

BURMESE
CLASSIC

သုန္ဒရဝေဇ်ဇာ ကိုယ်မြှောက်နှာ

လယ်တွင်းသား
စောချစ်

ဂျလန်းဦးဆောင်ရာ အမှတ်တရ

မိတ်ဆွေများ SM ခန်းမမှာ ဟောပြောစဉ်

မိတ်ဆွေထူးများ နံနက်စာ

SM ခန်းမမှာ ဟောပြောပြောနားထောင်သော ပရိသတ်

ဗဟုသုတဆိုင်မှာ အမှတ်တရ

စင်ကာပူ ဒူးရင်းသီး အဆောက်အအုံမှာ အမှတ်တရ

လယ်တွင်းသားစောချစ်
ဆူရေမြေမှာ ကိုယ့်မျက်နှာ

ပုံနှိပ်မှုစာမျက်နှာ

- စာအုပ်ပြုစုသူ - ၄၀၀၉၈၀၉၀၉၀၀
 အုပ်စုပြုစုသူ - ၄၀၀၉၈၀၉၀၉၀၀
 မူကွဲအုပ်စု - ၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀
 ထုတ်ဝေသူ - ဦးသိန်းလွင်၊ ၀၄၁၃၇(မြ)
 ရွှေဟင်္သာစာပေ၊
 အမှတ်(၂၆၃)၊ ဆိပ်ကမ်းသစ်လမ်း၊
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ပုံနှိပ်သူ - ဦးဝင်းလွင် (မြ-၀၅၃၆၆)
 ရွှေဟင်္သာပုံနှိပ်တိုက်
 အမှတ် (၃၁)၊ ဦးရွှေစန်းလမ်း၊
 ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်။
 ပုံနှိပ်ခြင်း - ယထာဓကကြီး
 ပုံနှိပ်ပြီးသည့်လ - ၂၀၁၁-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ
 အုပ်စု - ၅၀၀
 တန်ဖိုး - ၁၂၀၀ ကျပ်
 မြန်မာ့နေ - ဝန်းမြိုင်လယ် စာပေ
 ရွှေ(က)၊ ခရောင်လမ်း၊ ၂(ခ)ရပ်ကွက်၊
 မင်္ဂလာဒုံ၊ ဖုန်း - ၆၃၅၂၆၂

မာသီကာ

- ၁။ စာရေးသူ၏အမှာစာ ၁
 ၂။ မလေးရှားသို့ စာပေခရီး ၇
 ၃။ ကိုမြင့်အေးတို့ မိသားစု ၁၃
 ၄။ မလေးရှားမှ မြန်မာဆိုင်ကြီးများ ၁၉
 ၅။ တိုင်းပြည်ရေမြေအလွမ်း ၂၄
 ၆။ မလေးရှားမှာစာအုပ်ရှာ ၃၀
 ၇။ ကန္တာရခရီးမှ အိုအေစစ်ည ၃၆
 ၈။ မလေးရှားတွင် အဆင်ပြေကြသူများ ၅၀
 ၉။ ကာကွယ်စာပေဟောပြောပွဲ ၅၇
 ၁၀။ ပူချန်းစာပေဟောပြောပွဲ ၆၃
 ၁၁။ ဂန်တင်းဟိုင်းလင်းသို့ ၇၀
 ၁၂။ ဂန်တင်းဟိုင်းလင်းမှာ ၇၆
 ၁၃။ ဆွန်ဂိုင်းဘလို့ စာပေဟောပြောပွဲ ၈၃
 ၁၄။ မမေ့နိုင်သော ညစာများ ၉၀
 ၁၅။ ကွာလာလမ်ပူ စာပေဟောပြောပွဲ ၉၇
 ၁၆။ မလေးရှား၊ စင်္ကာပူလေ့လာရေးခရီး ၁၀၄
 ၁၇။ အေးဂျင့်ရယ်၊ ပွဲစားရယ်၊ မလေးရှားရယ် ၁၁၂
 ၁၈။ မလေးရှားမှ နှုတ်ဆက်ပွဲ ၁၁၉
 ၁၉။ သူ့ရေမြေမှာ ကိုယ့်မျက်နှာ ၁၂၄

စာရေးသူ၏အမှာစာ

၂၀၀၈ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ(၅)ရက်နေ့မှာ မလေးရှားနိုင်ငံသို့ ဆရာဖေမြင့်၊ ဆရာမကြူကြူသင်းတို့နှင့် စာပေဟောပြောပွဲ သွားရောက်ကြသည်။ မလေးရှားနိုင်ငံ၊ ကွာလာလမ်ပူ၊ ပီနန် စသည့် မြို့ကြီးများတွင် အောင်မြင်၊ အဆင်ပြေနေကြသော မြန်မာ ဆိုင်ကြီးများ၊ မြန်မာလုပ်ငန်းရှင်များနှင့် တွေ့ရသည်။ သူ့ရေ သူ့မြေတွင် အခက်အခဲများစွာတို့ကြားမှ ကြိုးစား၍ အောင်မြင်ကြသော မြန်မာများကို တွေ့ရသည်မှာ ဝမ်းသာရုဏ် ယူစရာ၊ ချီးကျူးအားကျ စရာဖြစ်ပါ၏။

ကြီးကြီးစားစား ရှမ်းကန်လှုပ်ရှားနေကြသော အလုပ်သမားများစွာနှင့်လည်း တွေ့ရကြုံရ စကားပြောရသည်။ ရသည့်လုပ်ခ၊ လစာလေးများကို လိမ်လိမ်မာမာစုဆောင်း၍ ကိုယ့်နိုင်ငံကိုယ့်မိသားစုထံ ပြန်ပို့ကြသည်။ ချေးငှားခဲ့သော အကြွေးများ၊ အတိုးများကိုပြန်ဆပ်ကြရသည်။ အခွန် အခပေးစရာများကိုလည်း ပေးနိုင်အောင် စုရဆောင်းရသည်။ လုပ်ခလစာကောင်းပါမှ အချိန်ပိုအလုပ် များများဆင်းရမှု အဆင်ပြေကြသည်။ သောက်သောက်စားစား အပျော်အပါးများ၍ ပေါ်သမျှဒီဒိုင်းအသစ် အဝတ်အဆင် အသုံးအဆောင်များကို ဝယ်ချင်ဝတ်ချင် သုံးစွဲချင်လျှင် အကြွေးပေါ်အကြွေးဆင့်ပြီး အဆင်မပြေဖြစ်ကြသည်။

ငါးနှင့်မြင်းကို မရှောင်လျှင်တော့ ဒုက္ခကြီးစွာ တွေ့ကြရသည်။ ငါး ဆိုသည်မှာ မူးယစ်ဆေးဝါးဖြစ်သည်။ မြင်းဆိုသည်မှာ တိရစ္ဆာန် မြင်းလောင်းခြင်းဖြစ်သည်။

အချို့အလုပ်သမားများမှာ အလုပ်ရှင် အလုပ်ကြပ်များ၊ ပွဲစားများနှင့် အဆင်မပြေ၍ အလုပ်ထွက် အလုပ်ပြောင်းသောအခါ ပတ်စ်ပို့ကို အလုပ်ရှင်က သိမ်းထားရာမှ ပြန်ထုတ်ပေး၍ တရားမဝင်နေကြရသည်။ စစ်ဆေးတွေ့ရှိလျှင် အဖမ်းခံရမည်။ ထောင်ကျမည်။ အချိန်ရှိသမျှ ကျီးလန့်စာ စားနေကြရသည်။

အများစုကတော့ အလုပ်ကိုကြိုးစား၊ နိုင်ငံမိသားစုထံ ပြန်ပို့စုသင့်သမျှ စနေ တနင်္ဂနွေ အလုပ်ပိတ်ရက်မှာ မြန်မာဆိုင်များမှာ

ဘီယာသောက်ရင်း မြန်မာအချင်းချင်းဆိုကြ၊ တွေ့ကြ၊ စကားပြောကြ၊ မြန်မာသီချင်းနားထောင်ကြ၊ ကာရာအိုကေမှာ မြန်မာသီချင်းဆိုကြနှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ရှိကြသည်။

စာပေဟောပြောပွဲ(၅)နေရာ ကျင်းပခဲ့ရာတွင်လည်း မြန်မာအလုပ်သမားများစွာ လာရောက်နားထောင်ကြသည်။ မြန်မာ စာရေးဆရာများနှင့် တရင်းတနှီး တွေ့ကြ၊ ဆုံကြ၊ စကားပြောကြ၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။ အမှတ်တရမှာတမ်းကလေးများ အရေးခိုင်းကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့အပြား၊ မြို့ရွာများစွာမှ လူငယ်များကို မလေးရှားမှာ တွေ့ရဆုံရခြင်းဖြစ်သည်။

ရေကြည်ရာ မြက်နရာ စီးပွားရေးမို့သာ ကိုယ့်ပြည်ကိုယ့်ရွာကို စွန့်ခွာပြီး သူ့ရေမြေမှာ လာရောက်အလုပ်လုပ်ကြရခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုယ့်နိုင်ငံမှာလိုတော့ လုံခြုံမှုမရှိ။

ကိုယ့်မြေ ကိုယ့်ရေဆိုသည်က ကိုယ်မွေးဖွားရာ နေထိုင်ကြီးပြင်းရာဖြစ်သည်။ ကိုယ့်မြေကို ကိုယ့်ခြေနှင့်နင်းပြီးရပ်တည်နေရသည်က စိတ်ချစွာ ခိုင်မာသည်။ ကိုယ့်လေကိုရှူရသည်က ပို၍အားရသည်။ ၁၂ လရာသီပွဲတော်များနှင့် ၁၂ လ ရာသီ ပွင့်သောပန်းများ နိုင်ငံရပ်ခြား ရောက်နေသူအတွက် လွမ်းစရာ။

သူ့နိုင်ငံမှာ ဘာသာတရား၊ ဘာသာစကားနှင့် ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့စရိုက်များကလည်း တူညီသည်မဟုတ်။ သူ့ဥပဒေနှင့် သူ့စနစ်ထမ်းကလည်း သူ့နိုင်ငံသားဘက်မှာသာ ရှိမည်။ ကိုယ့်ဘက်မှာ

မရှိ။ မှန်မှန်ကန်ကန် နေနိုင်လွန်းမှ တော်ခါကျမည်။ မှားလျှင်တော့ ခံပေရော။

သွားရာ လာရာမှာလည်း ဆိုင်ကယ်စီးရဲများကို သတိထား နေရသည်။ အပြင်မတည့်၍ စစ်လား ဆေးလားလုပ်လျှင် သူ့စကားကို မကျွမ်းသည်နှင့်ပင် အဆင်မပြေဖြစ်တတ်သည်။ ပတ်စ်ပို့စ်သူဆိုလျှင် ဒုက္ခရောက်ပြီ။ ပတ်စ်ပို့စ်သူပင် ခေါ်သွားလျှင် အဆင်ပြေအောင် အတော်ရှင်းရသည်။

ထိုပြဿနာများကြောင့် မြန်မာအချင်းချင်း ဂိုင်းပင်းကူညီရန် စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းရှိကြသော မြန်မာများက မြန်မာ ကရုဏာရှင်အသင်း ဖွဲ့စည်းထားကြသည်။ အခက်အခဲရှိလျှင် လိုက်လံ ကူညီဖြေရှင်းပေးကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့လို တရားဝင်ပတ်စ်ပို့စ်လာတဲ့ မြန်မာစာရေး ဆရာကတော့ ဘာမှကြောက်စရာ မရှိဘူးမဟုတ်လား...”

“သူတို့ စစ်လား၊ မေးလားလုပ်ရင်တော့ ပြောရဆိုရ ရှင်းရနဲ့ ရှုပ်တာပေါ့ဆရာ” မြန်မာလူငယ်က ပြန်ဖြေသည်။

“မလွယ်ပါလား...” ဟု စိတ်မောရသည်။

“ပတ်စ်ပို့စ်တော့ အလွယ်မထားပါနဲ့ဆရာ... ပျောက်ရင် ဒုက္ခဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ”

ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံအိတ်ကို ပုတ်ပြသည်။

“ဒီထဲမှာ ထားတာ၊ စိတ်ချရတယ်မဟုတ်လား။”

မြန်မာလူငယ်က ခေါင်းရမ်းပြသည်။

“စိတ်မချရဘူးဆရာ... ကျွန်တော်က ဆရာတို့ ပိုက်ဆံ အိတ်ကိုဆွဲပြီး သွားနေတာ၊ ချိုင်းကြားညှပ်သွားနေတာကိုကြည့်ပြီး သတိပေးချင်နေတာ။ ဒီမှာက နိုင်ငံမျိုးစံကလူတွေရှိတယ်။ အင်ဒို၊ ဖိလစ်ပိုင်၊ အိန္ဒိယ၊ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ် အစုံပဲ။ တချို့က ဆေးသမားတွေ ဆရာ လစ်ရင်လစ်သလို ဆွဲပြေးတတ်တယ်။ ငွေပါသွားတာထက် ပတ်စ်ပို့စ်ပါသွားတာက ပိုဆိုးတယ်ဆရာ။”

“အို... ဒုက္ခပါလား”

ပါသွားလျှင် မတွေးဝံ့စရာ၊ သတိပေးသော မြန်မာလူငယ် ကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။ သူ့ရေ သူ့မြေဆိုသည်မှာ ဘာမျှလုံခြုံမှု မရှိပါတကား။ ဖြစ်လျှင်လည်း ဘယ်သွားတိုင်လို့ ဘာပြောရမှန်းမသိ။

ထိုအခါကျမှ ကိုယ့်ရေကိုယ့်မြေကို ပိုပြီး ယုံကြည်အားကိုး စိတ် ကြီးမားရသည်။ ကိုယ့်နိုင်ငံမှာ ကိုယ်ကနိုင်ငံသား၊ ပိုက်ဆံအိတ် ဆွဲပြီး တစ်သက်လုံးသွားချင်သလိုသွားနေခဲ့သည်။

“လုပြေးလျှင်” ဆိုသော စိုးရိမ်သောက မရှိခဲ့ရ။ ပတ်စ်ပို့စ်လည်း မလို၊ နိုင်ငံသားမှတ်ပုံတင်သာလိုသည်။ ထိုမှတ်ပုံတင် မတော်တဆပျော်ဆုံးပျက်စီးလျှင်လည်း ပြဿနာမရှိ။ ရဲတိုင်ပြီး လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးမှာ ပြန်လျှောက်၍ရသည်။

သူ့ရေသူ့မြေဆိုသည်မှာ ကိုယ့်နိုင်ငံလိုတော့ ဘာမျှ အဆင်မပြေ။ နှစ်ရှည်စွာအလုပ်လုပ်နေကြရသော မြန်မာအလုပ်

သမားများ၏ဘဝကို နားလည်စာနာရသည်။

သူ့ရေမြေရောက်ခါမှ ကိုယ့်ရေမြေ၏ တန်ဖိုးကို ပို၍ နားလည်ရသည်။

နိုင်ငံအတွက်ဝင်ငွေရှာနေကြသည့် နိုင်ငံတကာရောက် မြန်မာများကို လေးစားပါသည်။ အခက်အခဲများမှ လွတ်မြောက်၍ အောင်မြင်အဆင်ပြေကြစေချင်ပါသည်။

“သူ့ရေမြေမှာ ကိုယ့်မျက်နှာ” နှင့် နေရသည်ကိုလည်း စာနာ နားလည်မိပါသည်။

မလေးရှားသို့ စာပေခရီး

မလေးရှားနိုင်ငံမှာ မြန်မာနိုင်ငံမှ သွားရောက် အလုပ်လုပ် နေကြသူများစွာရှိသည်။ လူဦးရေ(၅)သိန်းခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းကြ သည်။

(၂၀၀၇) ခုနှစ်တွင် မလေးရှားနိုင်ငံ၊ ကွာလာလမ်ပူမြို့မှာ စာပေဟောပြောပွဲပြုလုပ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှ စာရေးဆရာ ချစ်ဝံဝင်း၊ ကံချွန်၊ နေဝင်းမြင့်၊ လမင်းအိမ်တို့ သွားရောက်ဟောပြောကြသည်။ ထူးထူးခြားခြား နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ကျင်းပနိုင်သည့် မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ပထမဆုံး မြန်မာစာပေဟောပြောပွဲဖြစ်သည်။ တာဝန်ယူဆောင်ရွက် ကြသူများကို စွမ်းဆောင်နိုင်ကြပေစွာ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုစရာဖြစ်ပါ၏။

ယခုနှစ်(၂၀၀၈)ခုနှစ်မှာလည်း ဒုတိယအကြိမ် ဆက်လက် ကျင်းပသည်။ စာရေးဆရာဖေမြင့် ဆရာမ ကြူကြူသင်းနှင့် လယ်တွင်းသားစောချစ်တို့ သွားရသည်။ လေယာဉ်စရိတ်သည်ပင် အသွားနှင့်အပြန် တစ်ယောက်အတွက် (၆)သိန်းနီးပါးကျ၏။

သုံးယောက်ဆိုလျှင် (၁၇)သိန်းခန့် ကုန်ကျမည်။ ထိုဟောပြောပွဲသို့ သွားရောက်ရန်အတွက် သည်ဘက်မှာ ဆောင်ရွက်ရသည့် ကုန်ကျ ဝန်ထုပ်သမ္ပုကိုလည်း ပေးကြရသေးသည်။ စာပေဟောပြောပွဲ ဖြစ်မြောက်ရေးအပေါ်မှာ သဒ္ဒါအကြံကြံသူများဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မှာ မှီသည့် ဦးကိုလေးနှင့် ကိုနေထက်လင်းတို့ကလည်း လိုအပ်သမျှကို ကူညီဆောင်ရွက်ပေးကြသည်။ ဟောပြောပွဲဖြစ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ကြသူတို့၏ ဆောင်ပုဒ်မှာ ‘လူမျိုးဂုဏ်မြှင့်အောင် စာပေဖြင့် မြှင့်တင်ကြပါစို့’ ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ လေးစားစရာကောင်းပါ၏။

မလေးရှားနိုင်ငံ ကွာလာလမ်ပူမြို့၊ ဒုတိယအကြိမ် စာပေ ဟောပြောပွဲဖြစ်မြောက်ရေးကို မလေးရှားရောက် မြန်မာများ စုပေါင်း ဖွဲ့စည်းထားသည့် ကရုဏာအသင်းမှ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ် သည်။ (၂၀၀၇) ခုနှစ်၊ ပထမအကြိမ်စာပေဟောပြောပွဲကို ဇေယျာ၊ အိန္ဒြာ၊ သဒ္ဒါဝင်၊ မြန်မာဥယျာဉ်၊ မောသျှမ်း၊ ရှမ်းတောင်တန်း၊ အောင် ရတနာ၊ အောင်မြန်မာ၊ ကျော်သီဟ၊ ပေါ်သစ်၊ သော်တာနဒီ၊ ဂန္ထဝင်၊ အိုအေစစ်၊ ပုံဂံနက်၊ ငပလီ၊ လမ်းသစ်ဂျာနယ်၊ ဒေါက်တာကိုကိုကြီး (မိသားစု)၊ သန့်ဇော်ဦး(ဆန်းကုဋေ)တို့မှ လုပ်ငန်းရှင်များက အလှူငွေ များ ဝိုင်းဝန်းထည့်ဝင်ကြသည်။

ယခုနှစ် ဒုတိယအကြိမ် စာပေဟောပြောပွဲကို မိတ်ဆွေထူး၊ မောသျှမ်း၊ မြန်မာဥယျာဉ်ကုမ္ပဏီ၊ အိုအေစစ်၊ ပုံဂံနက်ကွန်ပျူတာ စင်တာ၊ ဂန္ထဝင်၊ သော်တာနဒီ၊ ရွှေဟင်္သာစတိုး၊ အောင်မြန်မာ၊

အောင်စည်၊ ငပလီ၊ MYANMAR WORKER MANAGE-
MENT SERVICES ကုမ္ပဏီ၊ SINIMAR အထွေထွေအကျိုး
ဆောင်လုပ်ငန်း၊ ZAW မီဒီယိုဂိုက်ကူးရေး၊ ဆန်းကုဋေ၊ ကျော်သီဟ
သောအလှူရှင်များက အလှူငွေများ ဝိုင်းဝန်းထည့်ဝင်ကြသည်။

သူတို့၏ ရည်မှန်းချက်ကို လက်ကမ်းစာစောင်မှာ (၇)ချက်
ဖော်ပြထားသည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှ စာရေးဆရာများကို ဖိတ်ကြား၍
စာပေဟောပြောပွဲကျင်းပခြင်းဖြင့် ...

- (၁) စာပေဗဟုသုတရရှိစေရန်
- (၂) မြန်မာမူဗဟုသုတ ရရှိစေရန်
- (၃) အထွေထွေဗဟုသုတ တိုးပွားစေရန်
- (၄) မိမိတို့ သိရှိလိုသောအကြောင်းအရာများကို စာရေးဆရာကြီး
များနှင့် ဒူးတိုက်ဆွေးနွေးနိုင်ရန်
- (၅) မြန်မာစာပေဟောပြောပွဲများ နိုင်ငံတကာတွင် ကျင်းပနိုင်ရန်
လွတ်လပ်စွာနေထိုင်လုပ်ကိုင်ပြောဆိုနိုင်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့ဘဝ
အောင်မြင်ရေးလမ်းကြောင်းပေါ်တွင် ရပ်တည်လျှောက်လှမ်း
နိုင်ရန်
- (၆) မိမိတို့လေးစားဂုဏ်ယူသော စာရေးဆရာ၊ ဆရာမကြီးများ၌
ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေးစာပတ်နေရေးများအား လိုအပ်သလို
ကူညီထောက်ပံ့မှုများပေးနိုင်ရန် ဖြစ်ပါသည်။
ကောင်းသော ရည်မှန်းချက်များဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာစာရေးဆရာအဖွဲ့ဝင်(၃)ဦးတို့ ဒီဇင်ဘာ(၅)ရက်နေ့မှာ MAI လေယာဉ်ဖြင့် မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်မှ ကွာလာလမ်ပူသို့ သွားကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး (၂)နာရီ(၃၀)မိနစ်ခန့်ကြာသည်။ နေ့ခင်း(၁)နာရီ(၄၀)မိနစ်မှာ ကွာလာလမ်ပူလေဆိပ်သို့ ရောက်သည်။ ကိုမြင့်အေးကိုသန်းဇော်၊ ဦးထွန်းအောင်ကျော်၊ ကိုတင့်ဇော်၊ ကိုဝင်းနောင်ထွန်းနှင့် ဦးကိုလေးတို့က လာကြိုကြသည်။

ဒုတိယအကြိမ် စာပေဟောပြောပွဲဖြစ်မြောက်ရေးကော်မတီဝင်များက ရောက်ရှိလာသော စာရေးဆရာ၊ ဆရာမကြီးများကို “လှိုက်လှဲစွာကြိုဆိုပါသည်” ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်နှင့်တကွ လေဆိပ်ထွက်ပေါက်မှ စောင့်ကြိုနေကြသည်။ လေဆိပ်စားသောက်ဆိုင်များမှာပင် နေ့လယ်စာ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ၊ မုန့်တို့ကို ကျွေးမွေးကြသည်။

လေဆိပ်အပြင်ဘက်မှာ ဦးကသည်းသည်းမဲမဲ ရွာနေသည်။ ရန်ကုန်နှင့် ကွာလာလမ်ပူ လေယာဉ်ပျံသန်းချိန်(၂)နာရီခွဲသာ ကြာသည်။ အချိန်က(၁)နာရီခွဲကြာနေပြီ။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ (၁၂)နာရီဆိုလျှင် မလေးရှားမှာ (၁)နာရီ (၃၀)မိနစ်၊ ရာသီဥတုကလည်း မြန်မာနိုင်ငံတို့ဆောင်းရာသီဖြစ်သည်။ မလေးရှားမှာ ဆောင်းမရှိ။ နွေမရှိ။ တစ်နှစ်ပတ်လုံး မိုးမပြတ်ရွာနေသည်။ မိုးတွင်းသာရှိသည်။

မိုးရွာထဲမှာပင် လေဆိပ်မှထွက်၍ ကားများဖြင့် ကွာလာလမ်ပူမြို့သို့ သွားကြသည်။ ကီလို(၆၀)ကွာဝေး၍ (၁)နာရီခွဲခန့်

သွားရသည်။ လမ်းများမှာ ပြန့်ပြူးညီညာ၍ လွန်စွာကောင်းပါသည်။ ကားပေါ်မှလှမ်းကြည့်လျှင် ဆီအုန်းခြံကြီးများကို စိမ်းညိုစွာမြင်ရသည်။ လမ်းဘေးဝဲယာမှာလည်း ပန်းပင်များ၊ အလှစိုက်သစ်ပင်များ၊ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းလေးများနှင့် လှပသာယာနေသည်။

ကွာလာလမ်ပူမြို့ နီးလာသည်နှင့် လမ်းနှစ်ဖက်မှာ မြင့်မားသည့် တိုက်တာအဆောက်အဦများကို တွေ့ရသည်။ ဆောက်လုပ်ဆဲ အဆောက်အဦးတို့လည်း များစွာဖြစ်၏။

“ဟော... မြို့ထဲကိုရောက်နေပြီ”။

မရောက်ဖူးခင်ကပင် အမြင်ရင်းနှီးသော Twin Tower အမြွှာမျှော်စင်မြင့်မြင့်ကြီးနှစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ဆွမ်းအုပ်ရှည်ရှည်ကြီးနှင့်တူ၍ နားတောင်းရှည်ရှည်ကြီးနှင့်လည်းတူသော ကွာလာလမ်ပူမြို့လယ်မှ မျှော်စင်ကြီးကိုမြင်နေရပြီ။ များပြားလှစွာသော လမ်းများတွင် မော်တော်ယာဉ်များပြည့်ကျပ်စွာ လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသည်။ သော်တာနဒီ ခရီးသွားလုပ်ငန်းပိုင်ရှင်တို့ဖြင့်အေး၊ မအေးအေးကြိုင်တို့အိမ်မှာ နေရာချထားပေးသည်။ အထပ်(၄၀)ခန့်ရှိ ကွန်ဒိုမှာ (၂၃)ထပ်တွင် နေရခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာမမြင့်နှင့်ကျွန်တော်က တစ်ခန်း၊ ကြူကြူသင်းက တစ်ခန်း၊ အိမ်ရှင်မိသားစုက အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခန်း နေကြရသည်။ ဆွယ်ခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခန်း၊ စားသောက်ခန်း၊ မီးဖိုခန်း၊ ရေချိုးခန်း၊ စာလေးများစာသင်ခန်း၊ စတိုးခန်းတို့ ပါသေးသည်။ ကိုယ့်အိမ်မှာလိုပင်

လွတ်လပ်စွာနှင့် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်နေကြရသည်။ အခန်းတိုင်းမှာ လေအေးပေးစက်ရှိသည်။ အမြင့်မှာမို့ ခြင်မရှိ၊ ယင်မရှိ။ (၂၄)နာရီ လုံး မီးအားက မပျက်ရုံမက အတက်အကျမရှိ အားပြည့်စွာ ကောင်းနေသည်။

အိမ်ရှင်ကိုမြင့်အေးတို့မှာ ကားရှိသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် သိန်းသုံးထောင်ခန့်တန်သော ကားဖြစ်သည်။ မလေးရှားရောက် မြန်မာနိုင်ငံသားစီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များအားလုံးလိုပင် ချမ်းသာပြည့်စုံ ကြ၍ ဝမ်းသာကြည်နူးရသည်။ ထိုလုပ်ငန်းရှင်များသည် စေတနာ လည်း ချမ်းသာကြ၍ ငွေကုန်ကြေးကျကြီးမားလှသော စာပေ ဟောပြောပွဲကို ကျင်းပနိုင်ကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ကိုမြင့်အေးတို့ မိသားစု

ဖိတ်ကြားထားသော စာရေးဆရာသုံးဦး မလေးရှားတွင် နေစဉ်ကာလတစ်လျှောက်လုံး ကိုမြင့်အေး၊ မအေးအေးကြိုင်တို့ အိမ်မှာ နေရသည်။

ဟိုတယ်မှာတည်းလျှင် ဈေးကြီးသည်။ ရက်ကြာသည်နှင့် အမျှ ကုန်ကျစရိတ်များမည်။ ကိုမြင့်အေးတို့မိသားစုနှင့်အတူ နေရ သည်။ သို့သော်လည်း ဘာမျှအားနာစရာမရှိ။ ဟိုတယ်မှာလိုပင် လွတ်လပ်စွာ နေရသည်။ သူတို့မိသားစုက မနက်အစောကြီးအိမ်မှ ထွက်ပြီး ညဉ့်နက်မှ ပြန်လာကြသည်။ သူတို့ ပြန်လာချိန်မှာ ကျွန်တော် တို့ အိပ်ပျော်နေကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့ကို သော့ပေးထားသည်။

မနက်ပိုင်းမှာတော့ အိမ်ရှင်မအေးအေးကြိုင်က ကော်ဖီဖျော် ပေးသည်။ ပလာတာပူပူလေး လုပ်ပေးသည်။ မေါင်မုန့်ထောပက် သုတ်၊ ကိတ်မုန့်၊ ဘီစကွတ် စားပွဲပေါ်မှာ အဆင်သင့်ထားပေးသည်။ ကြိုက်သည့်အချိန်မှာ ကြိုက်ရာစားနိုင်သည်။

ညပိုင်းတွင် အဆင်သင့်စားနိုင်ရန် စားပွဲပေါ်မှာ ငှက်ပျောသီး၊ သရက်သီး၊ လိမ္မော်သီး၊ စပျစ်သီးများထားပေးသည်။ စေတနာ ကောင်းသော မိသားစုဖြစ်၍ ဘာမျှအားနာစရာမရှိ။ သူတို့နှင့် ယခင်က မသိပါ။ စာပေဟောပြောပွဲလာမှ သိကျွမ်းရခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့၏ ရင်းနှီးခင်မင်စွာ ဆက်ဆံရက်ရော သဘောကောင်းမှုကြောင့် မိသားစု ဖြစ်သွားသည်။

မီးဖိုထဲမှာလည်း စားစရာများရှိသည်။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ လည်း စားစရာများ၊ အချိုရည်ဘူးများထားပေးသည်။

သူတို့ကတော့ အိမ်မှာစားသောက်ခြင်း အတော်နည်းပါး သည်။ မနက်စာကော်ဖီနှင့်မုန့်လောက် စားသောက်ပြီး အိမ်မှထွက် ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အတွက်ကတော့ နေ့စဉ်တာဝန်ကျသူတစ်ဦး က မော်တော်ကားဖြင့် လာခေါ်သည်။ ရေးဆွဲသတ်မှတ်ထားသည့် အစီအစဉ်အတိုင်းပို့ပေးကြသည်။ တချို့သောနေ့များတွင် ကိုမြင့်အေး တို့မိသားစုကပင် တာဝန်ယူ၍ ပို့ပေးရသည်လည်း ရှိသည်။

ကိုမြင့်အေးတို့မှာ မိသားစု(၄)ယောက်ရှိသည်။ ကိုမြင့်အေး အိမ်အေးအေးကြိုင်နှင့် သားလေးကောင်းမြတ်ဟိန်း၊ သမီးလေး ဆွိတ် တို့ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားချိန်တွင် ကလေးများ ကျောင်းပိတ်ထား၍ အဖေ၊ အမေနှင့် တကွတကွကပ်ပါနေသည်။ သား လေးက အကြီး၊ (၉)နှစ်ခန့်ရှိပြီး၊ သမီးလေးက (၆)နှစ်ခန့်ရှိပြီး။

ကိုမြင့်အေးမှာ ယခင်က စင်ကာပူမှာ အလုပ်စတင်ခဲ့သည်။

ဒီတီအိုင်ဆင်း ဆောက်လုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကြာလာသည်နှင့်အမျှ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် လခကောင်းစွာ ရသွားသည်။ မလေးရှားနိုင်ငံ၊ ကွာလာလမ်ပူမှာ အလုပ်လုပ်တော့ ဆခ ကောင်းစွာရ၍ အိမ်ထောင်မိသားစု အဆင်ပြေသည်။ မူမပင်မကြောင့်မကြ အေးချမ်းစွာနေရသည်။ သို့သော် ကြီးပွား ချမ်းသာလိုစိတ်ဖြင့် သော်တာနဒီ ခရီးသွားလုပ်ငန်းကို မလေးရှားနိုင်ငံ ကွာလာလမ်ပူမြို့တွင် စာညှိထောင်သည်။

ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ဖြစ်၍ ရှမ်းရကန်ရ လှုပ်ရှားရသည်။ လခစား လိုနေ၍ မရ။ လခစားတုန်းကလောက်လည်း မရ။ စိတ်အားပျက် စရာ၊ အပြောင်းအလဲဒဏ်ကို ခံရသည်။ ယောက်ျားရော မိန်းမပါ ကြီးကြီးစားစားလုပ်ကြရသည်။ တဖြည်းဖြည်းတိုးတက်ကြီးပွားလာ၍ ယခုအခါတွင် ယခင်လခစားလုပ်စာထက် အဆများစွာ ပိုရနေပြီ။

ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကို အောင်မြင်စွာဆောင်ရွက်နိုင် သူဖြစ်နေပြီ။ ခေတ်မီအင်တာနက်၊ အီးမေးလ်တို့နှင့် အလုပ်ရုံးခန်းကို ဖွင့်ထားနိုင်ပြီ။ မြို့လယ်ကွန်ဒိုတစ်ခုမှာ တိုက်ခန်းကျယ်နှင့်နေနိုင်ပြီ။ အိမ်မှာ ခေတ်မီပစ္စည်း၊ ကိရိယာများစွာနှင့် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများ ထားနိုင်ပြီး သိန်းသုံးထောင်တန်ကားကို စီးနိုင်ပြီး နိုင်ငံရပ်ခြားတွင် အောင်မြင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီ။ မြန်မာ လူမျိုးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဂုဏ်ယူစရာဖြစ်၏။

ကလေးများကိုလည်း ကျောင်းကျောင်းကောင်းကောင်းယားနိုင်

သည်။ အိမ်မှာဆရာခေါ်၍ စာသင်ပေးနိုင်သည်။ ကွန်ပျူတာသင်ပေးနိုင်သည်။ သို့သော် ဤသို့ တိုးတက်အောင် အချိန်နှင့်အမျှ ကြိုးစားလုပ်ဆောင်နေရသည်။

ကျွန်တော်တို့ကို ကားမောင်းပို့ရင်းနှင့်လည်း ဖုန်းဖြင့် အလုပ်လုပ်နေရသည်။ ဆက်သွယ်ပြောဆိုနေရသည်။ တစ်ခါတရံမဟုတ် ကြိမ်ဖန်ဖူးစွာဖြစ်သည်။ မနက်စာကို နေ့လယ်(၁)နာရီခန့်မှ စားရသည်။ ညစာကို (၁၂)နာရီခန့်မှ စားရသည်။ အိမ်ကို (၁၂)နာရီထက်နောက်ကျမှ ပြန်ရောက်သည်။ အချို့နေ့တွင် (၃)နာရီခန့် ပြန်လာကြသည်။ အိမ်မှာ ဖလက်တီဗွီအကြီးကြီးရှိသည်။ ဒီဗီဒီကားရာအိုကော၊ စလောင်းစက် အစုံရှိသည်။ သို့သော် သူတို့မှာ ကြည့်ချိန်မရှိ။

ကလေးနှစ်ယောက်လည်း သူတို့ပြန်လာမှ ပြန်ပါလာကြသည်။ အိမ်မှာ မီးဖိုဆောင်ရှိသည်။ ချက်ပြုတ်စရာ အပြည့်အစုံရှိသည်။ သို့သော် ချက်ပြုတ်စားသောက်သည်မှာ အလွန်ရှားပါးသည်။ အပြင်မှာပင် ဝယ်စားလာကြသည်။

စားစရာဆိုင်ကြီးတွေကလည်း စားကောင်းသောက်ဖွယ်မျိုး အဆင်သင့်ဖြစ်သည်။ ကောင်းကောင်းစားရသည်။ ဈေးကြီးကြီးလည်း ပေးရသည်။ ထိုသို့ပေးနိုင်အောင်လည်း ဝင်ငွေကောင်းအောင် ကြိုးစားရသည်။ စားသောက်ပြီး ပြန်လာ၍ အိမ်ရောက်လျှင် ညဉ့်နက်နေပြီ။ အိပ်ရုံသာရှိတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်ထွက်ကြပြန်ပြီ။ လုပ်ကြ၊ ကိုင်ကြ၊ ဖုန်းဆက်ကြ၊ ပြောဆိုကြ၊ ကြိုးစားကြ၊ ဝင်ငွေကောင်းကြ။ ညဉ့်နက်မှ ပြန်လာပြီး အိပ်ကြသည်။ သူတို့ဘဝနှင့်သူတို့ အောင်မြင်အဆင်ပြေနေကြသည်။ အစစအရာရာ မြင့်မားသော လူနေမှုစနစ်နှင့်အမီ လိုက်နိုင်နေသည်မှာ ပျော်စရာ။ ပြေးလွှားလှုပ်ရှား အားမာန်တက်နေကြပါသည်။ သူတို့လို အခြေအနေမျိုးရောက်ဖို့ကလည်း မလွယ်ပါ။

(၂၃)ထပ်မှာ နေရသော်လည်း ဓာတ်လှေကားခလုတ်နှိပ်ပြီး ခဏနှင့်ရောက်နိုင်ကြသည်။ ဓာတ်လှေကားက သိပ်မြန်သည်။ မီးပျက်မှာ မပူရ။ (၂၄)နာရီ ဓာတ်အားအပြည့်လာနေသည်။ ချက်ပြုတ် အဝတ်လျှော်၊ ရေခဲသေတ္တာ၊ ကော်ဖီဖျော်စက်၊ သစ်သီးဖျော်စက်၊ မီးပူတိုက်၊ ကွန်ပျူတာ၊ တီဗီအားလုံး လျှပ်စစ်ဓာတ်အားကို အသုံးပြုကြသည်။

သူတို့သားစု ချစ်ချစ်ခင်ခင်ရှိကြသည်။ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုလည်း မိဘများက ချစ်ခင်ကြင်နာစွာ ဆက်ဆံ၍ အချိန်ရတိုင်း ဆုံးမပြုပြင် သွန်သင်နေကြသည်။ ကလေးနှစ်ယောက်ကလည်း မိဘများကို ချစ်ခင်လေးစားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာ(၃)ယောက်ကိုလည်း မိဘများက ချစ်ခင်လေးစားကြသည့်အတိုင်း ကလေးများက ချစ်ခင်ရင်းနှီးကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ရောက်နေသည့် အတွက် ကလေးများမှာ အနေမကျပ်သည့်အပြင် ပျော်နေဟန်ရှိပါသည်။ တွေ့သခိုက်အချိန်လေးများမှာ မေးလိုက်ကြ၊ ဖြေလိုက်ကြ၊

ကလေးတွေနှင့် စကားပြောလိုက်ကြ ပျော်နေသည်။ သူတို့မှာ အိမ်နီးချင်း မရှိ၊ ကစားဖော်သူငယ်ချင်း မရှိ၊ အိမ်လည်သွား၍မရ၊ လမ်းပေါ်ထွက်ကစားစရာမရှိ၊ ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာ(၃)ယောက် ကို အပေါင်းအသင်းသူငယ်ချင်းလုပ်နေကြသည်။

မိဘများမှာ အချိန်နှင့်အမျှ ပြေးလွှားလှုပ်ရှား၍ တိုးတက် အောင်မြင်ချမ်းသာသည်ထက် ချမ်းသာအောင် ကြိုးစားနေရသည်။ ကလေးများအတွက် သီးခြားအချိန်မပေးနိုင်။ ကိုမြင့်အေးက ပြောပါသည်။ သူတို့ကို လူချင်းတူအောင်ထားနိုင်ဖို့ ကြိုးစားအလုပ် လုပ်ရတော့ သူတို့အတွက် အချိန်မပေးနိုင်ဘူး ဆရာ။ သူတို့ကိုအချိန် ပေးနေရင်လည်း သူတို့ကို ပြည့်စုံအောင် ထားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ပြောင်းလဲလာသော လူနေမှုဘဝများဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကိုမြင့်အေး၊ မအေးအေးကြိုင်း၊ ကောင်းမြတ်ဟိန်း၊ ဆွီတီတို့ မိသားစုနှင့်နေရသည်မှာ လွတ်လပ်သည်။ ပျော်စရာကောင်းသည်။ ချစ်ခင်ရင်းနှီးသည်။ ကိုယ့်ဆွေကိုယ့်မျိုး ကိုယ့်သားသမီး၊ မြေးများနှင့်နေရသလိုပင် စိတ်ချမ်းသာရပါသည်။

မလေးရှားမှ မြန်မာဆိုင်ကြီးများ

မနက်(၈)နာရီ အိပ်ရာမှ နိုးသည်။ ပြတင်းပေါက် အောက် ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကွာလာလမ်ပူမြို့ကြီးက အိပ်ပျော် နေဆဲ၊ မြန်မာနိုင်ငံမှာဆိုလျှင် (၆)နာရီခွဲသာရှိသေးသည်။ သို့သော် မြန်မာနိုင်ငံ(၆)နာရီခွဲက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား နိုးကြားနေကြပြီ။ သူတို့က (၈)နာရီခွဲက အိမ်နေကြဆဲ။ သူတို့က ညတွင် ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ကျော်အထိ သွားလာလှုပ်ရှား စည်ကားနေသည်။ မနက်ကျ နေမြင့်မှ အိပ်ရာထကြသည်။

သူနိုင်ငံရောက်လျှင် သူ့ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဟု သံဘောထားပြီး ကျွန်တော်ပြန်အိပ်လိုက်သည်။ (၉)နာရီမှ အိပ်ရာထသည်။ ကွာလာ လမ်ပူမြို့၏ ထိုးထိုးထောင်ထောင် တိုက်တာအဆောက်အဦများသည် နေရောင်အောက်မှာ တောက်ပလင်းလက်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့ တည်းရသည်က (၂၃)ထပ်မှာမို့ မြို့ကြီးကို အပေါ်စီးမှမြင်နေရသည်။ ကင်မရာယူ၍ ဝရန်တာထွက်ပြီး အမြွှာမျှော်စင်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်သည်။ ပြတ်သိပ်အောင် မြင်ရသောတိုက်တာ အဆောက်အဦများကို အပေါ်စီး အမြင်နှင့် ဓာတ်ပုံရိုက်သည်။

ကျွန်တော်ရေချိုးပြီးသောအခါ အိမ်ရှင်ကိုမြင်အေးနှင့် မအေးအေးကြိုင်မိသားစုလည်း အိပ်ရာမှ ထကြပြီ။ ဆယ်နာရီခွဲမှာ စာရေးဆရာများကို မြန်မာဆိုင်ကြီးများရှိရာသို့ လိုက်ပို့သည်။ မောသျှမ်းမှာ မနက်စာစားသည်။ ဆိုင်မှ ဖိတ်ကြားကျွေးမွေးသည့် အစီအစဉ်ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှ ရှမ်းဆိုင်ကဲ့သို့ ရှမ်းအစားအစာ အစုံရသည်။ ရှမ်းခေါက်ဆွဲရေစိမ်း အသုပ်၊ ဆန်စေး၊ ဆန်ပြား ကြိုက်ရာစားနိုင်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ တို့ဟူးနွေးစားသည်။ ဖူးနွေးနွေးမို့ စာရွှံ့ကောင်းလှသည်။

နိုင်ငံခြားမှမြန်မာဆိုင်မို့ ခပ်သေးသေးဖြစ်မည်ထင်ခဲ့မိသည်။ မဟုတ်ပါ။ ရောမ ဟောခန်းအကျယ်ကြီးဖြစ်သည်။ စားပိုင်းစားပွဲပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်သုံးဆယ်ရှိသော ဆိုင်ကြီးများဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ပရိသတ်နှင့် ကိုယ့်အစားအစာကို ရွှေမြန်မာများက လာရောက်စားကြသည်။

ဆိုင်ရှင်များမှာ စေတနာကောင်းကြသည်။ တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ အမျိုးမျိုးစားနိုင်ရန် ပြင်ဆင်ပေးကြသည်။ ဝမ်းသာအားရ ညဉ့်ခံကြသည်။ စာပေဟောပြောပွဲဖြစ်မြောက်ရန် Main Sponsor များအဖြစ် ပါဝင်လှူဒါန်းကြသူများလည်းဖြစ်သည်။ စားသောက်ပြီးသောအခါ မြန်မာဆိုင်ကြီးများကို လှည့်လည် ကြည့်ကြသည်။ တစ်လမ်းလုံးမှာ မြန်မာစာလုံးကြီးများနှင့် ရေးထားသည့် မြန်မာဆိုင်းဘုတ် မြန်မာဆိုင်များကို တွေ့မြင်ရပါသည်။

“တယ်ဟုတ်လိုက်ပါလား”

မြန်မာတစ်ယောက်အနေနှင့် ဝမ်းသာအားတက် ဖြစ်မိသည်။ မြန်မာစားသောက်ဆိုင်ကြီးများတွင် မြန်မာထမင်း၊ မြန်မာဟင်း၊ မြန်မာအစားအစာအစုံရသည်။ ပဲပြတ်နံပြာ၊ မုန့်ဟင်းခါး၊ မုန့်တီ၊ အာပူလျာပူ တို့ဟူးနွေး၊ တို့ဟူးကြော် ကြိုက်ရာစားနိုင်သည်။

သောက်စရာလည်း အစုံရှိသည်။ အအေး၊ အပူ၊ အချိုရည်မျိုးစုံရမည်။ မြန်မာတို့ ခံတွင်းတွေပြီးဖြစ်သော မြန်မာအရက်မျိုးစုံ မြန်မာပြည်မှာယူပြီး တင်ပေးထားသည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ၊ အလုပ်နားရက်များတွင် မြန်မာဆိုင်ကြီးတိုင်းမှာ မြန်မာအလုပ်သမားများနှင့် စည်ကားနေသည်။ မြန်မာသီချင်းများဖွင့်ထားသည်။ မြန်မာပြည်မှာ နေရသည်နှင့်ခြား ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးထားသည်။

မိတ်ဆွေထူး၊ ဗေလီ၊ အိုအေစစ်၊ ဂန္ထဝင်၊ သိဒ္ဓိဝင်၊ ဣန္ဒြာ၊ မြန်မာဥယျာဉ်၊ ခမ်းမြင့်၊ ရွှေဟင်္သာ၊ ရွှေသံစဉ် စသော မြန်မာဆိုင်ကြီးများကို လိုက်ကြည့်လေ့လာကြသည်။ စားသောက်ဆိုင်ကြီးများနှင့် တွဲလျက် စတိုးဆိုင်ကြီးများလည်း ဖွင့်ထားသည်။ အချို့က တစ်ထပ်မှာ စားသောက်ဆိုင်၊ တစ်ထပ်မှာရုံးခန်း ဖြစ်သည်။ စားသောက်ဆိုင်များတွင် မြန်မာစာအစုံရသလို စတိုးဆိုင်များမှာလည်း မြန်မာဓမ္မစာအစုံရှိသည်။ ငါးပိကြော်၊ ငါးပိထောင်း၊ ငါးခြောက်ထောင်း ကျော်၊ ပဲပုတ်ကြော်အစုံနှင့် ငါးခြောက်မျိုးစုံရှိသည်။ မြန်မာတိုင်းရင်းသား အဝတ်အထည်မျိုးစုံရှိသည်။ မြန်မာဖိနပ်၊ မြန်မာတဘက်၊ မြန်မာအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းမျိုးစုံ တင်ထားကြသည်။

မြန်မာစတိုးဆိုင်ကြီးများတွင် မြန်မာစာအုပ်များလည်းရှိသည်။ လူမျိုးစုံဖတ်နိုင်ရန်အတွက် စာအုပ်မျိုးစုံရှိသည်။ ဘာသာရေး စာအုပ်များ၊ သမိုင်းနောက်ခံစာအုပ်များ၊ တက်ကျမ်းစာအုပ်များ၊ ခေတ်ပေါ်စာအုပ်များ၊ အပျော်ဖတ်စာအုပ်များ အစုံရှိသည်။ လာရောက်ဝယ်ယူနေကြသူများစွာကိုလည်း တွေ့ရသည်။

မြန်မာစတိုးဆိုင်ကြီးများတွင် မြန်မာတို့အကြိုက် အစုံရှိသည့် အထဲမှာ ကွမ်းယာပါရှိသည်။ မြန်မာပြည်မှာကဲ့သို့ ကွမ်းယာဆိုင်နှင့် ကွမ်းယာပေးခြင်း မဟုတ်၊ နိုင်တီးတူးနှင့်ကွမ်းယာ၊ မြန်မာဆေးနှင့် ကွမ်းယာများကို ယာပြီးသားအထုပ်ကလေးများပြုလုပ်၍ ပလပ်စတစ် ခြင်းထဲမှာ ထည့်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ရင်းဂစ်မှာ လေးရာရသည်။ ကွမ်းတစ်ရာလျှင် မြန်မာငွေ (၁၀၀)နီးပါးကျသည်။

မြန်မာစားသောက်ဆိုင် စတိုးဆိုင်ကြီးများအပြင် မြန်မာ လုပ်ငန်းရှင်များ၏ ရုံးလုပ်ငန်းဆိုင်ရာ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ သော်တာနဒီ မလေးရှား-မြန်မာ ခရီးသွားလုပ်ငန်း၊ ပုဂံနက်ကွန်ပျူတာစင်တာ၊ GMP ရွှေသံစဉ်၊ စီနီမာအထွေထွေ အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်း၊ Myanmar Worker Management Services Co.Ltd၊ ဇော်မီဒီယိုရိုက်ကူးရေး၊ သန်းကုဋေ၊ Zaw Hitech ကြော်ငြာနှင့်ဒီဇိုင်း စသည့် လုပ်ငန်းများဖြစ်သည်။ စာပေ ဟောပြောပွဲဖြစ်မြောက်ရေးမှာ အဓိကငွေကြေးပံ့ပိုးသူများအဖြစ် ပါဝင် ကြသည်။

ကိုယ့်မြန်မာ အလုပ်သမားများကို အကြောင်းပြု၍ မြန်မာ ဆိုင်ကြီးများ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ ကြီးပွားချမ်းသာနေကြ သည်ကို ဝမ်းသာမိပါသည်။ ရပ်ဝေးမြေခြားမှာ မြန်မာတွေ ချမ်းသာ ကြပါစေ၊ ကြီးပွားကြစမ်းပါစေ၊ အပြန်အလှန်အားဖြင့် ထိုဆိုင်ကြီးများ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများကလည်း မြန်မာအလုပ်သမားများ၏ အလိုဆန္ဒနှင့် စိတ်ချမ်းသာရေးကို ဖြည့်ဆည်းပေးကြသည်။ အခက်အခဲရှိလျှင် ကူညီပေးကြသည်။

ယခုစာပေဟောပြောပွဲဖြစ်မြောက်ရေးမှာလည်း အဓိက အလှူရှင်များအဖြစ် ငွေကြေးထည့်ဝင်ကြရုံသာမက ဆိုင်ကြီးများသို့ ခိတ်ကြား၍ စာရေးဆရာများကို ကျွေးမွေးပြုစုကြသည်။ ဆိုင်တိုင်းက ကျွေးချင်ကြသည်။ စာရေးဆရာများက အချိန်မရ၍ ဆိုင်စုံအောင် စားနိုင်၊ မောသျှမ်း၊ မိတ်ဆွေထူး၊ အိုအေစစ်၊ ငပလီ တို့မှာသာ စားနိုင်သည်။

လုပ်ငန်းရှင်များကလည်း အလှည့်ကျကျွေးမွေးကြသည်။ ဆန်စဉ်များကို တာဝန်ယူ၍ လိုက်ပို့ကြသည်။ သူတို့၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝ ခြင်းကို ပရဟိတလုပ်ငန်းများမှာ အသုံးပြုကြခြင်းဖြစ်သည်။ အများ အကျိုးသယံဇာတရန် ကရုဏာအသင်းနှင့် အများအကျိုးအတွက် စာကြည့်တိုက်များကိုလည်း ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ထားကြသည်။

မလေးရှားရောက် ရွှေမြန်မာတို့၏ ရွှေစေတနာကို ပြတ်နိုး လေးစား တန်ဖိုးထားမိရပါသည်။

ကိုင်းပြည်ရေမြေအလွမ်း

ဟောပြောပွဲနှစ်ပွဲပြီးသောအခါ ညစာကို ကိုင်းနောင်ထွန်းကပင် ကျွေးသည်။ ဖြူဖြူသန့်သန့် ရုပ်ရှည်ချောမောတင့်တယ်သော မြန်မာလူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဖော်ရွေပျူငှာ၍ နှစ်လိုဖွယ် ဆက်ဆံရေးကောင်းမွန်သူဖြစ်သည်။ CEO Level ဖြေဆိုအောင်မြင်ပြီးသူ ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်တွင် ကြက်ဥများကို လှည့်လည်ရောင်းချသော လုပ်ငန်း လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ မအောင်မြင်၊ ရှုံးသည်။ မိဘများကလည်း စီးပွားရေးကျဆင်းနေသည်။ အောင်မြင်တိုးတက်အောင် ရုန်းကန်ကြိုးစားလိုသော လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ မလေးရှားသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်လို ကောင်းစွာပြောတတ်သည်။ မလေးလိုလည်း ကျွမ်းကျင်စွာပြောတတ်လေသည်။

ယခုအခါတွင် မလေးရှားနိုင်ငံမှာ No.110(A), 552412, Taman Megax, 40301 Pelaing Gaya, Selangor တွင် Myanmar Worker Management Services Co., Ltd. မြန်မာ

လုပ်သားစီမံခန့်ခွဲမှုကုမ္ပဏီလီမိတက်လုပ်ငန်းကို မိသားစုကုမ္ပဏီတစ်ခုအဖြစ် ကျစ်လျစ်ထိရောက်စွာ ဖွဲ့စည်းဆောင်ရွက်လျက် ရှိပါသည်။ သူ၏ လိုင်စင်လုပ်ငန်းနံပါတ်မှာ (၁၇၉၉) ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံဘက်မှ တာမွေမြို့နယ်၊ ကျောက်မြောင်း၊ ဓမ္မဝိဟာရလမ်းမှာ နေထိုင်သော သူ၏ ဖခင် ဦးဝင်းထွန်းက ဆောင်ရွက်၍ မလေးရှားဘက်မှ ကိုင်းနောင်ထွန်းက အထက်တွင် ဖော်ပြထားသော လိပ်စာတွင် နေထိုင်ဆောင်ရွက်လျက်ရှိပါသည်။ သူ၏ ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းများမှာ မြန်မာနိုင်ငံကူးလက်မှတ် (Pass-port) ကောလင်း (Work Permit) ၊ ဖရီးကောလင်းဖြစ်၍ မလေးရှားနိုင်ငံအတွင်းတွင် တရားဝင်အလုပ်လုပ်ကိုင် နေထိုင်ခွင့် ချလိုသူများကို ကူညီဆောင်ရွက်ပေးလျက်ရှိသည်။

ရန်ကုန်မှ သူ့ဖခင်၏ဖုန်းနံပါတ်မှာ (၀၁-၅၄၆ ၂၀၁ ၀၁-၅၄၁၀၈၇) ဖြစ်၍၊ မလေးရှားနိုင်ငံမှ ကိုင်းနောင်ထွန်း၏ ဖုန်းနံပါတ်မှာ (၀၁၂-၃၄၅၁၂၈) ဖြစ်သည်။ ကိုင်းနောင်ထွန်း ကျွန်တော်တို့ ညီညွတ်ကျွေးရန် ခေါ်သွားသောနေရာသည် ခမ်းနားသော စားသောက်ဆိုင်ကြီးဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတကာမှ အစားအသောက်မျိုးစုံရသည်။ စားသောက်ဆိုင်တန်းတို့၏အလယ်မှ ကွက်လပ်ကွင်းပြင်ကြီးတွင် ဆယ်ပေပတ်လည်ခန့်ရှိသော တီဗီမြင်ကွင်းတစ်ခုမှာ ဘောလုံးပွဲတစ်ခုကို တိုက်ရိုက်ထုတ်လွှင့်ခြင်းအစီအစဉ် ပြသနေသည်။ စားရင်းသောက်ရင်း လှမ်းကြည့်၍ရသည်။

ကျွန်တော်တို့အတွက် အစားအသောက်မှာထားစဉ် ကိုဝင်း ဘုန်းကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရယ်ကြရသည်။
 နောင်တွန်းက ဖြူဖြူချောချော မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆက် မှန်ပါသည်။ ကိုဝင်းနောင်တွန်းမှာ အသားအရည်ဖြူဝင်း
 ပေးသည်။ ဆော်လည်း နဖူးကျယ်ပြီး ထိပ်က နည်းနည်းပြောင်နေသည်။ လူက
 ချစ်စရာ ပုံပျက်ပန်းပျက်မဟုတ်သော်လည်း နည်းနည်းမိုက်ထွက်နေပါ

“ဒါ ကျွန်တော့် အမျိုးသမီး ဆရာ”

“အို ... ဟုတ်လား။ မလေးအမျိုးသမီးလား”ဟု

ကျွန်တော်ကမေးသည်။

အီဟနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြပါပြီ။ ကိုဝင်းနောင်တွန်းနှင့်

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ။ မလေးတရုတ်ပါ” ဟု ကိုဝင်းနောင်တွန်းက စားစရာအမျိုးမျိုးမှာပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ကျွေးနေပါသည်။
 ထွန်းက ဖြေသည်။ မိန်းကလေးက ဖြူဖြူသန့်သန့် ချောချောလေး မလေးရှားနိုင်ငံ ညတစ်ညမှာ ပျော်စရာညစာစားပွဲလေးဖြစ်ပါသည်။
 ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က မိန်းကလေးကို ချောမောလှပသဖြင့်ကြောင် ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ စကားတွေပြောကြသည်။ အီဟက မြန်မာလို မပြော
 အင်္ဂလိပ်လိုပြောတော့ မိန်းကလေးက ကျေးဇူးတင်ကြောင် ဆက်သော်လည်း မြန်မာစကားကို အတော်အသင့်တော့ နားလည်
 အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ပြောသည်။ နေပြီဟု ကိုဝင်းနောင်တွန်းက ပြောပြသည်။ ကျွန်တော်တို့က မြန်မာ
 အချင်းချင်းမို့ မြန်မာလိုပင်ပြောကြသည်။ အီဟနှင့်ပြောမှ အင်္ဂလိပ်လို

“သူ့နာမည်”ဟု ကျွန်တော်ကမေးတော့

“အီဟ”ဟု ကိုဝင်းနောင်တွန်းက ဖြေသည်။ အီဟက မြန်မာပြောသည်။

လို မတတ်။ အင်္ဂလိပ်လိုပဲ တတ်သည်။

အီဟ၏အဖေမှာ မလေးရှားနိုင်ငံသားတရုတ်ဖြစ်၍ စက်ရုံ

“မင်းက ကံကောင်းတဲ့မိန်းကလေးပဲ။ မြန်မာယောက်ျား နိုင်ထိုင်သော လုပ်ငန်းရှင်ဖြစ်သည်။ ဝင်းနောင်တွန်းတို့ကမူဇာတိမှ
 လူချော၊ လူလှတစ်ယောက်ကို ရထားတယ်” မြန်မာအလုပ်သမားများပို့လျှင် အီဟက မလေးရှားမှ အေးကျင့်အဖြစ်

ကျွန်တော်က ကိုဝင်းနောင်တွန်းကို ချီးကျူးပြောတော့ သက်ခံသူဖြစ်သည်။

အီဟက ပြုံးသည်။

“မင်းအတွက် သိပ်ဟန်ကျသလဲကွာ။ မိန်းမချောလေးလည်း

“ထိပ်နည်းနည်းပြောင်ပြီး မိုက်က နည်းနည်းထွက်နေပါတယ်” ဆေးတယ်။ မလေးသူဆိုတော့ လုပ်ငန်းအတွက်လည်း အဆင်ပြေ

အီဟ ပြန်ပြောသောစကားကြောင့် ကိုဝင်းနောင်တွန်းက ဆယ်တွင်းသားစောချစ် ဆယ်တွင်းသားစောချစ် သားသမီးက မလေး

နိုင်ငံသားဖြစ်တော့ မလေးနိုင်ငံသားရဲ့ အခွင့်အရေးတွေ အပြည့်အစုံစားရမှာပေါ့”။

ကျွန်တော်က ဝမ်းသာစကားပြောသော်လည်း ကိုဝင်းနောင်ထွန်းကို ကြည့်ရသည်မှာ ဝမ်းသာအားရမရှိလှပါ။

“ကျွန်တော် ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို သတိရတယ်ဆရာ။ ကိုယ့်မြန်မာနိုင်ငံမှာ နေရတာပဲပျော်တယ်။ ဘဝအခြေအနေအရ ဒီဝမ်းသာဖြစ်လာရပေမယ့် ကျွန်တော် မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ဝေးပြီလား။ မြန်မာနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ မိဘဆွေမျိုးတွေနဲ့ ဝေးပြီလားလို့ တွေးမိရင် စိတ်မကောင်းဘူးဆရာ”

ကိုဝင်းနောင်ထွန်း ပြောပုံက တိုင်းပြည်နှင့် မိဘဆွေမျိုးများကို လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေးဖြစ်နေသည်။

“အေးကွာ၊ ဒါတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို သတိရရင် ပြန်လာလို့ရတာပဲကွာ”

ကျွန်တော်က သူ စိတ်သက်သာအောင် အားပေးစကားပြောပါသည်။

“နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ရောက်နေမှ ကိုယ့်နိုင်ငံကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ပိုသိလာတယ်ဆရာ။ ကျွန်တော် လေယာဉ်ပျံကြီးပြန်ရင် အောက်ကိုငုံကြည့်တော့ ပင်လယ်ရေရဲ့အရောင်က မတူဘူးဆရာ။ ပြောင်းလဲနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ့ပင်လယ်ပြင်အရောင်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိတယ်ဆရာ ရေအရောင်က မြန်မာ့

သယ်ဖြစ်တာကို မြင်ရတာနဲ့ ရင်ထဲမှာ နွေးကနဲ ခံစားရတယ်ဆရာ”

“ဪ... ကိုယ့်ရေကိုယ့်မြေကို အတော်ချစ်တဲ့သူပါလား”

ဟု ကျွန်တော် သတိထားမိရသည်။
နောက်တော့ ဆက်ပြီး စကားပြောကြရာမှာ “ဘယ်နေရာပျော်စရာကောင်းတယ်၊ ဘယ်တိုင်းပြည် ပျော်စရာကောင်းတယ်၊ ဘယ်မြို့ပျော်စရာကောင်းတယ်” ပြောကြရာမှာ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ခယ်မ ပြောသောစကားကို ပြောပြမိသည်။

“သူ့ယောက်ျားနဲ့ သူ့ကလေးတွေရှိတဲ့နေရာဆိုရင် ဘယ်မှာဆို ပျော်တယ်... လို့ ကျွန်တော့်ခယ်မက ပြောဖူးတယ်”

“ဟယ်... ကောင်းလိုက်တာ”

“စာရေးဆရာမ ကြူကြူသင်းက သဘောကျ ချီးကျူးစကားပြော၍ ကိုယ်ပြောသောစကားအတွက် ကိုယ့်ဘာသာလည်း ခြီးပြီးကျေနပ်နေမိသည်။ ထိုအချိန်တွင် အီဗာက သူ့မှာပါသည့် တစ်သျှူးအိတ်ထဲမှ တစ်သျှူးနုနုကလေးများ ထုတ်ယူပြီး ကိုဝင်းနောင်ထွန်းကို လှမ်းပေးသည်။

“ဟယ်... စိတ်မကောင်းစရာ”

ကြူကြူသင်းပြော၍ လှည့်ကြည့်မိတော့ ကိုဝင်းနောင်ထွန်းက နေသော မျက်ရည်များကို တစ်သျှူးနုနုတို့၌ သုတ်နေပါသည်။

“ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ့်ရေမြေလွမ်းတဲ့အလွမ်းကို သူ မကြိုက်ပါဆရာ” ဟုပြောပါသည်။

မလေးရှားမှာစာအုပ်ရှာ

မနက် (၈) နာရီ အိပ်ရာမှန်းသည်။ (၂၃) ထပ်ရှိ အခန်းပြတိုက်ပေါက်မှ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ကွာလာလမ်ပူမြို့က ဗြိတိသက်စွာ အိပ်ပျော်နေဆဲ။

ကျွန်တော် ၉ နာရီ အိပ်ရာမှထသည်။ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲသည်။ မြန်မာ ထူးစားသောက်ဆိုင်ကြီးမှ မနက်စာစားပြီးကြသည်နှင့် ဆရာဖေဖြင့်က စာအုပ်ဝယ်ချင်စကွဲယားကုန်တိုက်သို့သွားပြီး စာအုပ်ဆိုင်မှာ စာအုပ်ဝယ်ကြသည်ကြီးကျယ်ခန်းမားသော စာအုပ်ဆိုင်ကြီးဖြစ်သည်။ စာအုပ်ပေါင်များစွာကို သူ့အမျိုးအစားအလိုက် ခွဲခြား၍ စင်များနှင့်တင်ထားသည်။ ဝတ္ထုစာအုပ်များ၊ အတွေးအခေါ်ဒဿနစာအုပ်များ၊ ဘာသာရေးစာအုပ်များ၊ သမိုင်းစာအုပ်များ၊ စီးပွားရေးဆိုင်ရာ စာအုပ်များ၊ ရူပဗေဒ၊ ဓာတုဗေဒ၊ သင်္ချာ၊ ကွန်ပျူတာနည်းပညာ၊ ပညာရေးဆက်သွယ်ရေးဘာသာရပ် အမျိုးမျိုးစုံလင်လှသည်။ စိတ်ကြိုက်ရွေးနိုင်သည်။ ဖတ်ကြည့်နိုင်သည်။ ကြုံကြုံသင်းကတော့ ဆရာဦးမြင့်ကြွယ် မှာလိုက်

သောစာအုပ်ကိုရှာသည်။ တွေ့သည်။ ဝယ်သည်။ ဆရာဖေဖြင့်ကတော့ စာအုပ်ဆိုင်ကြီးထဲမှ မထွက်နိုင်တော့ပါ။ သူ့ကို တစ်နာရီကြာမှ ခေါ်ပါရန် ပြောသည်။ နေခဲ့ပေတော့။ ထားပစ်ခဲ့ရသည်။ ဖတ်သင့်သိသင့်သောစာကောင်းများကို သူ့ရှာဖွေတွေ့ရှိပြီး ဘာသာပြန်ပြီးမှ အလွယ်တကူ ဖတ်တော့မည်။ ကျွန်တော်ကတစ်အုပ်မျှ မဝယ်ဘဲ စာအုပ်ဆိုင်ကြီးကို နောက်ခံထား၍ ဆရာဖေဖြင့်နှင့်တွဲပြီး ဓာတ်ပုံ ခိုက်ခဲ့သည်။

ဘာသာပြန်စာရေးဆရာများ၏ ကြိုးစားအားထုတ်ရပုံကို လေးစားမိပါ၏။ သူတို့ကြောင့် ကိုယ်လက်လှမ်းမမှီသော ကမ္ဘာစာပေတို့ ဖတ်ခွင့်သိခွင့်ရသည့်အတွက် ကျေးဇူးကြီးပေစွ။

ကုန်တိုက်ကြီးထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ လှည့်ပတ်ပစ္စည်းဝယ်ပြီးမှ စာအုပ်ဆိုင်ကြီးကိုပြန်သွားရသည်။ ကြီးကျယ်သောစာအုပ်ဆိုင်ကြီးထဲမှာ ဆရာဖေဖြင့်ကို မနည်းရှာရသည်။ ဝက်ပါလိုဖြစ်နေသော စာအုပ်စင်များ အခန်းလိုက် အကန့်လိုက်ရှာရသည်။ နာရာဝက်ခန့် ရှာမှ တွေ့သည်။ အားပါးတရထိုင်ပြီး စာတစ်အုပ်ကို သဲကြီးမဲကြီး ဖတ်နေသည်။ လက်ထဲမှာလည်း လေးအုပ်ရထားပြီ။ ထွက်လာတော့ (၆) အုပ်ဝယ်ခဲ့သည်။ စာအုပ်ကြီးများ ထူထဲကြီးမားသည်နှင့်အမျှ ဈေးကလည်း ကြီးမြင့်လှသည်။ ဤစာအုပ်စိုးများသည် သူ့အတွက် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများဖြစ်သည်။ ဤစာအုပ်ကြီးများကို သူ အသေအချာ ဖတ်လိမ့်မည်။ ဖတ်ပြီးသည်တို့မှ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ် မြန်မာသူမျိုးတို့

သိသင့်သိထိုက်၊ ဖတ်သင့်ဖတ်ထိုက်သည်တို့ကို သူ ဘာသာပြန် လိမ့်မည်။ မြန်မာစာဖတ်သူတို့သည် သိသင့်သိထိုက်သော ကမ္ဘာ့ ဗဟုသုတအဖြာဖြာကို မြန်မာစာဖြင့် အလွယ်တကူ ဖတ်ခွင့်ရကြ လိမ့်မည်။

စေတနာကောင်းရှိမှ စာကောင်းရေးနိုင်သည်ဟုဆို၏။ ဆရာဖေမြင့်မှာ စေတနာကောင်းရှိသည်။ သူ၏ကိုယ်တိုင်ရေးစာများ မှာလည်း သူ့စေတနာကို တွေ့မြင်ရသည်။ ဘာသာပြန်ရာမှာလည်း စေတနာကောင်းကို တွေ့ရသည်။ လူငယ်များ ကြိုးစားချင်အောင် တိုးတက်ကြီးပွားအောင်၊ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းရှိအောင် စာအုပ် များစွာကို ဘာသာပြန်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် လူငယ်လူလတ်များသာမက လူကြီးများပါ သူ၏ဘာသာပြန်စာအုပ်များကို ဖတ်နေကြရသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ကောင်းရှိသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ မလေးရှား၊ စင်ကာပူသို့ သူနှင့်အတူ စာပေခရီးသွားရသည်မှာ စိတ်ချမ်းသာသည်။ အတူသွားသူ သုံးယောက်လုံးအတွက် ဝိရိယစိုက်သည်။ ကြုံကြုံသင်းနှင့် ကျွန်တော်က သူ့ကိုမှီခိုအားကိုးပြီး အေးချမ်းသက်သာလိုက်ရပါသည်။

သူနှင့်ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တစ်ခန်း အတူနေရသည်။ သန့်ရှင်းသပ်ယပ်သည်။ စနစ်ကျသည်။ အေးဆေးစွာနေတတ်သည်။ အတူနေအခန်းခတ်အတွက် ဘာပြဿနာမျှမရှိသောလူဖြစ်သည်။ အေးဆေးစွာနေတတ်၍ စကားနည်းသော်လည်း ပြောစရာရှိလျှင်

ပြောဖို့လိုသလောက်ပြောပါသည်။ အပိုစကားနည်းခြင်းသာဖြစ်သည်။ သူတစ်ဖက်သားကို အားနာတတ်သည်။ ကူညီတတ်သည်။ အပြစ်မမြင် အပြစ်မပြောတတ်။ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံး သူ့အတွက် တစ်ခါမျှ စိတ်အနေင့်အယှက်မဖြစ်ရ။ နှစ်သက်စရာသာဖြစ်ရသည်။ နှလုံးသားအာဟာရ စိတ်ကောင်းရှိရေး ဘာသာပြန်စာအုပ်များကို ရေးသောစာရေးဆရာပီသပါပေ၏။

ယခုခရီးစဉ်မှာ ဆရာဖေမြင့်ကို ပို၍ သိလာရသလို ဘာသာပြန်စာရေးဆရာတို့အကြောင်းကိုလည်း ပို၍နားလည်လာရသည်။ သူတို့မှာ ဘာသာပြန်ရန်စာအုပ်ကောင်းများရရှိမလွယ်ပါ။

ယခင်ကတော့ ခပ်လွယ်လွယ်နှင့်ပင် စာအုပ်များဖတ်ပြီး ဘာသာပြန်နေကြသည်ဟု ထင်မိသည်။ ယခုခရီးစဉ်ကျမှ စာအုပ်ရဖို့ အခက်အခဲကိုသိရသည်။ စိတ်ရှည်စွာနှင့် စာအုပ်များကို ဖတ်ရှုရှာဖွေရသည်။ ဝယ်ရသည့်အရင်းအနှီးကလည်းကြီးသည်။ နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ ကိုယ်တိုင်သွားနိုင်၊ အချိန်ပေးပြီး ဖတ်ရှုရှာဖွေနိုင်ရန်လည်းလိုသည်။ သို့မှသာ ကမ္ဘာ့ရတနာသုတအဖြာဖြာတို့ကို ရနိုင်မည်။ ကိုယ်တိုင်မသွားနိုင်လျှင် သူများမှာရမည်။ သူများကတော့ မှာသည့်စာအုပ်သာရှာဝယ်ပေးနိုင်လိမ့်မည်။ ကောင်းနိုးရာရာ ရှာပေးနိုင်မည်မဟုတ်။ အချို့ကတော့ နိုင်ငံခြားမှာရှိသည့် သားသမီး၊ ညီအစ်ကို၊ ဆွေမျိုး၊ မိတ်သဟာတို့က ဝယ်ပို့ပေးကြောင်း ကြားသိရသည်။

စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်း ရှိကြသော ဘာသာပြန်စာရေး

ဆရာများစွာပေါ်ထွန်း အောင်မြင်ကြမှလည်း မြန်မာ့စာပေသည် ကမ္ဘာ့ရတနာသုတအဖြစ်တို့နှင့် ပြည့်စုံလိမ့်မည်။ စာဖတ်သူများ ကမ္ဘာနှင့်အညီ အသိအမြင်ကျယ်၍ လုပ်ငန်းများစွဲဖွီးတိုးတက်အောင် မြင်ပေလိမ့်မည်။

ထိုအသိကြောင့် စာအုပ်ဆိုင်ကြီးများမှာ စာအုပ်ရှာ၍ ကြာသောဆရာဖေမြင့်ကို စိတ်မရည် မဖြစ်မိပါ။ မညူစွမိပါ။ သူ ရှာနေသည်မှာ ကိုယ့်အကျိုးလည်းပါသည်ဟု နားလည်နေပါသည်။

သို့သော် သူက ကျွန်တော်တို့ကို အားနာပါသည်။ တချို့ရက်များတွင် ကျွန်တော်တို့နှင့် သီးခြားခွဲ၍ လမ်းညွှန်နိုင်သူတစ်ယောက်၏ အကူအညီကိုယူပြီး စာအုပ်ဆိုင်ကြီးများသို့ သွားရောက်ရှာဖွေပါသည်။ ပြန်လာသောအခါ စာအုပ်ထူကြီးများစွာ ပါလာပါသည်။

အပြန်လေယာဉ်ခရီးမှာတော့ ပေါင်ပိုများစွာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ့စာအုပ်ကြီးများကိုကြည့်၍ ကျွန်တော်တွေးနေမိသည်။ သို့သော် ယူသွားလျှင် ပြဿနာမရှိနိုင်ပါ။

စာအုပ်ဝယ်ပြီးသောအခါ ကိုသန့်ဇော်၏ ငပလီစားသောက်ဆိုင်မှာ ထမင်းစားကြသည်။ ခမ်းနားသော နေ့လည်စာဖြစ်ပါ၏။ ကိုသန့်ဇော်သည် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မလေးရှားမှာ အခက်အခဲများစွာကို ကြိုးစားကျော်လွှားပြီး အောင်မြင်နေသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ မလေးရှားတွင် မြန်မာစာပေဟောပြောပွဲဖြစ်မြောက်ရေးကိုလည်း တက်ကြွစွာ ဦးဆောင်

ပါဝင်သူဖြစ်ပါ၏။ နယူသော့ရှပ်ရှည်ရှိ၍ အပြောအဆို ချိုသာသည်။ ဆက်ဆံရေးကောင်းသည်။ ထက်မြက်တက်ကြွစွာဦးဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လုပ်ငန်းများအောင်မြင်ခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သူ့ဆိုင်တွင် မြန်မာအမျိုးသား အမျိုးသမီး လူငယ်များစွာကို လစာထိုက်တန်စွာပေး၍ ကူညီစောင့်ရှောက်ထားသူဖြစ်သည်။ သူ့တွင် ကွန်ပျူတာလုပ်ငန်း ဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်းလုပ်ငန်းများလည်းရှိသည်။ မြန်မာများ အပန်းဖြေအနားယူနိုင်ရန် ကာရာအိုကေးဖြင့် မြန်မာသီချင်း သီဆိုနားဆင်နိုင်ရေးကိုလည်း တိုးချဲ့ရန်စီစဉ်နေသည်။

အားကျစရာ၊ ဝမ်းသာစရာနှင့် ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာ မြန်မာလူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

ကန္တာရခရီးမှ အိုအေစစ်ည

၁၀-၁၂-၂၀၀၈ နေ့ညတွင် ကိုဇော်ကြီးက သူ့ဆိုင် အိုအေစစ်မှာ ညစာကျွေးသည်။ စာရေးဆရာများသာမက မလေးရှားမှာ စာပေဟောပြောဖွဲ့ဖြစ်အောင် ဦးစီးဆောင် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ကြသူများကိုပါ ဖိတ်ကြားကျွေးမွေးသည်။

ခမ်းနားသော ညစာစားပွဲဖြစ်သည်။ လျှပ်စစ်မီးကို ဖယ်ထား တိုင်မီးအရောင် အလင်း နှုတ်ထွန်းထားသည်။ သောက်တတ်သူများအတွက်လည်း ဝိစကိပွဲလေးဖြစ်သည်။ အခြီးကတော့ မြန်မာ အလုပ်သမားတို့ အားထားရာ စားသောက်ဆိုင်ကြီးဖြစ်သည်နှင့်အညီ အကြော်၊ အချက်၊ အကပ်၊ အပေါင်း စားကောင်းရသာစုံလင်လှသည်။

စာရေးဆရာများနှင့်အတူ ကိုသန့်ဇော်၊ ကိုတင့်ဇော်၊ ဦးထွန်းအောင်ကျော်၊ ဆရာမင်းသိုက်ထွန်း၊ ကိုဇော်မင်းထက်၊ ကိုထွန်းနိုင်၊ ကိုတိုနီ၊ ကိုတင်မျိုး၊ ကိုအောင်၊ ကိုဇော်ကြီး၊ ကိုဝင်းနောင်ထွန်းတို့ တက်ရောက်ကြသည်။

စားပွဲရည်ကြီးမှာ ထိုင်ကြရသည်မို့ စားရင်းသောက်ရင်း

စကားဝိုင်းကလည်း ပြန်ကျဲနေသည်ကို ဆရာဖေမြင့်က စုစည်းပေးရန် သတိရသည်။

ဤညစာစားပွဲတွင် တက်ရောက်သူများသည် မလေးရှားမှာ လုပ်ငန်းအသီးသီးတွင် အောင်မြင်အဆင်ပြေနေကြသူများဖြစ်၍ ဘယ်လိုအခက်အခဲများ ကြုံပြီး ဘယ်လိုအောင်မြင်မှုရလာကြပုံကို ပြောပြရင်း မိတ်ဆက်ကြရန် မေတ္တာရပ်ခံသည်။

တစ်ဦးချင်း ပြောပြမိတ်ဆက်ကြသည်မှာ အားလုံး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်ချည်းဖြစ်ပါသည်။ ပထမဦးဆုံးပြောသော ကိုသန့်ဇော်အကြောင်းကို နမူနာအဖြစ် တင်ပြလိုပါသည်။

ကိုသန့်ဇော်သည် မလေးရှားနိုင်ငံ မြို့တော် ကွာလာလမ်ပူတွင် အောင်မြင်နေသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

အဖေကရဲဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အမေက အသုပ်ဆိုင်၊ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်၊ ခေါက်မုန့်ဆိုင် အမျိုးမျိုးရောင်းချ၍ မိသားစုဘဝ ရှန်းကန်ခဲ့ရသည်။ ကိုသန့်ဇော် ငယ်စဉ်က ကြက်ဥပြတ် ရောင်းခဲ့ရသည်။ ရေခဲရေရောင်းခဲ့ရသည်။ အင်းစိတ်ကမ်းနားမှာ သဲထမ်း၊ ကျောက်ထမ်းသစ်ထမ်းခဲ့ရသည်။ ၆ တန်းနှစ်မှာ ရေခဲချောင်းရောင်းစဉ် ရေခဲချောင်းဝယ်စားသော အင်ဂျင်နီယာနှင့် ကံထရိုက်က ခေါ်သွားပြီး အလုပ်ပေး၍ လက်သမားဆရာနှင့်အတူ ကျောက်ပုန်း ခိုက်ဖူးသည်။ ကွမ်းယာဆိုင်လည်းရောင်းဖူးသည်။

ဘဝစားဝတ်နေရေးအတွက် ရုန်းကန်ရင်း ဆယ်တန်းကို အပြင်ဖြေခွဲရသည်။ အောင်မြင်ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။

၁၉၉၆ ခု၊ အသက် (၁၉)နှစ်မှာ အဒေါ်တစ်ယောက်၏ အကူအညီဖြင့် ပြည်ပခရီး ထိုင်းနိုင်ငံသို့ ထွက်ခွာခွင့်ရသည်။ အဒေါ်က သူ၏သားနှင့်အတူ အားကိုးအားထား အကူအညီရအောင် ပို့ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ငွေ ၄၅၀၀၀ ကို အကျွေးစနစ်ဖြင့် ပို့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပွဲစားခ အဒေါ်ကသူ့ဘာသာပေးသည်။ ကုန်းလမ်းမှတဆင့် ဘန်ကောက်ရောက်အောင် သွားရသည်။

အိမ်ကြီးတစ်အိမ်မှ မြန်မာများစုနေကြရသည်။ ထမင်းဟစ်ပွဲ ၅ ဘတ်၊ ကျောတစ်ခင်းစာနေရာအတွက် ၅ ဘတ် ပေးရသည်။ ထိုအိမ်ကြီးမှာ အလိမ်ခံရ ပြန်လာရသူများ၊ အလုပ်မရသေးသူများ ဆေးသုံးသူများ၊ လူမှုရေးအရှုပ်အထွေးများ စသည့်အနိဋ္ဌာရုံအမျိုးစုံ ကြုံတွေ့သိမြင်နေရသည်။

ဘာအလုပ်မှလည်းမရ၊ တစ်လခန့်ကြာမှ ပွဲစားက ပြန်မလာ၊ မလေးလိုက်မလားမေးသည်။ အဝတ်အစားများနှင့် ကင်မရာ၊ ကက်ဆက်အားလုံး ထားခဲ့ရသည်။ ဆိုင်ကယ်နှင့် ဆွန်ဂိုင်းဘလို့ ပို့ပေးသည်။ ရေတိမ်သောချောင်းငယ်ကို ညအခါမှာ ခိုးဖြတ်ရသည်။ မိမ့် အဖမ်းခံရလျှင် သက်သာမည်မဟုတ်။ ကံအားလျော်စွာ လွတ်သွားခဲ့သည်။ တစ်နေရာစီခွဲ၍ ထိုင်စောင့် နေရသည်။ ညကျမှ ကားတစ်စီးဖြင့် လာခေါ်သည်။ ထိုမှတဆင့် ဘူတာရုံတစ်ခုပို့သည်။ မီးရထားဖြင့်

ဂျီဟိုးထိလိုက်ရသည်။ ထိုအချိန်က အပေါ်လမ်း လေယာဉ်ပျံခရီးဖြင့် သွားရခြင်းမရှိသေး။ ကုန်းလမ်းမှ စွန့်စွန့်စားစားသွားကြရသည်။ တရားမဝင် မလေးရှားသို့ ခိုးဝင်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာ မလေးရှားကလည်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ စွဲမြီးတိုးတက်၍ အလုပ်သမားများ လိုအပ်နေချိန်ဖြစ်သည်။

မိုးလင်းစမှာ ဂျီဟိုးရောက်ပြီး ဘတ်စံကားနှင့် ခရီးဆက်ရသည်။ နေ့လည်မှာ ဆွန်ဂိုင်း စက်မှုဇုန်ရောက်သည်။ ရဲအဖမ်းမခံရအောင် ကွာလာလမ်ပူကျော်သည်အထိ ရထားစီး၍ စင်ကာပူဘက်မှ ပြန်လာရခြင်းဖြစ်သည်။ ရဲများနှင့် လုံးဝမတွေ့ဘဲ လွတ်မြောက်သည်။ ခိုးဆက်စက်ရုံကြီးမှာ မြန်မာအလုပ်သမားချည်း ၄၀၀ ခန့်ရှိသည်။

ပွဲစားအိမ်မှာ နေရသည်။ ထမင်းတစ်နပ် မလေးရှား (၅) ရင်းဂစ်၊ အိပ်ဖို့ (၅) ရင်းဂစ်ပေးရသည်။

တစ်လကြာသည်ထိ အလုပ်မရသေး။ ပွဲစား၏အိမ်ကြီးသို့ လူသစ်များ အဆက်မပြတ်ရောက်လာကြသည်။ အလုပ်ရသူများ အိမ်ကြီးမှ ပျောက်သွားသည်။ အလုပ်သွင်းပေးခပွဲစားကို ရင်းဂစ် (၁၅၀) ပေးရသည်။ အလုပ်မရသေးသူများလည်း အိမ်ကြီးမှာ အများကြီးရှိသေးသည်။

ညအချိန်တွင် ပွဲစားထံမှ အညှီရောင်အရည်များ ဝယ်သောက်သူတို့ကို တွေ့ရသည်။ ဘာလဲမေးကြည့်သောအခါ ငါးဘူခေါ်ကြောင်းသိရသည်။

ငါးရင်းကပ်ဖိုး ဆယ်ရင်းကပ်ဖိုး ဝယ်သောက်ရသည်။ မူးယစ်ဆေးတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ အိမ်ရှင်ပွဲစားကိုယ်တိုင်လည်းသောက်သည်။ သောက်ဖန်များသောအခါ စွဲသည်။ မသောက်ရမနေနိုင် ဝယ်သောက်ကြသည်။ ညကျလျှင် အိပ်နေရင်း ယောင်ယမ်းအော်ဟစ်သံများ ကြားရသည်။

တစ်ညတွင် 'ငါး' သောက်ထားသူတစ်ယောက် အော်ဟစ်ဝုန်းဒိုင်းကြပြီး ဂက်စ်အိုးကို မီးချစ်နှင့်ရှို့ပြီး ဖောက်ခွဲမည်လုပ်၍ အားလုံးထွက်ပြေးကြရသည်။ ဆေးကြောင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ငါးစွဲသူများမှာ အလုပ်လုပ်၍ ရသမျှ ငါးယောက်၍ ကုန်သည်။ ကျန်းမာရေးလည်း ဆုံးရှုံး၍ လူလုံးမလှ ဖြစ်ကြရသည်။

ပွဲစားအိမ်မှာ တစ်လခန့်ကြာသောအခါ ကိုသန့်ဇော်အလုပ်ရသည်။ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ မီးဖိုချောင်အကူလုပ်ရသည်။ ပွဲစားခ ရင်းကပ် (၁၅၀)ပေးရသည်။ မီးဖိုချောင်မှာ ဖားသတ်၊ ငါးသတ် အလုပ်ကိုခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘာသာရေး ကိုင်းရှိုင်း၍ သူ့အသက်ကို မသတ်ချင်၊ သို့သော် သူ့မြေ၊ သူ့ရေနိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက် မလုပ်ချင်သည်ကိုလုပ်ရသည်။ ထိုဆိုင်မှာ လုပ်ခရင်းကပ် (၆၅၀)နှင့် သုံးလခန့်လုပ်ရသည်။

ထိုဆိုင်တွင် မြန်မာ (၆)ယောက်ရှိသည်။ ဟင်းသုံးခွက်နှင့် ထမင်းကျွေးသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အလွန်ဆိုး၍ အချင်းချင်း မညှာတာ။ ထမင်းဝိုင်းသို့ အစောဆုံးဝင်ပြီး ဟင်းအားလုံးခပ်ထည့်

သည်။ နောက်တော့ သူတို့နှင့်ဘယ်သူမှမစားချင်၊ ပြော၍လည်းမရ။ ထုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အားလုံး စိတ်ပျက်ကြရသည်။ သူ့မြေ၊ သူ့ရေရောက်နေကြချိန်မှာ ဘဝတူမြန်မာအချင်းချင်း မညှာသူများဖြစ်သည်။

သုံးလခန့်ကြာသောအခါ စက်ရုံ အလုပ်ရုံ ပါမစ်များ စဖွင့်၍ ညဘက်အလုပ်ရသည်။ စက်ရုံမှပေးသော ကွင်းပြင်ထဲမှာ ဖြစ်သလို ဆောက်နေရသည်။ ကိုယ့်ဘာသာချက်ပြုတ်စားရသည်။ သို့သော် ခိုင်ရှင်တရုတ်က ညတိုင်းလာဆဲသည်ကို မခံနိုင်၍ အလုပ်မှထွက်ခဲ့ရသည်။

ထိုမှတဆင့် ကွာလာလမ်ပူရောက်ပြီး စားသောက်ဆိုင်မှာ လုပ်ရသည်။ မြန်မာအချင်းချင်း ကူညီစိတ်မရှိ။ အရင်ရောက်သူက အနိုင်ကျင့်သည်။ နိုင်ငံခြားသူဌေးကိုဖားပြီး မြန်မာအချင်းချင်း ဒုက္ခပေးသည်။ လက်သုပ်ပုဝါစနစ်တကျ မခေါက်တတ်တာကိုပင် သင်မပေးချင်ကြ။

နေဖို့ ရင်းကပ် (၁၅၀)ပေးရသော်လည်း (၄)ယောက်နေရသည်။ မလေးရှားရောက်လျှင် ငါးနှင့်မြင်းကို ရှောင်နိုင်ရန်လိုသည်။ ငါးဆိုသည်က မူးယစ်ဆေးရည် မြင်းဆိုသည်က တိစ္ဆိဂိမ်းမှာ မြင်းဆောင်းခြင်းဖြစ်သည်။ အတူနေသူများ၏ ဒုက္ခမျိုးစုံကို ကြုံရသည်။ ညဉ့်နက်အောင် သောက်စားမူးယစ်လှည့်နေကြ၍ အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်ရ။ ရသောဝိုက်ဆံကို ကုန်အောင်သုံးဖြုန်းပြီး ကုန်လျှင် ငွေချေးသည်။ မချေးလျှင် စိတ်ဆိုးသည်။ ရန်လုပ်သည်။ ချေးလျှင်လည်း ဆုံးသည်။

စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်မှာ လူလိုသောအခါ ပွဲစားကို ပွဲခ (၁၅၀)ပေးပြီး ထပ်ပြောင်းရသည်။ မနက်ပိုင်း ညပိုင်း နှစ်ချိန်ခွဲ ပြီး အလုပ်ဝင်၍ (၄၄)ရင်းဂစ်ရသည်။ အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်၍ (၃)လမှာ အချိန်ပြည့်အလုပ်သမားအဖြစ်သို့ရောက်သည်။ တစ်လမှာ ရင်းဂစ် (၇၅၀)ရသည်။ စားစရိတ်လွတ်ရခြင်းဖြစ်၍ ငွေစုမိသည်။

အလုပ်အဆင်ပြေ၍ တီဗွီဝယ်နိုင်သည်။ အခန်းဖော်များ၏ ဒုက္ခကို မခံနိုင်၍ သီးခြားအခန်းကို (၂၅၀)ပေးပြီးတစ်ယောက်တည်း နေသည်။

ဆိုင်မှာအလုပ်ကြိုးစား၍ သူဌေးက သဘောကျသည်။ တစ်ဆိုင်လုံးလိုသည့်နေရာမှာ ကူလုပ်ပေးသည်။ မင်္ဂလာဆောင်မို့ လျှင် စာလုံးများ ကပ်ပေးရသည်။ ထိုဆိုင်မှာ တရုတ်မလေးများက သင်ပေး၍ တရုတ်စကားပြောတတ်လာသည်။ နေရာအားလုံးမှာ လုပ် တတ်သောပညာလည်းရသည်။ ကြိုးစားသင်ယူ၍ အင်္ဂလိပ်လိုလည်း တော်တော် ပြောတတ်လာသည်။ အင်္ဂလိပ်ရှင်ရှင်ကားများကိုကြည့်ပြီး ပြောသောစကား နားလည်အောင် ကြိုးစားသည်။ ပြောသည်ကို နားလည်လာသောအခါ ပြန်ပြောနိုင်အောင် ကြိုးစားရသည်။ တရုတ် လိုရော အင်္ဂလိပ်လိုပါ ပြောတတ်လာသည်။

နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ဆိုင်တွင်အလုပ်လာသင်ကြ သော တရုတ်လူငယ်များကို လုပ်ငန်းသင်ပေးရသည်။ နောင်တွင် ကိုယ်သင်ပေးသူများက ဆူပါဗိုက်ဆာ၊ မန်နေဂျာအထိ ဖြစ်သွား

ကြသည်။ သူတို့လူမျိုးအချင်းချင်းသာ စောင့်ရှောက်ကြသည်။ နေရာ ချိန်မှာ လုပ်တတ်၍ အလုပ်ကြိုးစားသည်ကို သဘောကျသော်လည်း သူဌေးက ရာထူးတိုးမပေးပါ။ လစာလည်း တိုးမပေးပါ။ ကိုယ် သင်ပေးသူများက ကိုယ့်အထက်ရောက်လာပြီး ကိုယ့်ကို ပြန်နှိုင်းနေ ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကွန်ပျူတာများ စပေါ်လာ၍ သူများသုံးပြီး သား ကွန်ပျူတာတစ်လုံးကို ရင်းဂစ် (၃၅၀)နှင့်ဝယ်သည်။ အိမ်ကို တော့ ပို့ပေးသော အကြွေးငွေကြေးရုံသာ ပို့ပေးနိုင်သည်။ ကိုယ့်ဘဝ ဦးတင်ရေးအတွက် ရုန်းကန်ကြိုးစားနေရသည်။

ကွန်ပျူတာကို လူတကာထံမှာ တပည့်ခံ၍ သင်ရသည်။ အဆုတ်များဖတ်၍ လေ့လာရသည်။ ကွန်ပျူတာကျွမ်းကျင်လာသည်။ ထိုအချိန်မှာ ဝင်းဒိုးကွန်ပျူတာ ပေါ်လာသည်။ ပစ္စည်းအသစ်များ သိလာတိုင်း ဝယ်စုရသည်။

ကွန်ပျူတာနည်းပညာအသစ်များကို သင်ကြားလို၍ ဆိုနိုပိုင်း အလုပ်သို့ပြောင်းပေးရန် ပြောသော်လည်း ခွင့်မပြု။

ထိုအချိန်မှာ ကွန်ပျူတာ ကျွမ်းကျင်သော မြန်မာလူမျိုး တွေ့ရနိုင်နှင့်တွေ့၍ ညနေအလုပ်သိမ်းချိန်မှာ သူ့ထံသွားသင်ရသည်။ သူ့ထံမှ စက်ပစ္စည်းအသစ်များ ဝယ်ပေးသည်။ သူကသုံးကြည့် သည်။ သုံးနှစ်ခန့်ကြာသောအခါ သူလည်း ကွန်ပျူတာ ပညာရှင် ဖြစ်လာသည်။ ကိုယ်လည်း သူ့ထံမှ ပညာရသည်။ ကွန်ပျူတာ ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်လာသည်။

မြန်မာလူမျိုးအချင်းချင်း၏ လိုအပ်ချက်များကို ကွန်ပျူတာ ပညာဖြင့် ကူညီနိုင်လာသည်။ အလုပ်လုပ်ရန်သာလိုတော့သည်။

ညနေပိုင်းတွင် ကွာလာဝမ်ပျို့မှ ချိုင်းနားတောင်း (တရုတ် တန်း)မှာ (၃)နှစ်ခန့် အလုပ်လုပ်သည်။ နာရီရောင်းသောအလုပ်မှာ ဝင်လုပ်သည်။ တရုတ်စကား၊ အင်္ဂလိပ်စကားသာမက မလေးစကား ပါ ပိုပြီး ကျွမ်းကျင်စွာပြောနိုင်လာသည်။ တရုတ်များ၏ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းမှ အတုယူစရာများစွာကိုလည်း ပညာရလာသည်။ ကွန်ပျူတာဒီဇိုင်းအမျိုးမျိုးကိုလည်း လုပ်တတ်ပြီ။ ချိုင်းနားတောင်းမှာ (၃) နှစ်ခန့်ကြာအောင် လုပ်ခဲ့သည်။ ကျေးဇူးများဖြစ်သည်။

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်ကျတော့ တစ်နေ့ ရင်းဂစ် (၄၀)ခန့်အထိရ သည်။ အိမ်လခ (၃၅၀၊ ၄၀၀)ခန့်အထိ ငှားနေနိုင်သည်။ ဂိုဏ်းစကား လူမိုက် (၁၆)ယောက် ဝိုင်းထိုးသည်ကိုလည်း ခံရဖူးသည်။ တရုတ် သူဌေးနှင့်စကားပြောရာမှာ မာမာကြောကြောပြောမိ၍ဖြစ်သည်။

၂၀၀၁ ခုနှစ်မှာကျတော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် တိုက်ခန့် တစ်ထပ်လုံးငှားပြီး အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ အခန်းတစ်ခန်းရ၍ ကွန်ပျူတာ စာစီစာရိုက် ကြော်ငြာဒီဇိုင်း၊ ဖိတ်စာကတ်၊ လိပ်စာကတ် များ ရိုက်သောလုပ်ငန်းစလုပ်သည်။ စားလောက်ရုံသာရသည်။

ထိုအချိန်တွင် မလေးရှားသို့လာရောက်အလုပ်လုပ်ကြသော မြန်မာအလုပ်သမား တော်တော်များနေပြီ။ ထိုအလုပ်သမားများလာ သည်ကို အကြောင်းပြု၍ မြန်မာတို့၏မြန်မာစားသောက်ဆိုင် မြန်မာ

စွည်းအရောင်းဆိုင်လေးများ ပေါ်လာကြပြီ။

ကွန်ပျူတာစာစီအလုပ်ကို (၁)နှစ်ခန့် လုပ်မိသောအခါ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးက ပုံနှိပ်စက်ကိုရောင်းလိုကြောင်းပြော၍ ဝယ်ယူလိုက်သည်။ ရုံးခန်းတစ်ခု ရင်းဂစ် (၅၀၀)နှင့်ငှားပြီး လုပ်ငန်း စသည်။ အရင်းအနှီး ရင်းဂစ် (၅၀၀၀)ခန့်နှင့် ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း ဖြစ်လာသည်။ မြန်မာဆိုင်များနှင့် အဆက်အသွယ်များရယူပြီး လုပ်ငန်း ကတ်ပြားများ၊ စာစီစာရိုက်လုပ်ငန်းများ ဒီဇိုင်းများ၊ ဆိုင်းဘုတ်ကြော်ငြာ များလုပ်ရသည်။ လူသိများ၍ အပ်သူများလာသောကြောင့် စက်များ ကို တိုးချဲ့ပြီး တပည့်လေးယောက်ငှားရသည်။

မြန်မာဆိုင်များပိုများလာသည်။ ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်ကူ ညီပေးနိုင်၍ အသိအကျွမ်းပိုများလာသည်။ အလုပ်လည်း ပို၍ရလာ သည်။

တစ်နှစ်ခန့်လုပ်မိသောအခါ တိုက်ခန်းကျယ်ကြီးကို တစ်ထပ် လုံးငှား၍ ရုံးခန်းအကြီးကြီးဖွင့်နိုင်လာသည်။ အလုပ်သမား (၁၀) ယောက်အထိ ဖြစ်လာသည်။

လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း အဆက်အသွယ်များ၍ လုပ်ငန်းများလာ သည်။ သူတို့လုပ်ငန်းများဖြစ်သည့် ဆိုင်လုပ်ငန်း၊ ငွေလွှဲလုပ်ငန်း များကိုလည်း သိနားလည်လာသည်။

အောင်မြင်သည့်အထဲမှာ စိတ်ပျက်စရာများလည်း ကြုံရ သည်။ ကိုယ်သင်ပေးသော အလုပ်သမားများက ကျွမ်းကျင်လာ

သည်နှင့်အလုပ်ထွက်၊ အလုပ်ပြောင်းကြသည်။ လူသစ်များငှားသော အခါ မကျွမ်းကျင်၍ အမှားများသည်။ ဖောက်သည်များ မိတ်ဖျက် ရသည်။ ကိုယ်တိုင်လုပ်ပြန်တော့လည်း သွားလာဆက်သွယ်ပြတ်နု အလုပ်ရမှုနည်းလာသည်။ သို့သော် မတတ်နိုင် ရသမျှအလုပ်ကိုသာ ကောင်းအောင်ကြိုးစားရသည်။ ထိုအချိန် အဖမ်းအဆီး အချွန် အနှောင် ခံရသည်။ ပြန်လွတ်လာသောအခါ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ယုံကြည်အားကိုးရသူက မူးယစ်ဆေးသုံး၍ လုပ်ငန်းများ ပျက်စီးဆုံးရှုံးရသည်။ သူ့ကိုမစွန့်နိုင်။ ကိုယ်ကစွန့်လိုက်လျှင် ဆေးသမား ဘဝ လုံးဝရောက်၍ ဒုက္ခဖြစ်တော့မည်။ သူ့ကိုပြုပြင်ပြီးလုပ်ငန်းပြန်လုပ် ကြသည်။ ကြိုးစား၍ ပြန်လည်အောင်မြင်သည်။

၂၀၀၅ ခုနှစ်မှာ စားသောက်ဆိုင်လုပ်ငန်း စလုပ်သည်။ မြန်မာစားသောက်ဆိုင်များ စည်ကားနေသည်။ မြို့လယ်လမ်းမမှာပင် ဒုတိယထပ်မှ တိုက်ခန်းကျယ်ကြီးကို ရင်းဂစ် (၁၀၀၀) နှင့်ငှားသည်။ ပိုင်ရှင်သူဌေးက အောက်ထပ်မှငှားထားသူများကို မထားချင်၍ မြေညီထပ်၊ ဒုတိယထပ်၊ တတိယအထပ် သုံးထပ်အတွဲလိုက်ယူလျှင် ရင်းဂစ် (၇၅၀၀)နှင့် ပေးမည်ပြောသည်။ သုံးထပ်ငှားလိုက်သည်။

‘ငပလီ’ အမည်နှင့် စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်သည်။ ငပလီ ကမ်းခြေပန်းချီဆွဲ၍ ငပလီမှာ နားရသကဲ့သို့ထင်အောင် အေးငြိမ်းချမ်းသာမှုခံစားရအောင် ဆိုင်ကို အလှပြင်သည်။ မီးရောင်စုံများဆင်သည်။ ဆိုင်မှာထိုင်ရန် ပလပ်စတစ်ခုံ မသုံး။ မြန်မာတို့အကြိုက် သစ်သားခုံ

များကိုသုံးသည်။ စားဖိုမှူးကောင်း၊ အကြော်ဆရာကောင်းရအောင် ရှာသည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှ မှာယူသည်။

မြန်မာအလုပ်သမားများ မြန်မာစာစားနိုင်ရန် မြန်မာထမင်း စားချက်ရောင်းသည်။ တရုတ်စာကိုလည်း အကြော်ဆရာကောင်းနှင့် ရောင်းချ၍ စားသုံးသူများသည်။ စသည်နှစ်မှာပင် လုပ်ငန်းအောင်မြင် ခဲ့ရသည်။

တစ်ထပ်ကို ကုန်စုံရောင်းသောစတိုးဆိုင်ကြီးလုပ်လိုက် သည်။ မြန်မာအလုပ်သမားများ အသုံးလိုမည့် မြန်မာကုန်ပစ္စည်းများ စုံလင်စွာ တင်ထား၍ ရောင်းကောင်းသည်။ မြန်မာစာအုပ်များပါ တင်ရောင်းသည်။ မြန်မာတို့ဝယ်ကြသည်။

မြန်မာအလုပ်သမားများ အပန်းပြေ မြန်မာသီချင်းနားထောင် ခဲ့မက ကိုယ်တိုင်လည်း ဆိုနိုင်အောင် ကာရာအိုကေဆိုင်ဖွင့်သည်။ သီချင်းသုံးပုဒ်ကို ငါးရင်းဂစ်ဖြစ်သည်။

မြန်မာအလုပ်သမားများ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ငွေပို့ငွေလွှဲများလာ ၍ ငွေလွှဲလုပ်ငန်းကိုလည်း လုပ်သည်။

ကွန်ပျူတာကြော်ငြာဒီဇိုင်းလုပ်ငန်းကိုလည်း ဆက်ပြီးလုပ် သည်။ အခန်းကျယ်ကြီး သုံးထပ်ဖြစ်၍ လုပ်ငန်းများအားလုံး အဆင် ပြေအောင်ဆောင်ရွက်နိုင်သည်။ ဝန်ထမ်းအင်အား (၁၅)ယောက်နှင့် ဆောင်ရွက်နေကြောင်းပြောပြသည်။

ကိုသန့်ဇော်ပြောသည်ကို နားထောင်ပြီး အံ့သြသဘောကျ

ဖြစ်ရသည်။ ကိုသန့်ဇော်သည် မွန်မွန်ရည်ရည်ရှိသော လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မလေးရှားတွင် မြန်မာစာရေးဆရာများ၏ စာပေဟောပြောပွဲဖြစ်မြောက်အောင် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ကြသူများတွင် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်သည်။ သူ၏ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျွန်တော်တို့ကိုကျွေးပြီးပြီ။ သူ၏စားသောက်ဆိုင်၊ ကုန်မျိုးစုံဆိုင်၊ ကွန်ပျူတာလုပ်ငန်း၊ ငွေလွှဲလုပ်ငန်းများကိုလည်း တွေ့မြင်ခဲ့ပြီ။ ကိုသန့်ဇော်သည် ကြီးမားသောလုပ်ငန်းကို အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်နေသည့် လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ့အသက် (၃၀)ကျော်သာရှိသေးသည်။

ဤအခြေအနေသို့ ရောက်အောင် သူ့လျှောက်ခဲ့ရသော ဘဝလမ်းက ကြမ်းလှသည်။ အချင်းချင်း အလိမ်အညာ အမျိုးမျိုး ခံရသည်။ အနိုင်ကျင့်ခံရသည်။ အညစ်ခံရသည်။ လူမိုက်ငှားပြီး အရိုက်ခံရသည်။ ဆုံးရှုံးမှုများစွာကြုံရသည်။ အချုပ်အနှောင်ခံရသောမက ထောင်ပါကျခဲ့သည်။ သူ့ရေသူ့မြေ သူ့ညပဒေမှာ ကိုယ့်တစ်က ဘာမျှမရှိ၊ အားလုံးကိုကြောက်နေရသည်။ ကိုယ်ကလည်း တရာဝင် လာခဲ့ရသည်မဟုတ်။ ကုန်းလမ်းမှ ခိုးဝင်လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ဤကဲ့သို့သောအခက်အခဲများကြားမှ အလုပ်လုပ်ရန် ဘဝတက္ကသိုလ်မှာ ဘဝအတွေ့အကြုံများကို သင်ယူရသည်။ တရုတ်စကား၊ အင်္ဂလိပ်စကား၊ မလေးစကားများကို သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့သည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို နားလည်ခဲ့သည်။ ကွန်ပျူတာကျွမ်းကျင်သူဖြစ်လာခဲ့သည်။ မလေးရှားမှာ တရားဝင်နေခွင့်ရအောင်

လည်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီ။

အလုပ်မျိုးစုံလုပ်ရင်း အတွေ့အကြုံမျိုးစုံနှင့် ပညာမျိုးစုံရသည်ကို အခြေပြုပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလုပ်သောအောင်မြင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုထိ အိမ်ထောင်မကျသေး။ ဇွဲလုံ့လ ပီရိယနှင့် ကြီးပမ်းသူဖြစ်သည်။ မြန်မာအလုပ်သမားများ ပျက်စီးစေသည့် မြင်းနှင့်ငါးသာမက မသင့်သည်မှန်သမျှရှောင်ကြဉ်သည်။

ယခုတော့ အောင်မြင်နေသူဘဝသို့ရောက်လေပြီ။ အားကျစံပြ၊ အတုယူဖွယ်ကောင်းသောလူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

ကိုသန့်ဇော်သည် ကန္တာရခရီးကို အခက်အခဲအမျိုးမျိုးနှင့် ဖြတ်ကျော်ပြီးမှ အိုအေစစ်ညလေးသို့ ရောက်လာရခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ညစာစားနေကြသည့် အိုအေစစ်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကိုဇော်ကြီးမှာ ကိုသန့်ဇော်၏အစ်ကိုဖြစ်သည်။ ကိုသန့်ဇော်ကို အကြောင်းပြုပြီး မလေးရှားသို့ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ညီသာမက အစ်ကိုပါ အောင်မြင်သည့်လုပ်ငန်းရှင်ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်မှာ ကြည်နူးစရာ၊ ဂုဏ်ယူစရာ။

မြန်မာများ ဆက်လက်တိုးတက်အောင်မြင်ကြပါစေ။

မလေးရှားတွင် အဆင်ပြေကြသူများ

ကျွန်တော်တို့ကို ပေးထားသည့် နေ့အလိုက် အချိန်စာရင်း အရ ၆-၁၂-၂၀၀၈ နေ့ ညနေစာကို ဦးကိုလေးက ကျွေးရမည်ဖြစ်သည်။ တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ကြသူအားလုံးမှာ ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ်မအားမလပ်ကြသူများဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ်နေ့အလိုက် တာဝန်ခွဲဝေယူကြရသည်။ စနစ်တကျ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ကြခြင်းဖြစ်၏။

ဦးကိုလေးကို ရင်းနှီးခင်မင်စွာ သိကျွမ်းပြီးဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၊ မင်္ဂလာဈေးမှာ သူ့ရုံးခန်းရှိပါသည်။ မလေးရှားသို့ သွားရောက်အလုပ်လုပ်လိုသူများကို ရွှေမန္တလာမေ ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းကို လိုင်စင်ရယူ၍ တရားဝင်ပို့ပေးနေသူဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မလေးရှားသွားရန် ကိစ္စအတွက်လည်း လိုအပ်သည်များကို ကူညီဆောင်ရွက်ပေးသူဖြစ်ပါသည်။ သူ့ရုံးခန်းသို့ ဖိတ်ကြား၍လည်း ကျွန်တော်တို့နှင့် တွေ့ဆုံညှိနှိုင်းပါသည်။ မလေးရှားသို့ ကျွန်တော်တို့ရောက်သည့်နေ့ ကွာလာလမ်ပူလေဆိပ်တွင် လာကြိုသူများမှာလည်း ပါဝင်ပါသည်။

ညနေ(၃)နာရီလောက်မှာ ဦးကိုလေး လာခေါ်ပါသည်။ ကားအကောင်းစားဖြစ်သည်ကိုမြင်ရုံနှင့် အောင်မြင်နေသော လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိသာပါသည်။

ညစာမစားမီ ကျွန်တော်တို့ကို ပိရမစ်ကြီးနှင့် စဖင့်ခေါ်ရုပ်တုကြီးရှိရာသို့ ခေါ်သွားသည်။ မော်တော်ကားကို ဦးကိုလေးကိုယ်တိုင် မောင်းပါသည်။

မလေးရှားမှ လမ်းများမှာ အထက်ကသွားလိုက် အောက်မြေညီမှ သွားလိုက်နှင့် ရှုပ်ထွေးသော်လည်း ခေတ်မီလှပပါသည်။ တစ်ခါတရံမှာ ကိုယ့်အောက်တွင်လည်း ကားလမ်းရှိသည်။ ကိုယ့်အထက်ဘက်မှာလည်း ကားလမ်းရှိသည်။ တစ်လမ်းနှင့်တစ်လမ်း ဖြတ်ကျော်၍ စောင့်ဆိုင်းနေရခြင်းမရှိ။ လမ်းနှစ်ခုဖြတ်လျှင် တစ်လမ်းက အပေါ်မှာ တစ်လမ်းက အောက်မှာဖြစ်သည်။

လမ်းအသုံးပြုခအတွက်လည်း ငွေကြေးပေးနေရန်မလို။ ငွေသွားထားသော ကတ်ပြားလေးနှင့် တောက်ကိရိ သတ်မှတ်နေရာမှာ ကပ်လိုက်လျှင် ကျသင့်ငွေနှုတ်ယူပြီးဖြစ်သွားသည်။ မောင်းတံက အလိုလိုပွင့်သွားသည်။ ပြောဆိုနေရခြင်း ကြန့်ကြာခြင်းမရှိ။ ငွေကို ပိုတောင်းသည့် ပြဿနာလည်း မရှိ။ ဝန်ဆောင်သူမလို၊ စက်များ၊ ကွန်ပျူတာများက အလုပ်လုပ်သွားကြသည်။

ပိရမစ်သို့ ရောက်သောအခါ ကားထားရန် အဆောက်အဦးထဲသို့ ကားမောင်းဝင်လိုက်သည်။ လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ်များအတိုင်း

ဝင်သွားရသည်။ ကားရပ်စရာနေရာရှိလျှင် ဘယ်နှစ်နေရာကျန်သည်ကို မီးဖြင့်ပြသည်။ ဘယ်နေရာမှာလွတ်သည်ကို မီးလမ်းညွှန်များက ပြနေသည်။ နေရာလပ်မရှိလျှင် အောက်တစ်ထပ်ဆက်ဆင်းရသည်။ နောက်တစ်ထပ်လည်း နေရာမရ။ လာရောက်စားသောက်ကြသူများဝယ်ကြသူ၊ ရေခဲပြင်စက်တစ်စီးသူ စသည်တို့ များ၍ ကားမှ တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ်ဆင်းနေရသည်။ တွေ့ပြီး နေရာလွတ်ရှိသေးအထပ်သို့ရောက်ပြီ။

ဦးကိုလေး၏ ကားဘေးကပ်ရပ်ရာတွင် ဘေးဘက်မှ ကွဲကရစ်နံရံနှင့်ဆောင့်မိသွားသည်။ ကားလှလှလေး ပိန်သွားမည်လားပွန်းသွားပြီလား။ ကိုယ့်ကားနှင့်စာနာ၍ နှမော့မိသည်။ သူ့ကားအသစ်၊ အကောင်းစား။ ဦးကိုလေးကတော့ ဘယ်မှာ ဘယ်လောက်ထိသွားလဲဆိုတာကိုပင် စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိ။

မလေးရှားနိုင်ငံသည် စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သည့် အလျောက် သူ့နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားများ အပန်းဖြေအနားယူရန်နှင့် စိတ်ပျော်ရွှင်စေရန် နေရာများလုပ်ပေးထားသည်။ အီဂျစ်နိုင်ငံသားများရဘဲ ကမ္ဘာ့အဖွဲ့ဖွယ် ပီရမစ်ပုံ သုံးထောင့်ချွန်အဆောက်အအုံကြီးကို ပြုလုပ်ထားသည်။ ပီရမစ်ကြီးကို အဝေးမှပင် လှမ်းမြင်ရသည်။

ပီရမစ်နှင့်တွဲလျက် စဖင့်ရှပ်တုကြီးကိုလည်း စိတ်ဝင်စားစေခြင်းအောင် ဆန်းကျယ်စွာ လက်စွမ်းပြ ထုလုပ်ထားသည်။ အလွန်ကြီး

သော ရှပ်တုကြီးဖြစ်၍ ကားလမ်းပေါ် အဝေးမှ လှမ်းမြင်နေရသည်။ စားသောက်ဆိုင်များ၊ ဈေးဆိုင်များ၊ စက်တစ်စီးရန်ရေခဲပြင်ရေလှိုင်းစီးရန်နေရာ၊ ကစားကွင်း၊ ကစားစရာအမျိုးစုံစွာ လုပ်ထားသည်။

စက်တစ်စီးသောရေခဲပြင်ကို အပေါ်မှ စီးမိုးကြည့်နိုင်သည်။ ကလေးများအပါအဝင် ငယ်ရွယ်သူများစွာ ကျွမ်းကျင်ပျော်ရွှင်စွာ စက်တစ်စီးနေကြသည်။ အချို့မှာ သင်ခါစ စီးတတ်ခါစ ဖေးဖေးမမ စမ်းတဝါးဝါး စီးနေရသည်။ အများစုမှာ ကျွမ်းကျင်နေကြသည်။ လှလှပပနှင့် စတိုင်ကျအောင် စီးနိုင်ကြ၍ ကြည့်ကောင်းပါသည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ စဖင့်ရှပ်ကြီးနှင့် ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။ နေရာများစွာကို လှည့်လည်ကြည့်၍ အမှတ်တရဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။ ညမှောင်ချိန်ရောက်လာပြီဖြစ်သော်လည်း မီးများက နေရာတိုင်းမှာ ထိန်ထိန်လင်းနေ၏။ ညောင်းပြီ။ ဗိုက်ဆာကြပြီ။ ဦးကိုလေးက အစားအသောက်ကောင်းသော ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ရှိသည်။ မြန်မာအကြော်ဆရာ၏ လက်ရာကောင်း နာမည်ကြီး၍ လူအများ လာစားကြပုံ ပြောပြသည်။

ထိုဆိုင်သို့ ကျွန်တော်တို့ကို ကားဖြင့်ခေါ်သွားသည်။ အတော်ဝေးဝေး သွားရပါသည်။ ရောက်ပါပြီ။ စားသောက်နေသူများလွန်း၍ ကျွန်တော်တို့အတွက် နေရာရဖို့ပင် ခက်နေသည်။ ဘောင်းဘီတို့

အနီး အင်္ကျီအနီနှင့် ခရစ်စမတ်ဦးထုပ်လေးများဆောင်းထားကြသည့်
ဖြူဖြူချောချောမိန်းကလေးများမှာ မြန်မာမလေးများဖြစ်နေကြသည်။
ကျွန်တော်တို့ကို ဆိုဖာဆက်တီကြီးများရှိသည့်အခန်းတွင် ခေတ္တ
နေရာပေးထားသည်။

ဘီယာသောက်လိုသူများအတွက် မြန်မာမလေးများက
ဘီယာ လာချပေးသည်။ ဖောက်ပြီး ဖန်ခွက်ထဲအထိထည့်ပေးသည်။
အမြည်းများလာချပေးသည်။ သူတို့မျက်နှာလေးများ ကြည်လင်ဝင်းပ
နေသည်။ မြန်မာအချင်းချင်းတွေ့ရ၍ ပျော်နေကြဟန်တူပါ၏။
အကြော်ဆရာ ကိုအောင်ကိုတော့ မတွေ့ရသေး။ သတင်းပို့ထားသည်။
အလုပ်များနေသေး၍ ထွက်မလာနိုင်သေးကြောင်း၊ မကြာမီ လာတွေ့
မည့်အကြောင်း ဦးကိုလေးက ပြောပြသည်။

စားသောက်နေကြသူအများစုမှာ တရုတ်များဖြစ်သည်။
အကြော်အလျော် အစားအစာများမှာလည်း တရုတ်အစားအစာများဖြစ်
သည်။

မကြာမီ ကိုအောင်ရောက်လာသည်။ အကြော်ဆရာဝတ်စုံ
နှင့် ဖြစ်သည်။ အလုပ်များနေ၍ ချက်ချင်းထွက်မလာနိုင်သည်ကို
တောင်းပန်သည်။ အသားဖြူဖြူနှင့် ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် ကြည့်ကောင်းသူ
ဖြစ်ပါသည်။ အသက် (၃၀)ဝန်းကျင်ခန့်ရှိမည်ထင်ပါသည်။ မျက်နှာက
ကြည်လင်ခွင်လန်း၍ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြစ်သည်။

“မြန်မာနိုင်ငံမှာကတည်းက အကြော်ဆရာလုပ်ခဲ့တာလား”

ကျွန်တော်ကမေးကြည့်သည်။

“မဟုတ်ဘူး။ ရိုးရိုးအလုပ်သမားနဲ့လာတာ။ ဒီဆိုင်မှာ
စားပွဲထိုးလုပ်တာ။ နောက်မှ ဆိုင်ရှင်တရုတ်ကြီးက သဘောကျလို့
အကြော်ဆရာသင်တန်းပို့တာ”

ကိုအောင်က ရှင်းပြသည်။

“သင်တန်းဆင်းပြီး အကြော်ဆရာလုပ်ရင်းနဲ့ ကြီးစားတော့
နာမည်ကောင်းရပြီး အောင်မြင်သွားတာ”

ဦးကိုလေးက ထပ်ဖြည့်ပြောသည်။

ကိုအောင်လစာမှာ ရင်းဂစ်သုံးထောင်ဖြစ်သည်။ မြန်မာငွေ
(၁၀)သိန်းခန့်ရသော လစာဖြစ်သည်။ ဆိုင်မှာရှိသည့် စားပွဲထိုး မြန်မာ
မိန်းကလေးများမှာလည်း အကြော်ဆရာ ကိုအောင်ကတဆင့် ခေါ်ယူ
စောင့်ရှောက်ထားသူများဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးများမှာ သွက်လက်မြူးကြွစွာ ပျော်ရွှင်နေကြ၍
အဆင်ပြေကြဟန်တူပါသည်။

မကြာမီပင် နေရာရ၍ မြန်မာမိန်းကလေးများက ပြောင်းပေး
သည်။ တရုတ်ကြီးတစ်ယောက် သီချင်းဆိုနေသော ဂီတသံကို
အဆင်ရသည်။

ထိုတရုတ်ကြီးမှာ ကိုအောင်၏ လုပ်ငန်းရှင်ဖြစ်ကြောင်း
လေးရှားမှာ ဟိုတယ်(၆)ခုပိုင်ကြောင်း ဤစားသောက်ဆိုင်မှာ သူ
သီချင်းဆိုချင်၍ ဖွင့်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း မူလက ဤကဲ့သို့သော

ဆိုင်းများမှာ သီချင်းလိုက်ဆိုရာမှ ကြီးပွားချမ်းသာသွားသည့်အခါ သီချင်းဆိုသည့်ဝါသနာကို မစွန့်နိုင်ကြောင်း ဦးကိုလေးက ရှင်းပြသည်။

စင်မြင့်ကလေးပေါ်မှာ မီးဆလိုက်အမျိုးမျိုးကစား၍ လည်ပင်းမှာ ပန်းကုံးစွပ်ထားသော တရုတ်ကြီး သီချင်းကို အားပါး တရဆိုနေသည်။ ဒရမ်တီးသော တရုတ်မလေးမှာ ငယ်ငယ်ချောချောလေးဖြစ်သည်။ နောက်မှလိုက်ဆိုပေးရသောနေရာတွင် ဒရမ်တီးသောတရုတ်မလေးကပင် လိုက်ဆိုပေးပါသည်။

တစ်ပုဒ်ဆိုပြီး၍လည်း လူမပြောင်း ကျွန်တော်တို့စားသောက်ပြီး၍ ပြန်လာသည်အထိ သူ့အသံကိုသာ ကြားနေရသည်။ စားပိုင်းများမှ လက်ခုပ်ဩဘာပေးနေကြသူများမှာ သူ့မိတ်ဆွေများဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

ကိုအောင်၏ လက်ရာက စား၍ကောင်းပါ၏။ မြန်မာမိန်းကလေးများကလည်း ညှော်ဝတ်ကျေကြပါ၏။ တရုတ်ကြီး၏ သီချင်းသံကိုလည်း တစ်ချိန်လုံးကြားနေရပါ၏။

သီချင်းဆိုဝါသနာကြီးကြသော စာရေးဆရာချစ်ဦးညိုတို့ နှစ်ကျာသိုင်းတို့ ဤတရုတ်ကြီးလို ဆိုင်ဖွင့်ပြီးဆိုနေကြဖို့ကောင်းသည်ဟု အတွေးဖြစ်ခဲ့မိပါ၏။

ကာလျန်း စာပေဟောပြောပွဲ

ယနေ့ကာလျန်းမှာ ဟောရမည်။ စက်မှုလုပ်ငန်းများရှိ၍ မြန်မာအလုပ်သမားများရှိသည်။ သူတို့ကို ဟောရမည်။ ဟောချင်ပါသည်။ မြန်မာအလုပ်သမားများနှင့် တွေ့ချင်ပါသည်။ စာပေဟောပြောပွဲ ခံကြား၍လာရခြင်းဖြစ်သည်။ လေ့လာရေး သွားရသည်ထက် ဟောပြောပွဲတက်ရောက် ဟောပြောရသည်ကို ပိုသဘောကျသည်။

နေ့ ၁၁ နာရီ ကွာလာလမ်ပူမြို့မှထွက်သည်။ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်နှင့် သက်သက်သာသာ လိုက်ရသော ကားဖြစ်သည်။ စားလမ်းကျယ်ကြီးများက ညီညာညက်ညောလှသည်။ မြို့ထဲမှာ ဆမ်းခွဲများစွာ ရှိသကဲ့သို့ မြို့ကထွက်ပြီးတော့လည်း လမ်းခွဲပေါင်းများစွာ မကျွမ်းကျင်၍ လမ်းခွဲအလိုက်မှားလျှင် လိုရာသို့ ရောက်မည်ဟုတ်။ မောင်းသူက လမ်းကျွမ်းပါသည်။ လမ်းကအပေါ်ရောက်သွားဆိုက်၊ အောက်ဘက်မှ ဆင်းသွားလိုက်။ ကိုယ့်အထက်မှာ ကားများတို့ မော့ကြည့်လိုက်ရ။ ကိုယ့်အောက်မှာ ကားများကိုညှိကြည့်လိုက်ရ။ နှစ်ထပ်လမ်းအမြင့်ကြီးများကို ငွေကြေးများစွာ အကုန်အကျခံ၍ ကျွမ်းကျင်စွာ ဖောက်နိုင်ကြပေသည်။

ကာကွန်းတွင် စေတနာရှင်မြန်မာတစ်ဦး၏အိမ်မှာ မနက်စာစားကြရသည်။ ထမင်းစားခင် သောက်တတ်သူများအတွက် ချီးဇက်၊ ဝီစကီနှင့် အပြီးစုံစွာ လုပ်ပေးသည်။ ထမင်းစားတော့လည်း ခမ်းနားပြည့်စုံစွာ ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးသည်။ စား၍ကောင်းကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားနေစဉ်မှာပင် မိုးက သဲကြိုးမကြီးရွာချပါသည်။ လျှပ်စီးများလက်၊ မိုးကြိုးများထစ်ချွန်းပြီး မြန်မာပြည်မိုးဦးကာလကဲ့သို့ ရွာချခြင်းဖြစ်သည်။ မလေးရှားနိုင်ငံမှာ တစ်နှစ်ပတ်လုံး မိုးရာသီဖြစ်သည်။ မိုးများသည်။

မိုးစသောအခါ ဟောပြောရသည့်အိမ်သို့ သွားကြသည်။ ခန်းမမဟုတ်ပါ။ အိမ်တစ်အိမ်မှ အသင့်အတင့်ကျယ်သော အခန်းတစ်ခုမှာ ဟောရခြင်းဖြစ်သည်။ အသံချဲ့စက်ပါသော်လည်း စကားပြောစင်မရှိပါ။ နားထောင်သူများမှာလည်း ကုလားတိုင်နှင့် မဟုတ်ဘဲ အိမ်ကျွမ်းခင်းမှာထိုင်၍ နားထောင်ကြသည်။ အပြင်မှာ မိုးတဖွဲရွာနေဆဲ။

မြန်မာအလုပ်သမားများ လာကြပါသည်။ သို့သော် မိုးရွာနေ၍ လာရန်အခက်အခဲရှိကြပါသည်။ အိမ်ခန်းလေးပင်လူမပြည့်ပါ။ အားလုံးမှ (၃၀)ခန့်သာ ရှိပါမည်။ မိုးရွာနေ၍ မြန်မာမိန်းကလေးအလုပ်သမားများလာရန်အခက်အခဲရှိကြောင်း မလာနိုင်ကြကြောင်း သိရသည်။

ဟောပြောပွဲစဉ်သူများက လူနည်း၍ ဟောပြောရာ

အားလုံးဆရာများကို အားနာနေကြသည်။ ကျွန်တော်က အားနာစရာမရှိကြောင်း စာဆရာဆရာဆိုသည်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လူမသောက်ထဲကိုပင် ကိုယ်ကလက်ဖက်ရည်တိုက်ပြီး တစ်နာရီလောက်ကြာအောင် ဟောပြောသူဖြစ်ကြောင်း ပြောပြတော့ သူတို့ရယ်ကြပါသည်။ လူသုံးဆယ်ဆိုတော့ အများကြီးဖြစ်နေပါသည်။

လာရောက်နားထောင်ကြသူများမှာ ရပ်ဝေးမြေခြားရောက်လာကြသူများဖြစ်၍ ကိုယ့်နိုင်ငံ၊ ကိုယ့်လူမျိုးကို လွမ်းဆွတ်နေကြသူများဖြစ်သည်။ မြန်မာမူလေ့တစ်ခု ဖြစ်နေသော စာပေဟောပြောပွဲတို့ မိုးထဲရေထဲမှာ လာရောက်နားထောင်သူများဖြစ်သည်။ သူတို့ကို မလေးအမြတ်ထားမိပါသည်။

၁၉၉၁ ခုနှစ်က စာရေးဆရာ မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း) ကျွန်တော် စင်္ကာပူသို့ ရောက်သောအခါ အင်ဂျင်နီယာထိပ်တင်ဝင်းနှင့် သူ၏သူငယ်ချင်းအင်ဂျင်နီယာလူငယ်များက ညနေတိုင်း လေ့ညကျအကုန်အကျခံ၍ ဘီယာဂါးဒင်းတစ်ခုမှာ ဘီယာတိုက်ကြသည်။

ကျွန်တော်က ညနေတိုင်း အကုန်အကျခံပြီး ဘီယာတိုက်ကြသည်ကို အားနာကြောင်းပြောသောအခါ၊ 'အားမနာနဲ့ဆရာကျွန်တော်တို့က ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကိုလွမ်းပြီး စိတ်ကျရောဂါဖြစ်နေကြတာ ဆရာတို့နဲ့ ညနေတိုင်းတွေ့ပြီး မြန်မာစာပေအကြောင်း ဆွဲကဏ္ဍာတွေအကြောင်း၊ မြန်မာလိုမေးမြန်းပြီး မြန်မာစကားနဲ့

နားထောင်နေကြရတာ။ ကိုယ့်ဘာသာစကားပူရောက်နေတာ မေ့သွားတာ သဘောကျစွာ နားထောင်ကြသည်။ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းဖြစ်ရပ် တယ်။ ဆရာတို့နဲ့ စကားပြောရတဲ့ ခုလိုညနေပိုင်းလေးတွေဟာ အလေးများနှင့် ပြောပြ၍ ကောင်းကျိုးသင်ခန်းစာများကို ရစေပါ မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်နေတာလို ခံစားရတယ်။ စိတ်ကျရောဂါပျောက်သည်။

တယ်ဆရာ' ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ သူတို့ကိုသနား၍ ညနေတိုင်း ဘီယာဂါအိမ် သွားပြီး ဘီယာသောက်နေကြရပါသည်။

ယခု ကာဂျန်းမှ လူ (၃၀)ခန့်မှာ များပြားသော ပရိသတ် ဖြစ်ပါသည်။ နေ့လည် (၁၂)နာရီတွင် ဟောပြောပွဲစပါသည်။ ဆရာ သတိထား ရှောင်ကြဉ်သင့်ကြောင်း၊ အောင်စိတ်မွေး၍ ကြိုးစားရမည် ဖေမြင့်က ဦးစွာ ဟောပြောပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ အများကြီးရှိသော ဖြစ်ကြောင်း၊ ရပ်ဝေးမြေခြားမှ အခက်အခဲများလည်း ကြုံရနိုင်ကြောင်း ပရိသတ်ကို ဟောပြောသကဲ့သို့ပင် အချိန်ပြည့်အားပါးတရ ဟောပြော ကိုယ်နိုင်ငံသားချင်းချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ ကူညီစောင့်ရှောက်ကြရမည်ဖြစ် ပါသည်။ စာအုပ်ပေါင်းများစွာ ဖတ်ထားမှရသည့် သုတအဖြာဖြာတို့ ကြောင်း စိတ်ကောင်းရှိခြင်းဖြင့် စစ်မှန်စွာအောင်မြင်ခြင်းနှင့်အတူ လူငယ်များ၏ဘဝအတွက် ကောင်းကျိုးရအောင် စေတနာထား၍ ချစ်ကြည်စာတတ်တယ်စေကြောင်း ဖြစ်ရပ်သာဓကများနှင့် ဟောပြောပါသည်။ စိတ်အားတက်အောင် တိုးတက်အောင် ကြိုးစား ဆောင်ရွက်ပါသည်။

ဆရာဖေမြင့်ပြီးသောအခါ စာရေးဆရာမ ကြူကြူသန့် ကိုယ်တိုင် ဟောပြောပါသည်။ မြန်မာစာပေစကားကို ရယ်စရာလေးများကြားညှိ ပြောပြကြသည်။ ငါတို့မြို့ရွာများတို့သည် ပြီး စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဟောပြောပါသည်။ လူငယ်များ ပြုံးကာရယ်

လယ်တွင်းသားစောချစ်က နောက်ဆုံးဟောပြောရပါသည်။ အခက်အခဲများကို အခက်အခဲများပြီး မဖြစ်မနေ ကြိုးစားခြင်းဖြင့် လူတိုင်းအောင်မြင်နိုင်ကြကြောင်း သိမ်ငယ်စိတ် သည် လူကို ပျော့ညံ့စေကြောင်း၊ သိမ်ငယ်စိတ်မမွေးမီအောင် သတိထား ရှောင်ကြဉ်သင့်ကြောင်း၊ အောင်စိတ်မွေး၍ ကြိုးစားရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ရပ်ဝေးမြေခြားမှ အခက်အခဲများလည်း ကြုံရနိုင်ကြောင်း ကိုယ်နိုင်ငံသားချင်းချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ ကူညီစောင့်ရှောက်ကြရမည်ဖြစ် ကြောင်း စိတ်ကောင်းရှိခြင်းဖြင့် စစ်မှန်စွာအောင်မြင်ခြင်းနှင့်အတူ ချစ်ကြည်စာတတ်တယ်စေကြောင်း ဖြစ်ရပ်သာဓကများနှင့် ဆောင်ရွက်ပါသည်။

ဟောပြောပွဲပြီးသော စာရေးဆရာသုံးဦးနှင့် ဟောပြောပွဲ တက်ရောက်သော မြန်မာအလုပ်သမားများ ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ တွေ့ဆုံ စကားပြောကြရသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ ဘယ်မြို့ဘယ်ဒေသများမှ လာ ရောက်အလုပ်လုပ်ကြသည်ကို မေးသောအခါ သူတို့အမည်သူတို့ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေရသည့် အဆင်ပြေမှု အဆင်မပြေမှုများကို ပြောပြကြသည်။ လာရောက်ကြသည့် ဇာတိမြို့ရွာများတို့သည် မြေပြေကြသည်။

မကွေး၊ မုံရွာ၊ ဆင်ပေါင်ဝဲ၊ ပဲခူး၊ မြောက်ဥက္ကလာ၊ ကြောင်ရွှေတောင်၊ လှိုင်၊ မုံရွာ၊ သနပ်ပင်၊ ကျိုက်ထို၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရမည်းသင်း၊ လပွတ္တာ၊ သရက်၊ မြောင်းမြ၊ ကဝ၊ ညောင်လေးပင်၊ မိတ္ထီလာ၊ ရေးမြို့များမှ လူငယ်များဖြစ်ကြသည်။ အချို့မြို့များမှ တစ်ယောက်မက နှစ်ယောက်စီပါဝင်ကြသည်လည်းရှိ၏။ မြန်မာနိုင်ငံ အနှံ့အပြားမှ လူငယ်များဖြစ်ကြသည်။ သူ့မြေသူ့ရေမှာ ကိုယ့်သားသမီးများနှင့် တွေ့ရသကဲ့သို့ ကြည်နူးစရာနှင့် ချစ်ခင်ဖွယ် မပေနိုင်သော တွေ့ဆုံမှုဖြစ်ပါ၏။

☺ ☺ ☺

ပူချန်း စာပေဟောပြောပွဲ

ယနေ့ ပူချန်းသို့သွား၍ စာပေဟောပြောရမည်။ ပူချန်းမှာ စက်မှုလုပ်ငန်းများရှိ၍ မြန်မာအလုပ်သမားများရှိကြသည်။ မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းလည်း ရှိသည်။ ထိုကျောင်းမှာ ဟောပြောရမည်။

ကိုဝင်းနောင်ထွန်းကားဖြင့် လိုက်ပို့ပါသည်။ ကားကကောင်းလမ်းကကောင်းမို့ သက်သာအဆင်ပြေစွာနှင့် လွယ်ကူလျင်မြန်စွာ ရောက်သွားပါ၏။ စည်ကားသောနေရာမှ တိုက်ခန်းတစ်ခု၏ ဒုတိယထပ်ကိုတက်ရသည်။ တိုက်ခန်းရှည်ရှည်ကို ငှားရမ်း၍ဘုန်းကြီးကျောင်း ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သီရိမင်္ဂလာဓမ္မာရုံဟု နာမည်တပ်ထားသည်။

ဓမ္မာရုံထိပ်မှာ ဘုရားခန်းရှိသည်။ သဟာယ်သောမြန်မာအနုလက်ရာ ကြေးသွန်းဆင်းတုတော်ရှိသည်။ ပန်းဆီမီးနှင့်သစ်သီးများလှူဒါန်းထားသည်။ ဘုရားခန်းတွင် သံဃာတော်သုံးပါးကိုတွေ့၍ နိဗ္ဗာန်သစ္စာကန်တော့ကြသည်။ ဆရာတော်မှာ ဦးကောသလ္လဖြစ်သည်။ လူတွေအတော်များများ ရောက်နေကြပါပြီ။

အချိန်က (၁၁)နာရီခန့်ရှိပြီမို့ ထမင်းအရင်ကျွေးကြပါသည်။ မြန်မာစာ၊ မြန်မာထမင်း၊ မြန်မာဟင်းများ ချက်ထားသည်မှာ မြန်မာ နိုင်ငံနှင့်မခြား ဖွယ်ဖွယ်ရာရာရှိလှသည်။ ဝက်သားဟင်း၊ ကြက်သား ဟင်း၊ ငါးပိရေတို့စရာ၊ ဟင်းချိုနှင့် အသုပ်အမျိုးမျိုး စားစရာ စုံလှသည်။ ဘေးမှိုင်းရံ၍ ညှော်ခံဟင်းထည့်ပြုစုစောင့်ရှောက်သူတွေ ကလည်း အများကြီး။ မြန်မာအချင်းချင်း ဝမ်းပန်းတသာနှင့် ညှော်ဝတ် ကျေနပ်ကြသည်။ ရွာဘုရားပွဲမှာ သွားစားရသည်နှင့်ပင် တူနေ၏။

ထမင်းစားပြီးပြန်တော့လည်း ပန်းသီး၊ လိမ္မော်သီး၊ စပျစ်သီး လက်ဖက်သုပ်၊ ကော်ဖီ၊ မုန့်မျိုးစုံတို့နှင့် ညှော်ခံကြပြန်၏။

ကျွန်တော်တို့က ဟောပြောပွဲနောက်ကျမည်စိုး၍ စတင်ရန် သတိပေးရသည်။ အားလုံးလူ (၇၀)ခန့် တက်ရောက်သည်။ သီရိ မင်္ဂလာဓမ္မာရုံ ပြည့်လှနီးပါးဖြစ်ပါ၏။

ဆရာတော် ဦးဆောင်၍ ဟောပြောပွဲဖြစ်မြောက်ရန် စီစဉ် သူများက မြန်မာနိုင်ငံမှ ဟောပြောပွဲအတိုင်း တူညီအောင် စီစဉ် ခင်းကျင်းထားကြသည်။ နောက်ခံစာတန်းများနှင့် စကားပြောစင်နှင့် ရှေ့မှာလည်း ပန်းများကဝေနေသည်။

၁ နာရီမှာ ဟောပြောပွဲစသည်။ ရှေးဦးစွာ မလေးရှားတွင် ရောက်နေသော မြန်မာစာရေးဆရာမင်းသိုက်ထွန်းအား အဖွင့် မိတ်ဆက်စကားပြောကြားပေးရန် အခမ်းအနားမှူးကိုဇာနည်က မိတ် ဆက်ခေါ်သည်။ ဆရာမင်းသိုက်ထွန်းက အဖွင့်မိတ်ဆက်ပြောရင်း စာဆို

တော်နေ့ဖြစ်ပေါ်လာပုံကို အဆိုများနှင့် ပိုင်နိုင်စွာလုပ်သွားသည်။ နတ်တော်လနှင့် သဇင်ပန်းဖွဲ့ ရကန်ကိုပါ သီဆိုသွားသည်။

“သွားပါပြီ ဟယ် .. ငါဆိုမလို့ ပြင်ဆင်ထားတာတွေ ကုန်ပါပြီ ...” ဟု ကြူကြူသင်း ညည်းညူသံကြားရ၍ ကျွန်တော် ပြုံးမိရသည်။ ဟုတ်ပါသည် ဆရာမကြူကြူသင်းက သူပြင်ဆင်ထား သောစာရွက်ကိုပြသည်။ မထင်ဘဲနှင့် မလေးရှားမှာ လာပြီးတိုက်ဆိုင် နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာမင်းသိုက်ထွန်းက သိပ်မကြာပါ။ သူပြီးသည်နှင့် ရှေးဦး စွာ ဆရာဖေမြင့် ဟောပြောသည်။ ဆရာဖေမြင့် စတင်ဟောပြော ချိန်တွင် သံဃာတော် (၅)ပါး အပါအဝင် လူ (၁၀၀)ကျော် ဖရိုသတ်ရှိ သွားပြီဖြစ်သည်။ ဟောပြောရသည်မှာ အားတက်စရာ။

ဆရာဖေမြင့်က ‘ကံဉာဏ်ဝီရိယ’ ဟူသော ခေါင်းစဉ်နှင့် ဟောပြောသည်။ ငါးသုံးကောင်ပုံပြင်ကို အခြေပြု၍ ကံကိုချည်း ယိုမယ်ဖွဲ့မနေသင့်ကြကြောင်း၊ ဉာဏ်နှင့်ဝီရိယကိုလည်း အသုံးချပြီး ကြိုးစားကြရန်လိုကြောင်း၊ ကြိုးစားသူတိုင်း အောင်မြင်နိုင်မည်ဖြစ်ပုံ ကို ဖြစ်ရပ်များကမ္ဘာကျော်ပညာရှင်တို့၏ အဆိုအမိန့်များနှင့် ပြည့်စုံ စွာရှင်းလင်းဟောပြောသည်။ နိုင်ငံရပ်ခြားတွင် ကြိုးကြိုးစားစား စီးပွားရှာနေကြသူများနှင့် အလွန်လိုက်ဖက် ကိုက်ညီသော ဟောပြော ချက်ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာမကြူကြူသင်းက ဒုတိယဟောပြောသည်။

စာဆိုတော်နေအကြောင်းပြင်ဆင်ထားသည်များ ဆရာမင်းသိုက်ထွန်း၏ မိတ်ဆက်စကားမှာပါသွား၍ ကြုံကြုံသင်းဖြတ်ပစ်လိုက်ရသည်။ သို့သော် သူ့မှာသီဆိုစရာဟောပြောစရာက အများသာ။ မင်းသိုက်ထွန်းမဆိုခဲ့သည်များကို ဆိုပြသည်။ ပရိသတ်များ သဘောကျသည်။ ရသစာပေနှင့် အနုပညာဖန်တီးမှုအကြောင်း ရသစာပေ၏ ဆွဲဆောင်နိုင်မှုနှင့်ကောင်းကျိုးရှိအောင် ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားကြီးပုံကို ဖြစ်ရပ်သာကေနှင့် ထင်ဟပ်ဟောပြောသည်။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါသည်။ တင်ပြပုံသွက်လက်၍ ရယ်စရာများထည့်ပြောတတ်သောကြောင့် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ကြပါသည်။

နောက်ဆုံး လယ်တွင်းသားစောချစ်ဟောပါသည်။ စာများများဖတ်ခြင်းဖြင့် အသိအလိမ္မာ ဉာဏ်ပညာကြီးမြင့်စေနိုင်ကြောင်းကိုယ်တိုင်၏ဘဝမှာ ငယ်စဉ်ကသိမ်ငယ်စရာများနှင့် ကြုံခဲ့ရ၍ သိမ်ငယ်စိတ်ကြီးမားခဲ့ကြောင်း သိမ်ငယ်လျှင် ပျော့ညံ့၍လူကို ဖျင်းစေညံ့စေကြောင်း၊ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူပေးသည့် ဆရာကြီးပီမိုးနင်း၏စာအုပ်တစ်ထပ်ကိုဖတ်ပြီးမှ အောင်စိတ်မွေး၍ ဆယ်တန်းဖြေဆိုကြောင်း (၆)နှစ်တိတိ သိမ်ငယ်စိတ်ကြောင့် ဆယ်တန်းကို မဖြေဘဲ ကျခဲ့ကြောင်း အောင်စိတ်မွေးပြီးကြိုးစားသောအခါ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲအောင်မြင်ကြောင်း၊ တက္ကသိုလ်မှာလူရည်ချွန်ဆုရကြောင်း၊ ဘဝရည်မှန်းချက်ဖြစ်သော စာရေးဆရာအဖြစ်သို့ရောက်ရကြောင်း၊ သိမ်ငယ်စိတ်ကိုဖယ်ရှားပြီး အောင်စိတ်မွေးကြိုးစားခြင်းဖြင့် ထူးချွန်စွာ

အောင်မြင်ကြစေလိုကြောင်း ပြောပါသည်။

သုံးယောက်ပေါင်းပြီး သုံးနာရီကျော်ကျော် ဟောပြောခဲ့ကြပါသည်။

ဟောပြောပွဲပြီးသောအခါ ဟောပြောသူများကို ဆရာတော်က ရင်းဂစ် (၃၀၀) ဟောပြောပွဲနားထောင်သူများက ရင်းဂစ် (၆၀၀)၊ စုစုပေါင်း (၉၀၀) ချီးမြှင့်ကြပါသည်။ မြန်မာငွေ (၃၁၅၀၀၀) ကျပ်ခန့်ရှိပါသည်။ သူတို့စေတနာကို လေးစားမိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့က ဆရာမင်းသိုက်ထွန်းမှတဆင့် မလေးရှားစာပေဟောပြောပွဲ ဖြစ်မြောက်ရေးအဖွဲ့သို့ ပေးလိုက်ပါသည်။

ဆရာတော်ဦးကောသလ္လက အထက်အညာ ငပယင်းရွာမှဖြစ်သည်။ မလေးရှားတွင် သူ့ကျောင်းမှာစာပေဟောပြောပွဲအောင်မြင်စွာ ကျင်းပပြီးစီးသွား၍ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူနေသည်။

စာရေးဆရာများကို ကော်ဖီ၊ သစ်သီး၊ မုန့်တို့ဖြင့် ညှော်ခံနေပြန်သည်။ သူ သီတင်းသုံးရာ သီရိမင်္ဂလာဓမ္မာရုံကျောင်းလေးမှာ လစဉ် ငှားရမ်းနေထိုင်ခ ရင်းဂစ် (၁၃၀၀)ခန့်ပေးရကြောင်း၊ ဇေမီး အားလုံးဆိုလျှင် (၁၅၀၀)ခန့်ကျကြောင်း၊ မြန်မာငွေ (၅)သိန်းခန့်ဖြစ်ကြောင်း၊ မြန်မာအလုပ်သမားများကပင် ဝိုင်းဝန်းလှူဒါန်းကြကြောင်း၊ ယခုနှစ်တွင် ကထိန်လည်းခင်းနိုင်ကြောင်း နာဂစ်လေသား အရဘေးအတွက် မြန်မာအလုပ်သမားများက သိန်း(၅၀)ကျော် ဦးဆုံးလှူဒါန်းကြသည်ကို ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်၍

လပွတ္တာမြို့နယ် အလယ်ရေကျော်အုပ်စု၊ မာလာကုန်း ၁၊ မာလာကုန်း ၂ ရွာများနှင့် ဒေးဒရဲမြို့နယ် သဖက်ရွာများသို့ ခွဲဝေလှူဒါန်းခဲ့ကြောင်း သိရသည်။ မြန်မာအလုပ်သမားတို့၏ စေတနာကို လေးစားစွာ သာဓု ခေါ်မိရပါသည်။

ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စ ဆရာတော်ကို မေးလျှောက်ရာ မြန်မာ ထမင်းဆိုင် (၆)ဆိုင်ရှိကြောင်း နေ့စဉ်အလှည့်ကျလှူဒါန်းကြောင်း အာဇာနည်ရှိလျှင်လည်း ပြည့်စုံလုံလောက်အောင် လှူဒါန်းကြကြောင်း ဆရာတော်က ပြောပြသည်။

ဆရာတော်အတွက် မလေးရှားမှာ အစစအရာရာ ပြည့်စုံ အောင် အဆင်ပြေသည်ကို သိရ၍ ဝမ်းသာပါကြောင်း လျှောက်ထား ရာ ဆရာတော်က။

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အမိမြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ရင်ခွင်မှာ နေရတာလောက် တော့ ဘယ်အေးချမ်းပါ့မလဲ ဒကာကြီးရယ် ..” ဟု မိန့်ကြားတော် မူရာ အားလုံးပင် နိုင်ငံချစ်စိတ် နိုင်ငံကိုလွမ်းသည့်စိတ်နှင့် ငြိမ်တိတ် သွားကြပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် နောက်တစ်နေရာ အာသောကာရာမ ဘုန်း တော်ကြီးကျောင်းမှာ ဟောပြောပွဲကျင်းပရန် လူများစုံနေပြီဖြစ်ကြောင်း ဖုန်းဝင်လာ၍ ဆရာတော်ဦးကောသလ္လနှင့် သံဃာတော်များကို ကန်တော့နှုတ်ဆက်ပြီး အပြေးအလွှားသွားကြရပါသည်။ ပို၍ကြီးသော ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဖြစ်သည်။ လူ (၁၅၀)ကျော် တက်ရောက်

နားထောင်ကြသည်။ အများစုမှာ ရခိုင်ပြည်နယ်မှ လူငယ်များ ဖြစ်သည်။

ဦးကောသလ္လကျောင်းမှာ ဟောပြောခဲ့သည်များကိုပင် ပြန် လည်ဟောပြောကြပါသည်။ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ကြပါသည်။ ဆရာဦးထွန်းအောင်ကျော်က ဆုံးမစကားများလည်း ပြောကြားပါရန် မေတ္တာရပ်ခံ၍ သားသမီးအရွယ်များကို မိဘတစ်ဦး၏စေတနာမေတ္တာ ဖြင့် သူရေသူရေမြေမှာ စီးပွားရှာရာတွင် လိမ်လိမ်မာမာနေကြရန် အချင်းချင်း ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ အပြန်အလှန်ကူညီစောင့်ရှောက်ကြရန် ကြီးသူများကို ရိုသေ၍ ဆုံးမစကားနားထောင်ကြရန် ကြီးသူများက လည်း ကောင်းစေလိုသော မေတ္တာစေတနာနှင့် အကြံကောင်း ဉာဏ် ကောင်းပေးကြရန် မသင့်တော်သည်များကို ဆုံးမပြုပြင်ပေးကြရန် ပြောကြားပါသည်။

ဟောပြောပွဲပြီးသောအခါ စာရေးဆရာများကို လူငယ်များက ရိုသေလေးစားစွာ ကန်တော့ကြသည်။ စာရေးဆရာများက ဆုတောင်း မေတ္တာ ပို့ကြသည်။

ဪ သူမြေသူရေမြေ မြန်မာနိုင်ငံသားချင်း ချစ်ခင်ရင်းနှီး ကြသည့် ကြည်နူးစရာမြင်ကွင်းပါတကား။

ဂန်တင်း ဟိုင်းလင်းသို့

ကာကွန်းမှာ ဟောပြောပွဲပြီးသည်နှင့် ဂန်တင်းဟိုင်းလင်းသို့ ကားဖြင့်သွားကြသည်။ တာဝန်ယူလိုက်သို့သူက ကိုတိုနီ၊ အတူပါကြသူများက ကိုကျော်ရှိန်နှင့် ဆရာသိုက်။

ကားလမ်းကကျယ်သည်။ ကောင်းသည်။ အသွားလမ်း အပြန်လမ်းခွဲထား၍ အန္တရာယ်ကင်းစွာ အမြန်နှုန်းတင်ပြီးမောင်းနိုင်သည်။ လမ်းနှစ်ဖက်မှာ သစ်ပင်များကို လှပစွာစိုက်ထားသည်။ ပေါက်ချင်သလိုပေါက်နေသော တောရိုင်းခြုံနွယ်သစ်ပင်မရှိ။ တောင်ကုန်းများကိုလည်း အလှဆင်ထားသည့် အလှပင်များနှင့် တောင်စောင်းများကိုလည်း ရှုချင်စဖွယ်အဆင့်ဆင့်ဖြစ်အောင် ခုတ်ဖြတ်ထားသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ရေဆင်းကောင်းအောင် တောင်ပြိုသက်သာအောင် လုပ်ထားခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

ကားလမ်းကို ကွဲ နွား၊ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်မဖြတ်နိုင်အောင် လမ်းနှစ်ဖက်မှာ အကာအရံထားသည်။ ကားပျက်အခက်အခဲရှိသော် ဆက်သွယ်နိုင်အောင် လေးမိုင်ခန့် အကွာအဝေးတိုင်းမှာ လမ်းဘေး ဖုန်းရှိကြောင်း သင်္ကေတများကို တွေ့ရသည်။ ဖုန်းတပ်ဆင်ထားသည့်

နေရာများကိုလည်း လှမ်းမြင်ရသည်။ ခေတ်မီသော ခရီးဝေးလမ်းမကြီးများဖြစ်ပါသည်။

အတော်လေးသွားမိသောအခါ တောင်တက်လမ်းစပါပြီ။ သာယာသောလမ်းရှုခင်းများ၊ ရှိမြောင်ချောက်ကမ်းပါးများကို တွေ့ရသည်။ မျောက်များကိုလည်း အုပ်လိုက်တွေ့ရသည်။ ကွေ့ခါပတ်ခါ စာက်ရင်းတက်ရင်းနှင့် ရာသီဥတုမှာ အေးလာသည်။ တောင်အမြင့်သို့ ရောက်မှန်းသိသာသည်။

တောင်ပေါ်တွင် ကာစီနိုင်လောင်းကစားခန်းမများရှိသည်။ အတော်ကုန်ကျမည့်ခရီးဖြစ်သည်။ တာဝန်ယူလိုက်ပို့ပေးသူ ကိုတိုနီကို အားနာမိသည်။ ငွေအများကြီးကုန်မှာစိုး၍ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆမ်းတွင် ကိုတိုနီက လက်ကိုင်ဖုန်းသုံးလုံးဖြင့် တစ်လမ်းလုံး အလုပ်လုပ်လာသည်။

ကိုတိုနီ၏ ဖုန်းခေါ်သံမှာ ကြက်ဖတွန်သံဖြစ်သည်။ ကိုတိုနီက တိုက်ကြက်ဝါသနာပါ၍ သူ့ဖုန်းခေါ်သံကို သူ့ကြက်များ၏တွန်သံဆည့်ထားသည်။

“အောက် အီး အီး အွတ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ”

“ x x x x x x x x ”

ကိုးရာကျပါတယ်။

ရင်းဂစ်ကိုးရာကို ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်တော် တာဝန်ယူမှာပေါ့ ..”

“ရပါတယ် မနက်ဖြန်သွားချင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်”

“ x x x x x x x x x ”

“ကောင်းပါပြီ သွားချင်တဲ့နေ့ စီစဉ်ပေးပါမယ်”

ငွေကိုးရာရသွားပြီ။

တောင်ပေါ်ခရီးအမြင့်မှ ရှမ်းများကိုကြည့်၍ သာယာနေကြ

စဉ်မှာပင် နောက်ထပ်ကြက်တွန်သံကြားရပြန်သည်။

“အောက် အီး အီး အွတ် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ ...”

“ x x x x x x x x x ”

“ကိုးရာကျပါတယ်”

“ x x x x x x x x x ”

“မနက်ဖြန်က ... ဖြစ်ပါတယ် ...” ကျွန်တော့်ရုံးခန့်

သွားလိုက်ပါ။ ကျွန်တော့်လူတွေကို ကျွန်တော်မှာထားပါမယ် ..”

တစ်လမ်းလုံးကြားခဲ့ရသော ကြက်တွန်သံများမှာ ဆယ်ကြိမ်

ထက်မနည်းပါ။ တစ်ကြိမ်ကို ကိုးရာနှင့်ဆယ်ကြိမ်မှာ ကိုးထောင်

လူများကို ပို့ဆောင်ပေးရသည့်လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။

ကောင်းကင်ကြိုးရထားစခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ကား

ထားခဲ့ပြီး ကောင်းကင်ကြိုးရထားနှင့် တောင်ပေါ်သို့တက်ကြသည်။

ကောင်းကင်ကြိုးရထားများ အသွားကြိုး အပြန်ကြိုးတို့

စဉ်ဆက်မပြတ် အတက်အဆင်းလုပ်နေကြသည်။ ပုခက်အကြီးစား

ထဲမှာ ထိုင်ခုံနှင့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လူ (၈)ယောက်လိုက်နိုင်သည်။

မိုးက အဆက်မပြတ်ရွာနေသည်။ ကောင်းကင်ကြိုးရထား

သည် မှန်အလိုကာထား၍ မိုးလုံသည်။ အောက်ဘက်မှ တောင်ပေါ်

သစ်တောကြီးများကို အပေါ်စီးကြည့်မြင်ရသည်။ လျှိုမြောင်တောင်

ဘမ်းပါးများ သစ်ပင်များ ကြည့်၍ကောင်းလှသည်။ ရာသီဥတုက

ခိုအေးလာသည်။ ကျွန်တော်တို့စီးသည့်တွဲမှာ လူ(၇)ယောက်ပါလည်။

ခွမ်းများကို ပြလိုက်ကြ ကြည့်လိုက်ကြ စကားပြောလိုက်ကြနှင့်

သော်စရာ။

တောင်ပေါ်သစ်တောများကို ကောင်းကင်ကြိုးရထားနှင့်

မြှတ်နေစဉ်မှာ ကြက်တွန်သံများကို မကြာခဏ စကားကြားနေရသည်။

ကိုတိုနီ၏ တယ်လီဖုန်းသုံးလုံးမှတွန်သော ကြက်များ ဖြစ်သည်။

‘ဒီမယ် ကိုတိုနီ ငါ မင်းရုံးခန်းမှာ ထိုင်ပေးမယ် ကြက်တစ်ခါ

တွန်ရင် တစ်ဆယ်သာပေးတော့ ...’

ကျွန်တော်ပြောသည်ကို ရယ်ကြသည်။ ကောင်းကင်ကြိုး

ရထားစီးနေစဉ်မှာပင် ကျွန်တော် တစ်ရာကျော်ရနိုင်၍ ဖြစ်သည်။

တောင်ထိပ်သို့ရောက်သောအခါ ရထားပေါ်မှဆင်းပြီး

နီတင်းဟိုင်လင်း (Ganting High land) သို့ ဝင်ရောက်ကြသည်။

နေ့ညမခြား မီးများကထိန်ထိန်လင်းနေသည်။ အဝတ်အစည်း

ဆောင်းဆိုင်၊ အနွေးထည်ရောင်းဆိုင်၊ ပစ္စည်းမျိုးစုံရောင်းသောဆိုင်

များ စားသောက်ဆိုင်များကို တွေ့ရသည်။ လာသူဧည့်သည်တွေကလည်း များပြားစည်ကားလှသည်။ မိသားစုလိုက် အပန်းဖြေအပျော်အပါးလာသူတို့လည်း များလှသည်။

ဂန်တင်းဟိုင်းလင်းမှာ လူကြီးများအတွက် လောင်းကစားခန်းမကြီးများသာမက ကလေးများအတွက်လည်း ပျော်ပျော်ပါးပါးကစားစရာစုံလင်လှသည်။ ကောင်းကင်ရထားများ ကောင်းကင်ရထားများ ကောင်းကင်ပုခက်များ ရေလွှာလျှောစီးရထား သရဲရထားနှင့် အခြားလည်း ကစားနည်းများစွာ ကစားကွင်းများစွာ စုံလင်လှသည်။

အစားအသောက်ကောင်းဆိုင်ကြီးများလည်း ရှိသည်။ ညအိပ်တည်းခိုရန် ဟိုတယ်ခန်းများစွာရှိသည်။ ကပွဲခန်းမများ ရုပ်ရှင်ရုံများ၊ အနီဝါခန်းများ၊ ကာရာအိုကေခန်းများ စိတ်ဝင်စားရာသွားနိုင်သည်။

ကိုတိုနီက ဂန်တင်းဟိုင်းလင်းမှာ မင်ဘာကတ်ရထားဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့စာရေးသူ (၃)ဦးလည်း မင်ဘာ ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးသည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်ရသည်။ လက်မှတ်ထိုးရသည်။ ဆယ်မီနစ်စောင့်ပြီး မင်ဘာကတ်ထွက်လာသည်။ ဝင်ကြေးပေးရန်မလိုတော့ပါ။ လောင်းကစားခန်းမများသို့ ဝင်ခွင့်ရပြီ။ သို့သော် မင်ဘာဖြစ်အောင် လုပ်ရသည်မှာ ဝင်ကြေးပေးဝင်သည်ထက် ဆယ်ဆခန့်ကုန်ပေးလိမ့်မည်။

အခွင့်အရေးရမည်မှာ လောင်းကစားပိုင်းများဝင်ပြီး ကစားလျှင်

ဓာတ်ကိုပေးပြီး စက်ထဲထည့် ကစားချိန်ကြာသည်နှင့်အမျှ အမှတ်ဆက်နေမည်။ ထိုညက ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ထိုအမှတ်များနှင့်ပင် ညစာအလကားစားရသည်။ ဟိုတယ်နှစ်ခန်းယူ၍ တစ်ခန်းမှာ ဆရာမကြူကြူသင်း၊ တစ်ခန်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားအားလုံးအလကားတည်းရသည်။

သို့သော် ကစား၍ ကုန်သွားသည့် ငွေနှင့်ဆိုလျှင်လည်း ဆိုထက်ပိုကောင်းအောင်စားပြီး ထို့ထက်ပို၍ အဆင်ပြေစွာ တည်းခိုနိုင်သည်ဖြစ်သည်။

လောင်းကစားခန်းမထဲရောက်သည်နှင့် ကိုတိုနီက ဆရာမကြူကြူသင်းကို တိုက်ကြေးပြေးပေးလေ့ရှိသည်။ တစ်ပြေးလင်းဂစ်တစ်ရာနှင့် ငါးပြေးပေးသည်။ ကြူကြူသင်းကစားသည်။ လောင်းကစားထုံးစံအတိုင်း ကြူကြူသင်းနိုင်နေသည်။ (၅)ပြေးမှ (၁၀)ပြေးခန့်ဖြစ်လာသည်။ ရင်းဂစ် (၅၀၀)ခန့် နိုင်နေပြီ မြန်မာငွေနှင့်ဆိုလျှင် ခပ်သိန်းခွဲကျော် နိုင်နေပြီ။ ကြူကြူသင်း ပြေးလို့ပျော်လို့ နှစ်သက်သည်။

မကြာလိုက်ပါ။ တဖြည်းဖြည်း ထိုးရင်းထိုးရင်းနှင့် ပြန်ပါသွားသည်မှာ အားလုံးကုန်သည်အထိ ဖြစ်ပါသည်။ လောင်းကစားမှာ နှစ်နေကျအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါ လောင်းကစားသမားတို့ ထုံးစံအတိုင်း “ငါ .. နိုင်နေတုန်းက တော်လိုက်ရရင် အကောင်းသားကယ် ...” ဟု ကြူကြူသင်းနောင်တဖြစ်လျက် ...

ဂင်တင်းဟိုင်းလင်းမှာ

ဂင်တင်းဟိုင်းလင်းသည် လောင်းကစားပိုင်းများရှိသောနေရာဖြစ်သည်။ သို့သော် တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ အပန်းဖြေစခန်းပြုလုပ်ထားလို့ဖြစ်နေသည်။ ရာသီဥတုက အေးစိမ့်နေ၏။

လောင်းကစားဝါသနာကြီးသူများအတွက် အေးချမ်းစေရန် ရွှင်စွာ လောင်းကစားနိုင်သည့်ဥယျာဉ်ဖြစ်သည်။

လောင်းကစားခန်းမအတွင်းသို့ဝင်ရန် အပေါက်တွင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး အစစ်အဆေးမရှိသော်လည်း ကိုကျော်စိုးက အစစ်ဆေးခံရသည်။ ပတ်စ်ပို့ ပြုရသည်။ သူက မလေးလူမျိုးနှင့်တူ ဖြစ်သည်။ မလေးရှားနိုင်ငံ၏ ဥပဒေအရ မလေးရှားနိုင်ငံသားမဟုတ်လျှင် လောင်းကစားမလုပ်ရပါ။

ကိုကျော်စိုးက ပတ်စ်ပို့ပြသောအခါ မြန်မာလူမျိုးဖြစ်သည်။ မလေးမဟုတ်လျှင် ဘယ်လူမျိုးမဆို ကြိုက်သလိုကစားပေမည်။ မလေးလူမျိုးများ ဂင်တင်းဟိုင်းလင်းသို့ လာရောက်နိုင်သည်။ အဖေဖြစ်ခွင့်အနားယူခွင့်ရှိသည်။ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများတွင် ပါဝင်ပျော်ရွှင်

နိုင်သည်။ ကလေးကစားကွင်း လူငယ်လူကြီးအားလုံးကစားနိုင်သည့် ကစားကွင်းများတွင် ပါဝင်ကစားခွင့်ရှိသည်။ လောင်းကစားပိုင်းများ နီးသည့်ခန်းမကြီးများသို့ ဝင်ခွင့်မရှိ။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစာရေးဆရာအဖွဲ့ ကိုတိုနီ ဦးဆောင်၍ လောင်းကစားခန်းမကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြသည်။ ဆရာမကြွကြွသင်း ကိုတိုနီပေးသော မတည်ငွေနှင့် ကစားရာ နိုင်ပြီးမှ နှိမ့်သွားပြီ။ ဆရာမမြင့်ကတော့ လောင်းကစားပိုင်းအမျိုးမျိုးကို ကျညီပတ်လေ့လာသည်။

ကိုတိုနီနှင့်ကျွန်တော်က စိတ်ကြိုက်တွေ့သော လောင်းကစားပိုင်းတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ လောင်းကစားစိတ် နိုင်ချင်စိတ်နှင့်မဟုတ်။ အပျော်သဘောနှင့်ဖြစ်သည်။ ကံစမ်းကြည့်လိုသော သဘောထားလည်းပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ မင်္ဂလာကတ်စားများကို စက်ထဲထည့်လိုက်သည်။ ကစားချိန်ကြာသည်နှင့်အမျှ အမှတ်တက်နေသည်။

ကိုတိုနီက ကျွန်တော့်ကို ရင်းဂစ် (၅၀၀)ဖိုး တိုက်ကလဲပေးသည်။ စကစားစဉ်မှာတော့ ကျွန်တော်က ချွေချွေတာတာ ရင်းဂစ် (၅၀)ခန့်နှင့်စသည်။ ငွေထိုးချိန်မှာ ငွေထိုးပုံ အပေးအယူဟန်ပန် အမှုအရာပြပုံများ မကျွမ်းသေး။ ဘေးနားမှအမျိုးသမီးလေးများက သက်ပေး ပြုပြင်နေရသည်။

အမှားမှားအယွင်းယွင်းနှင့် ရယ်စရာတော့ကောင်းသည်။

ကျွန်တော်မရှက်ပါ။ ကိုယ်မှလောင်းကစားသမားမဟုတ်တာ။ ဆရာကြာတော့ ကျွမ်းသွားပါသည်။ အနိုင်များလာ၍ တိုက်ကြေးပြားတွေများလာသည်။ အတွက်အချက် အမှန်းအဆလည်း ပိုကောင်းလာသည်နှင့်အမျှ ရင်းကပ် (၁၀၀)အထိ အထိုးရဲလာသည်။ မြန်မာနှင့်ဆိုလျှင် (၃၅၀၀၀) ဖြစ်သည်။ ငွေသားဆိုလျှင် ဤမျှများများထိုးရက်သည်မဟုတ်။ ကြေးပြားဆိုတော့ နမူရစရာမကောင်းသလိုဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကြေးပြားတိုက်လဲပြီးမှ ကစားနိုင်ခြင်းဖြစ်မည်ဟု စဉ်းစားမိသည်။

အနိုင်များလာ၍ သေချာမည်ထင်သောအလှည့်တွင် ကြေးပြားသုံးပြား မြန်မာငွေ တစ်သိန်းခန့်အထိ ထိုးရဲလာသည်။ ပါသွားသောအလှည့်များရှိသလို နိုင်သည်အလှည့်လည်းများပါသည်။ ရင်းကပ် (၈၀၀)ခန့် မြန်မာငွေ သုံးသိန်းခန့်အထိနိုင်နေပြီ။ ကျွန်တော်က အနိုင်နှင့်ပိုင်းပြီးတော်ချင်ပြီ။

ကိုတိုနီက ဆက်ကစားစေချင်သည်။

“ကိုယ့်ဘက်က ဒီလောက်ကောင်းနေတာ ဆက်ချပါ ဆရာများများနိုင်အောင် များများထိုးပါ” ဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော်က တစ်ရာ တစ်ရာငါးဆယ်ထိုးလျှင် သူ့ထိုးသုံးရာလေးရာထပ်အတိုးခိုင်းသည်။ လောဘပါလာသည်။ မထိုးသောအလှည့်များမှာလည်း များများထိုးမိလာသည်။ ရှုံးလိုက်နိုင်လိုက်ဖြစ်နေသည်။ အမြတ်နည်းလာပြီ။ ထိုးရမှာ လက်တွန့်လာသည်။

“ထိုးပါဆရာရဲ့ ... ရဲရဲထိုးစမ်းပါ ...”

ကိုတိုနီက တိုက်တွန်းနေသည်။ တစ်ရာထိုးသည်။

“နှစ်ရာထိုးပါ ဆရာရဲ့ ...”

ထိုးသည်ပါသွားသည်။ အများကြီးနိုင်ပြီးမှ လက်ထဲမှာ

တစ်ရာငါးဆယ်သာကျန်တော့သည်။ အကုန်ပြောင်သည်အထိ ကစားချင်၍ ကိုတိုနီကို ရင်းကပ် (၁၅၀)ပေးပြီး နားလိုက်သည်။

တစ်ပြားကို စက်ထဲမှထုတ်လိုက်သောအခါ အမှတ် အများကြီးတက်နေပြီ။ သို့သော် ငွေလည်း ရင်းကပ် (၃၅၀) တစ်သိန်းကျော် ရှုံးသွား

ပြီ။ ကြေးကြီးလောင်း၍ ကြေးကြီးရှုံးသွားသူများစွာရှိမည့်အပြင် ကျွန်တော်တို့အပျော်သဘောနှင့် သိန်းချီပြီး ဖြည့်သွားသူကလည်း

ဆောင်ချီပြီး ရှိလိမ့်မည်။ ကိုတိုနီက ဆက်ကစားသည် ကျွန်တော်တို့ကို ရုပ်ရှင်ကြည့်ရန် စီစဉ်ပေးသည်။ ရှေ့ဆုံးကိုးရံမှ ရေနံ လုပ်ပေး

သည်။ ထိုကိုးရံမှာ အနှိပ်ခံများဖြစ်သည်။

ရုပ်ရှင်ကားက နာမည်ကြီးကားကောင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် အကားမှန်း မမှတ်မိတော့ပါ။ ရုပ်ရှင်ကားတွင်လည်း စိတ်ဝင်စား

ခြင်း မဖြစ်မိပါ။ အနှိပ်ခံက တစ်ချိန်လုံးစက်ဖြင့်နှိပ်ပေးသည်ကိုသာ အတောအကျွတ် အနှိပ်ခံနေမိသည်။ တက်ရဆင်းရဲ လမ်းလျှောက်ရနှင့်

သော အတောတ်ညောင်းနေသည်။ အနှိပ်ခံ၏နှိပ်ခံက အလွန်ကောင်းသည်။ ခြေသလုံးကို နှစ်ဖက်ညှပ်ပြီး ဖျစ်ညှစ်ပေးသည်။ ပေါင်ကို

နှိပ်သည်။ ခါးကို ညင်သာစွာနှိပ်သည်။ ကျောပြင်ကိုနှိပ်သည်။

ဂုတ်ပိုးကို နှိပ်သည်။ ခေါင်းကိုနှိပ်သည်။

အနှိပ်ခုံမှာ ခလုတ်များရှိသည်။ လေ့လာရင်း စမ်းသပ်ရင်း နှင့် ရှာဖွေလေတွေ့ရှိလေဖြစ်၍ ကျွန်တော်အမျိုးမျိုးပြောင်းပြီး အနှိပ်ခုံ တတ်လာသည်။ ထိုင်လျက်အနှိပ်ခုံလျှင်တစ်မျိုး၊ ခုံကိုပက်လက် ပြောင်းပြီးအနှိပ်ခုံလျှင်တစ်မျိုး ခံစားရသည်။ ရုပ်ရှင်ပြီးသည်အထိ ကျွန်တော်အမျိုးမျိုးပြောင်းပြီး အနှိပ်ခုံသည်။ ရုပ်ရှင်ဘယ်လိုကောင်း မှန်းမသိ။ ဘာမျှမသိ။ သို့သော် အညောင်းတော့ ပြေသွားသည်။ ရုပ်ရှင်ပြီးသော် ကိုတိုနီနှင့် ပြန်ဆုံကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကစားချိန်ကြာ၍ ရလာသောအမှတ်များနှင့် ညလယ်စာစားကြသည်။ ကော်ဖီ၊ မုန့်၊ သစ်သီးမျိုးစုံစားကြသည်။ ထိုရမှတ်များနှင့်ပင် ဟိုတယ် အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းမှာ အခမဲ့အိပ်ခွင့်ရကြ သည်။ နောက်တစ်နေ့အထိလည်း စားခွင့်ရသည်။ စားကြသည်။

လောင်းကစားဝိုင်းသို့ မဝင်ကြပါ။ မိသားစုများ ပျော်ရွှင်စွာ ကစားကြသည့် ကစားကွင်းများသို့ သွားကြသည်။ တောင်ထိပ်၊ တောင်စောင်း၊ တောင်ကမ်းပါးယံ၊ တောင်ပေါ်မြေပြန့်များမှာ လူပစ္စည်း တည်ဆောက်ထားသည့် ကစားကွင်းများသို့ သွားကြသည်။ အတက် အဆင်းများကို ဓာတ်လှေခါးများ၊ စက်လှေခါးများကို သုံးရသည်။ လွန်စွာ သက်သာပါသည်။ မြင်ကွင်းရှုခင်းများကလည်း အလွန်လှပ သည်။

အမြင့်ကြီးကို တက်သွားပြီး ပြုတ်ကျလာသည်။ စီးရော

ပုခက်များမှ အထိတ်တလန့် အော်သံများကို ကြားနေရသည်။ တွန့်လိမ်ကွေးကောက်၊ စောက်ထိုးဂျမ်းပျံ လျင်မြန်လွန်းသော ကောင်းကင်ရထားများထဲမှလည်း ကြောက်လန့်စွာ အော်ဟစ်သံများ ကိုကြားနေရသည်။ မစီးဝံ့ပါ။ နှလုံးသွေးရပ်ပြီး ဒုက္ခရောက်သွား နိုင်သည်။ နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက် လျင်မြန်စွာ လှည့်ပတ်နေသော ရဟတ် တိုသာ စီးကြည့်ရသည်။

သရဲရထားစီးသည်။ အိမ်အိုလိုဏ်ခေါင်းကြီးထဲ ဝင်သွားရ သည်။ မီးအလင်းအမှောင်များ ခြောက်လှန့်သော အော်သံများကို ကြားရသည်။ သို့သော် ကြောက်လန့်ခြင်းမဖြစ်ခဲ့ရပါ။ မြန်မာနိုင်ငံမှ ဇာတ်ဝိသေသ သရဲရထားက သူထက်အဆများစွာ ပို၍ကြောက်စရာ ကောင်းပါသည်။ အရှိန်ပြင်းသော ဒန်းကြီးတစ်ခုကိုစီးရန် တန်းစီပြီး အကြာကြီးစောင့်ရသည်။ တန်ပါသည်။ ရင်တအေးအေး စီးရသည်။ မြန်မာပြည်မှာလည်း ရှိပါသည်။ ကလေးငယ်များ အပါအဝင် မိသား စုများစွာ ကစားကွင်းများမှာ စည်ကားနေပါသည်။ ဝတ်ကောင်း စားလှများကို ဝတ်ဆင်၍ ပျော်ရွှင်နေကြသော လူများစွာကို တွေ့ရ သည်။ ငယ်ရွယ်သူတို့၏ ခေတ်နှင့်အညီ ဝတ်ဆင်ကြပုံကလည်း ခွင့်လင်းလွတ်လပ်သည်။

မလေးမလေးများကတော့ လုံလုံခြုံခြုံနှင့် ခေါင်းမူးခြုံများ ခြစ်ပါ၏။ သူ့ဘာသာရေးအရ သူဝတ်စုံကို လေးစားစွာ ဝတ်ဆင်ကြ သည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ကစားကွင်းများကို စုံအောင်လိုက်ကြည့်ရင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။ မနက်စာစားအပြီး ကောင်းကင်ကြီးပုခက်စီး၍ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အမှတ်တရအဖြစ် ဒေသထွက်သစ်သီးယိုအခြောက်ထုပ်များ ဝယ်ခဲ့ကြသည်။ အပြီးစား၍လည်း ရပါသည်။ ကြိုက်သလောက် စားနိုင်သည်။ မန္တလေးမှာ ထိုးမှန်အမျိုးစုံပြီးရသည်နှင့် တူပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ထီးရိုးသွားလျှင် ယိုမှီးစွဲမြဲသည်ရသည်နှင့်လည်း တူပါသည်။

ဂင်တင်းဟိုင်းလင်းမှာ ပျော်စရာကောင်းပါသည်။ သို့သော် အားလုံးညောင်းကြပြီ၊ မောကြပြီ။ အသင့်စောင့်ကြိုနေသော ကားနှင့် ကွာလာလမ်ပူသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ စက်ကြီးပုခက်ပေါ်မှာရော ကားပေါ်မှာပါ ကိုတိုနီ၏လက်ကိုင်ဖုန်းသုံးလုံးမှ ကြက်တွန်သံများကို ကြားနေရသည်။

“အောက် အီး အီး .. အွတ်”

ကြက်တစ်ခါတွန်းတိုင်း ။

“ရင်းဂစ် ကိုးရာ ..” ဟု ကျွန်တော့်နားထဲမှ ကြားနေရ

ပါသည်။

ဆွန်ဂိုင်းဘလို စာပေဟောပြောပွဲ

အိပ်ရာထချိန်တွင် ဧည့်ခန်းခုံပေါ်မှ နာရီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ၁၁ နာရီ။ ကျွန်တော်တို့လည်း မလေးရှားရောက်၍ မလေးရှားလို အိပ်ရာထနေပါပြီ။

အိမ်ရှင်ကိုမြင်အေး ဖျော်ပေးသော ကော်ဖီကိုသောက်ကြသည်။ ပေါင်မုန့်နှင့် ဘီစကွတ်စားကြသည်။ ပြီးတော့ ကိုမြင့်အေး ခိသားစုနှင့်အတူ သော်တာနဒီ ခရီးသွားလုပ်ငန်းသို့သွားကြသည်။ ခရီးသွားလုပ်ငန်းရုံးခန်းတွင် ခရီးသွားဖို့အတွက် လက်မှတ်စုံစမ်းသူများ၊ လက်မှတ်ဝယ်ယူသူများနှင့် စည်ကားနေပါသည်။

သော်တာနဒီမှတစ်ဆင့် ဆရာမင်းသိုက်ထွန်းကို တင်အောင် ခိုးတို့နှင့်အတူ မလေးနိုင်ငံ ကွာလာလမ်ပူမြို့မှာ ဘတ်စ်ကား စီးကြသည်။ အဲယားကွန်းဘတ်စ်ဖြစ်သော နှစ်ထပ်ကားကြီးများလည်းရှိပါသည်။ ကားများမှာ စဉ်ဆက်မပြတ်လာနေပါသည်။ ရှေ့ကားလွတ်သွား၍ စိတ်ပျက်ရန် မရှိပါ။ နောက်ကားဆိုက်ရောက်လာနေပြီ။ မှတ်တိုင်ရောက်သည်နှင့် ကားတံခါးဖွင့်၍ လူများတက်ပြီး ကားမထွက်မီ တံခါးပိတ်သည်။ ထိုင်စရာနေရာရှိပါသည်။ စီးသူများသော်လည်း ကားများ၍ မျှတခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာမင်းသိုက်ထွန်းနှင့် ကိုတင်အောင်မိုးက မှတ်တိုင် တစ်ခုမှာဆင်းပြီး ဘူတာရုံတစ်ခုသို့ ခေါ်သွားသည်။ ရထားကပ်လွတ် သွားသည်။ သို့သော် ပူစရာမရှိ။ နောက်တစ်စင်းလာနေပါပြီ။ သူ့အလိုလိုရပ်ပြီး သူ့ဘာသာ ပြန်ထွက်သော မောင်းသူမဲ့ရထား ဖြစ်သည်။ တက်လိုက်သည်နှင့် ရထားတွဲအတွင်းမှာ ရနံ့မွှေးနေသည်။ သန့်ရှင်းသည်။ ထိုင်စရာနေရာရပါသည်။

ရထားလမ်းက မြေအောက်ဥမင်ထဲမှာ သွားလိုက်၊ ကောင်း ကင်အမြင့်မှာ သွားလိုက်ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ အတော်လျင်မြန်စွာ ပြေးသောရထားဖြစ်ပါသည်။ မြို့တွင်း သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးအတွက် သုံးသော်လည်း အမြန်ရထားကဲ့သို့ ဖြစ်ပါသည်။ ဘူတာဝင်တိုင်း သူ့ဘာသာရပ်သည်။ ဘူတာတွင် ဆင်းသူနှင့် တက်သူအတွက် နေရာယူဆင်းတက်နိုင်ရန် အမှတ်အသားလိုင်းခွဲထားသည်။ တိုးမနေရ၊ တိုက်မနေရ စည်းကမ်းရှိသည်။ မောင်းသူမဲ့ သူ့အလိုလို သွားနေသော ရထားကို သဘောကျမိသည်။

ဘူတာတစ်ခုမှာဆင်းပြီး ကုန်တိုက်ကြီးတစ်ခုသို့ သွားကြ သည်။ မလေးရှားမှ ဟောပြောပွဲဖိတ်ကြားသူများက မြန်မာစာရေး ဆရာများကို ဘတ်စ်ကားစီးသည့်အတွေ့အကြုံနှင့် မြို့တွင်း မောင်းသူ မဲ့ရထားစီးသော အတွေ့အကြုံအောင် စီစဉ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာ မင်းသိုက်ထွန်းနှင့် ကိုတင်အောင်မိုးက ကုန်တိုက်မှာပင် ကျွန်တော်တို့ ကို နေ့လည်စာကျွေးပါသည်။

ကုန်တိုက်မှာ ဈေးဝယ်ကြသည်။ ခရစ်စမတ်အကြီးအပြစ် ရောမသစ်ပင်ကြီးများကို ကုန်တိုက်အဝင်မှာ လှပစွာ စိုက်ထားသည်။ ခရစ်စမတ်ဘိုးဘိုး၏ရုပ်ပုံများလည်း ပြုလုပ်ထားသည်။

ကုန်တိုက်အတွင်းမှာ စာအုပ်ဆိုင်ကြီးရှိပါသည်။ အခန်း ပေါင်းများစွာရှိသည်။ ကြီးကျယ်ခန်းနားသောစာအုပ်ဆိုင်ကြီး ဖြစ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် ဆရာဖေမြင့် မထွက်နိုင်တော့ပါ။ သူ့ကို ထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့ ဈေးဝယ်ရင်း လျှောက်ကြည့်လေ့လာကြ သည်။ နှစ်နာရီခါးကြာပြီးမှ ဆရာဖေမြင့်စာအုပ်တပေ့တစ်ပိုက်နှင့် ပြန်ထွက်လာနိုင်ပါသည်။

ညနေ (၅)နာရီမှာ ဆွန်ဂိုင်းဘလီရှိ အာသောကာရာမ မြန်မာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို သွားရောက် ဟောပြောကြသည်။ ပဓာန နာယက ဆရာတော်မှာ ဒေါက်တာသီလဝံသဖြစ်သည်။ မြန်မာအလုပ် သမားများ (၂၀၀)ကျော် လာရောက်နားထောင်ကြသည်။ ယောကျ်ား လေးများပါသည်။ မိန်းကလေးများလည်း ပါဝင်ပါသည်။

ကျောင်းဘုရားခန်းတွင် ပဋိစ္စသမုပ္ပဒ်စက်ဝိုင်းကြီးကို တွေ့ရ သည်။ မိုးကုပ်ပိပဿနာ တရားစခန်းရှိကြောင်းသိရ၏။ အခါကြီးရက် ကြီးများတွင် မြန်မာအလုပ်သမားများ တရားစခန်းဝင်ခွင့် တရားဆိုင် ခွင့် ရကြသည်။ ကောင်းလေစွ။

ကျောင်းမှာ စာကြည့်တိုက်လည်း ရှိသည်။ စာအုပ်စာအုပ် နှုတ်ဖိုများနှင့် ထည့်ထားသည်။ မြန်မာအလုပ်သမားများ အသိ

အလိမ္မာ ဉာဏ်ပညာတိုးအောင် စာကြည့်နိုင်ဖို့ စီစဉ်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးထွန်းအောင်ကျော်က လူငယ်များအရက်သေစာ သောက် စားခြင်း၊ ခိုက်ရန်ဒေါသဖြစ်ပွားခြင်းများရှိနေ၍ ဟောပြောရင်းနှင့် ဆုံးမစကားပါ ပြောကြားပေးရန် ပြောကြားသည်။ သံဃာတော် သုံးပါးတို့လည်း ဟောပြောပွဲကို နားထောင်ကြသည်။

ရှေ့ပွဲများမှာ ဟောသည့်အတိုင်းပင် ဆရာဖေမြင့်က ရှေ့ ဆုံးမှဟောသည်။ လူငယ်များ တိုးတက်အောင်မြင်ရေးအတွက် ရည်မှန်းချက်ထားပြီး ကြိုးစားကြရန် ပညာရှင်တို့၏ အဆိုအမိန့်များ ဖြစ်ရပ်သာကေများနှင့်တကွ တစ်နာရီကျော်အောင် ဟောပြောသည်။ လူငယ်များ စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်ကြသည်။

ဒုတိယ ဆရာမကြူကြူသင်းဟောသည်။ အဆိုလေးအပြော လေးနှင့် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါသည်။ စာဆိုတော်နေနှင့် စာဖေ ကောင်းများအကြောင်း၊ ရသစာပေနှင့် ကဗျာအကြောင်း၊ ကဗျာမှ ဂီတဖြစ်လာပုံအကြောင်း ရသစာပေနှင့် အသိအလိမ္မာဖြစ်စေသော ဝတ္ထုများအကြောင်း တစ်နာရီခန့်ဟောပြောသည်။ အပြောသာမက အဆိုကလေးများ ရယ်စရာပြုံးစရာလေးများနှင့်မို့ နားထောင်သူများ ရယ်ခါပြုံးခါ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ကြသည်။

လယ်တွင်းသားစောချစ် နောက်ဆုံးဟောရပါသည်။ လူတို့၏ဘဝမှာ သိမ်ငယ်စရာအမျိုးမျိုး ရှိတတ်ကြောင်း သိမ်ငယ်လွှင့်

အားငယ်စိတ်၊ ပျော့ညံ့စိတ်ဖြစ်စေကြောင်း ထိုပျော့ညံ့စိတ်မှတစ်ဆင့် ရှုံးနိမ့်ကျဆုံးဖြစ်စေတတ်ကြောင်း အောင်စိတ်မွေး ရည်မှန်းချက်ထား မလျော့သောဖွဲ့ဖြင့် ကြိုးစားလျှင် လူတိုင်းအောင်မြင်နိုင်ကြောင်း ကိုယ်တိုင်၏ဘဝမှာ သိမ်ငယ်စိတ်ကြောင့် တစ်လွှမ်းလွှမ်းတဆွေးဆွေး ငေးငေးဝိုင်ဝိုင် လူငယ်ဘဝ၏ အကောင်းဆုံးအချိန်များမှာ ရှုံးနိမ့်ကျ ဖြစ်ခဲ့ရကြောင်း နောင်အခါတွင် ဆရာကြီးပီမိုးနင်း၏ စာအုပ်များကို ဖတ်ပြီး အောင်စိတ်မွေးကြိုးစားခြင်းဖြင့် ယခုလို စာရေးဆရာဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရကြောင်း ရှင်းလင်းပြောကြားပါသည်။ လူတိုင်း ရည်မှန်းချက် ထားပြီး ကြိုးစားလျှင် အောင်မြင်နိုင်ကြောင်းဖြစ်ပါသည်။

ဟောပြောပွဲ နားထောင်ကြသောလူငယ်များနှင့် စာရေးသူ များ ရင်းနှီးချစ်ခင်သွားပါသည်။ နိဂုံးချုပ်တွင် ဤဟောပြောပွဲမှရရှိ သောအသိများကို ဘဝအတွက် ကောင်းကျိုးရှိအောင် အသုံးပြုကြရန် အရက်သေစာ သောက်စားခြင်းသည် ကောင်းကျိုးမရ ဆိုးကျိုးသာ ရတတ်ပုံ၊ အရက်မူးပြီးအချင်းချင်း ခိုက်ရန်ဒေါသဖြစ်ပွား၍ စားထိုးမှု ဆသဆုံးမှုပင် ဖြစ်ပွားသည်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ရကြောင်း သွေရေ သွေမြေမှာ စီးပွားလာရှာရင်း သေဆုံးရသည်မှာ ဖမ်းနည်းစရာကောင်း ထူးကြောင်း၊ အရက်ကြောင့် သေရသည်မှာပို၍ ကြေကွဲစရာဖြစ် ကြောင်း၊ မူး၍သတ်မိသူမှာလည်း သူတိုင်းပြည်သူ့ပဒေနှင့် ဒုက္ခမျိုးစုံ ကြုံရကြောင်း ပင်ပန်း၍သောက်လိုလျှင် တစ်ပတ်တစ်ခါ အလုပ်နား ချက်မှာသာ မလွန်မကျအောင် အသိ၊ သတိနှင့် သောက်သင့်ကြောင်း

လုံးဝမသောက်ဘဲ လိမ်လိမ်မာမာ စုစုဆောင်းဆောင်းနှင့် ကိုယ့်ဘဝကို မြှင့်တင်နိုင်လျှင် ပိုကောင်းကြောင်း၊ ငယ်သူများကလည်း ကြီးသူများ ဆုံးမသည်ကို နားထောင်ကြသင့်ကြောင်း သူ့ရေသူ့မြေမှာ ကိုယ့်နိုင်ငံ သားချင်း အပြန်အလှန် ချစ်ခင်ကြင်နာစွာ ကူညီစောင့်ရှောက်ကြရန် လိုကြောင်း လုပ်ငန်းအောင်မြင်အဆင်ပြေကြသူများကလည်း အခက် အခဲဖြစ်နေကြသူများကို ကူညီကြ စောင့်ရှောက်ကြရန် အကြောင်း များကို ပြောကြားပါသည်။

ဟောပြောပြီးသောအခါ စာရေးဆရာများကို လူငယ်များက ချစ်ခင်လေးစားစွာ ကန်တော့ကြသည်။ အမှတ်တရဓာတ်ပုံများ ရိုက် ကြသည်။ အော်တိုစာအုပ်ကလေးများမှာ အမှတ်တရစကားလေးများ ရေးသားလက်မှတ်ထိုးခိုင်းကြသည်။ အားလုံးနှင့် ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ ပျော်စရာဟောပြောပွဲဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်များလည်း ဝမ်းသာနေ ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆရာတော်သံဃာတော်များကို ကန်တော့ပြီး အားလုံးကို နှုတ်ဆက်၍ (၈)နာရီခွဲတွင် ကျောင်းမှထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ထမင်းဆာနေကြပြီ။ မြန်မာများက ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွား သည်။ ခမ်းခမ်းနားနားနှင့် စားကောင်းသောက်ဖွယ် အမျိုးစုံစား ရနိုင်သော ဆိုင်ကြီးဖြစ်သည်။

စားရင်းသောက်ရင်းနှင့် စကားပြောကြရသည်မှာ မပေနိုင် စရာ။ လုပ်ငန်းအောင်မြင်အဆင်ပြေကြသူများက ကျွေးမွေးညှော်

ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွေးသူများတွင် တစ်ယောက်မှာ ကုန်စိမ်းရောင်း ပြီး မလေးရှားမှာ ကြီးပွားချမ်းသာနေသူဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ သူ အောင်မြင်ပြီး အတိုက်အခံ ဒုက္ခပေးပုံသို့သော် ကြိုးစားလုပ်၍ အောင်မြင်ပြီး ချမ်းသာလာပုံများကို သိရသည်။

“တစ်နေ့ ဘယ်လောက်ဖိုးလောက်ရောင်းရလဲ...”

ကျွန်တော်ထိုင်သောနေရာက သူနှင့်ဝေး၍ လှမ်းအော်မေး နှသည်။

“တစ်နေ့ ရင်းဂစ် တစ်သောင်းဖိုးလောက်တော့ရှိတာပေါ့”

သူက ရယ်ရယ်မောမော ပြန်ဖြေသည်။ မနက်အစောကြီး ထပြီး စိုက်ခင်းများသို့သွား၍ ကုန်စိမ်းများဝယ်ယူပြီး ဈေးသို့သည်ပို့ ရောင်းချရကြောင်းပြောပြသည်။

ကျွန်တော်သူနှင့် အသေအချာမေးမြန်းပြီး အသေးစိတ်ရေး ခင်သော်လည်း ကျွန်တော့်ဘေးမှာလူများက သူတို့သိချင်သည်များ ကျွန်တော်ကိုမေးနေကြ၍ ပြန်ဖြေနေရသောကြောင့် မေးခွင့်မရခဲ့ပါ။ မြန်လာကြတော့လည်း ကုန်စိမ်းရောင်းပြီး ကြီးပွားသူနှင့် ထပ်တွေ့ နိုင်မရတော့ပါ။

သူ့ရေသူ့မြေမှာ ကြိုးကြိုးစားစားနှင့် စီးပွားရှာအောင်မြင်နေ ကြသော မြန်မာများအတွက် ဂုဏ်ယူ၍ ဝမ်းသာအားတက်ဖြစ်ခဲ့ရပါ သည်။

မမေ့နိုင်သော ညတများ

ဟောပြောပွဲဖြစ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ကြသူများ၏ စနစ်တကျနေအလိုက် စီမံချက်အရ မြန်မာစာရေးဆရာ(၃)ဦးကို မြန်မာစစ်သံမှူးရုံး၊ မြန်မာသံရုံးသို့ သွားရောက်တွေ့ဆုံရသည်။

စစ်သံမှူးရုံးသို့ ကိုမြင့်အေးက သူ့ကားဖြင့် လိုက်ပို့သည့် စစ်သံမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး အောင်သော်မှာ ကသာဇာတိဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာမ ကြူကြူသင်းကလည်းကသာမှာ အနေကြာခဲ့သော ကသာသူဖြစ်၍ သူ့အသိ ကိုယ့်အသိများအကြောင်း မေးကြပြောကြရင်း ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြသည်။

ကျွန်တော်နှင့်လည်း သင်တန်းတစ်ခုတွင် သင်ကြားပို့သော သင်တန်းနည်းပြဆရာအဖြစ် တွေ့ဆုံခဲ့ဖူးကြောင်း၊ မမေ့လင့်ဘဲ ခုလို ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရ၍ ဝမ်းသာကြောင်းပြောပြီး ရင်းနှီးချစ်ခင်စွာ ဆက်ဆံပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်သော်၏ ရိုးရှင်းသိမ်မွေ့သော အပြုံးနှင့် စိတ်သဘောထားကောင်းမွန်မှု၊ တည်ငြိမ်အေးဆေးသော်လည်း ဖော်ရွေစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံမှုကြောင့် စာရေးဆရာသုံးဦးလုံးနှင့် ချစ်ခင်ရင်းနှီးသွားပါသည်။

သမီးလေး နော်လုလုက အဖေကိုကူညီ၍ ညှပ်ခံပေးပါသည်။ ကော်ဖီ၊ မုန့်၊ သစ်သီးများ ချပေးသည်။ သူ့သမီးချက်ကျွေးသမျှ စားနေရကြောင်း၊ ဟင်းချက်ကလည်း မကောင်းကြောင်းပြော၍ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရယ်ကြရသည်။ လုပ်ကိုင်ပေးနေသော သမီးလေး မဲ့ပြီးပြီးသည်ကိုလည်း မြင်လိုက်မိပါသည်။ ချစ်ခင်ရင်းနှီးကြသော သားအဖဖြစ်မည်ဟု နားလည်မိလိုက်ပါသည်။ သမီးနော်လုလုမှာ ဘွဲ့ချပြီးဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာသံရုံးကိုလည်း အစီအစဉ်အတိုင်း သွားရောက်တွေ့ဆုံကြပါသည်။ မြန်မာသံအမတ်ကြီး ဦးတင်လှနှင့် သံရုံးဝန်ထမ်းများက ဦးနှိုးဖော်ရွေစွာ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်၍ ကော်ဖီ၊ မုန့်၊ သစ်သီး စသည်တို့နှင့် ညှပ်ခံကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သိချင်၍ မေးသည်များကို ဦးနှိုးလင်းပြောပြသည်။ ကျွန်တော်တို့သိသင့်သော မလေးရှားနိုင်ငံခိုင်ရာအကြောင်းရာများကိုလည်း ပြောပြပါသည်။

မြန်မာသံရုံး၏ ဖော်ရွေသော ညှပ်ခံတော်ကျေပွန်မှု ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာဆက်ဆံမှုအတွက် ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။

၁၂-၁၂-၂၀၀၈ နေ့ ညနေတွင် စစ်သံမှူး၊ ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်သော် သားအဖက စာရေးဆရာ(၃)ဦးကို ဖိတ်ကြား၍ ညစာကျွေးပါသည်။ သားအဖနှစ်ယောက် စီစဉ်သော ညစာဖြစ်ပါသည်။ သမီးလေးနော်လုလု၏ ချက်ပြုတ်တည်ခင်းသော ဆန်ရာ ညစာဖြစ်သည်။ မြန်မာထမင်း၊ မြန်မာဟင်း မြန်မာ ညစာ

ဖြစ်သည်။ စား၍ကောင်းပါသည်။ သားအဖနှစ်ယောက်၏ အေးချမ်းစွာ
ညှော်ခံကျွေးမွေးနေသည်က ပို၍ ကြည်နူးစရာကောင်းပါသည်။

ထမင်းစားသည်က ခဏတာ၊ စကားလက်ဆုံကျသည်က
အကြာကြီးဖြစ်သည်။ သူ့ရေ သူ့မြေမှာ သူတို့လည်း အိမ်နီးချင်းမရှိ
ဆွေမျိုးသားချင်းမရှိ၊ မြန်မာစကားပြောဖော်မရှိ။ အထီးကျန်ဖြစ်နေ
ကြပေလိမ့်မည်။

ထမင်းစားပြီး သစ်သီးအချိုပွဲစားရင်း စကားပြောကြပြန်
သည်။ ကျွန်တော်တို့စိတ်ထဲမှာ ကွာလာလမ်ပူတွင် ရှိနေသည်မထင်
ကိုယ့်နိုင်ငံကိုယ့်မြို့ရွာမှာ မိတ်ဆွေတစ်ဦးအိမ်တွင် ညစာစားနေရသလို
ခံစားရပါ၏။ မမေ့နိုင်သော ညစာထမင်းတစ်နပ်ဖြစ်ပါသည်။ စာရေး
ဆရာ(၃)ဦးလုံး ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်သော်နှင့် သမီးလေးနော်လှလှကို
ချစ်ခင်ရင်းနှီးသွားကြပါသည်။ စည်းရုံးရေးကောင်းသော စစ်သံမှူးကြီး
ဖြစ်ပါ၏။

ကိုမြင့်အေးလာကြိုမှ ပြန်လာခဲ့ကြ၍ ကိုသန့်ဇော်ကို အထိမ်းအမှတ်
ပြုပြီး တရုတ်တန်းဈေးသို့ သွားကြသည်။ ညနေပိုင်းမှစ၍ ညအထိ
စည်ကားသောဈေးဖြစ်သည်။ လမ်းဘေးနှင့် လမ်းဖျားပေါ်မှာ ဆိုင်များ
ခင်းထားသည်။ ဝေါ့ကင်းရှူး အမျိုးမျိုးကို တွေ့ရသည်။ လှပသော
ခေတ်ပေါ်ဒီဇိုင်းပုံစံများဖြစ်သည်။ အစစ်မဟုတ် အတုများဖြစ်သည်။
သို့သော် အတုပင်လျှင် တစ်သောင်းခွဲ နှစ်သောင်းကျော်ခန့် ဖြစ်နေ
သည်။

ဆက်လျှောက်သောအခါ သားရေအိတ်အချိုးနဲ့ကိုလည်း
တွေ့ရသည်။ နာရီအမျိုးစုံတွေ့ရသည်။ ဤဈေးသည် မလေးရှား
နိုင်ငံ၊ ကွာလာလမ်ပူမြို့မှာ နာမည်ကျော်ဈေးဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာပေါ်မှ
နာမည်ကြီးတံဆိပ်များစွာနှင့် ကုန်ပစ္စည်းများကို အတုလုပ်သောဈေး
ဖြစ်သည်။ နာမည်ကြီးတံဆိပ်ပါ ပစ္စည်းများမှာ ဈေးအလွန်ကြီးသည်။
အတုများမှာ ဈေးသက်သာသည်။

ကျွန်တော်က သားရေအိတ်ကောင်းကောင်းတစ်လုံးဝယ်
ချင်သည်။ မလေးရှားနိုင်ငံ၊ ကွာလာလမ်ပူမြို့အထိမ်းအမှတ်တစ်ခု
ဖြစ်သော အမြွှာမျှော်စင်ပုံတူ ဝယ်ချင်သည်။ တရုတ်တန်းဈေးက
အရှည်ကြီးဖြစ်သည်။

“အလို... ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်”
ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ထွက်ပေါ်လာသော သီချင်းသံ
ကြောင့် ကျွန်တော် အံ့သြမိသည်။ စိုင်းဆိုင်မောင်၏ သီချင်းသံဖြစ်
သည်။

“မောင်ဟာ စစ်သားမို့ကွယ်... တစ်ခါတလေ အချိန်တော့
ပေးနိုင်ပါ” စိုင်းဆိုင်မောင်၏သီချင်းသံဖြစ်သည်။ မြန်မာပြည်
ပြန်ရောက်နေသလို ဖြစ်သွားသည်။ ကိုသန့်ဇော် လှမ်းကြည့်
လိုက်တော့ -

“ဒီ တရုတ်တန်းမှာ မြန်မာတွေ အများကြီးရှိတယ် ဆရာ”
သူ ပြောပါသည်။ မြန်မာများဖွင့်လိုက်သောသီချင်းသံဖြစ်သည်။

ကိုသန့်ဇော်က တရုတ်တန်းမှ ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်လိုက်သည်။
ဟန်ကျသွားပြီ ကျွန်တော်တို့လိုချင်သော အမြွှာမျှော်စင် ပုံတူ အရွှေ
အစားမျိုးစုံတွေ့ရသည်။ စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ကြသည်။ ကျွန်တော်
အကြီးတစ်ခု၊ သားနှင့်သမီးအတွက် အသေးနှစ်ခု ယူသည်။ ဆေး
ဖေမြင့်နှင့် ကြူကြူသင်းကလည်း နှစ်ခုစီရွေးထားပြီ။

“ဘယ်လောက်ကျလဲ...”

ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ပေးချင်တယ်ဆရာ...”

ဆိုင်ရှင်တရုတ်လေးက ပီသသော မြန်မာစကားနှင့် ဖြေ
သည်။

“ဟင်... မြန်မာလား”

“မြန်မာပါဆရာ... လားရှိုးကပါ။ ရှမ်းတရုတ်ပေါ့”

“နာမည်က”

“လောလီပါဆရာ။ ဆရာတို့စာရေးဆရာတွေ စာပေ
ပြောပွဲအတွက် ရောက်လာကြပြီဆိုတာ သိပါတယ်။ ငါ့ဆိုင်လား
ကောင်းမှာလို့ အောက်မေ့နေတာ။ ရောက်လာတော့ ဟန်ကျတာ
ဆရာ။ အဲဒါ အားလုံး ကျွန်တော်လက်ဆောင်ပေးပါရဇေ...”

ကျွန်တော်က အများနှင့်ညီအောင် တစ်ခုပြန်ထားသ
သူပေးသည့်လက်ဆောင်ကိုယူပြီး နောက်ထပ်အမြွှာမျှော်စင်ပုံ နှစ်ခု
သော့တွဲ (၂၅)ရင်းကစ်ဖိုးခန့်စီ ဝယ်ယူအားပေးကြသည်။

လောလီက ကျွန်တော်လက်မှ နာရီကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ..

“ရာဒီ နာရီလက်ဆောင်ပေးချင်တယ်ဆရာ... ဒါပေမယ့်
ဆရာလက်ကနာရီလို အစစ်တော့မဟုတ်ဘူး။ အတု...”

“မင်းနာရီမှာ ကျောက်ဆူးလေးက ဘယ်လှုပ်ပါ့မလဲ”

ယခင်တွေ့ဖူးသော အတုသည် ကျောက်ဆူးမလှုပ်။

“လှုပ်တယ်ဆရာ... အစစ်အတိုင်းပဲ”

“မှန်နဲ့ ဘေးက ရွှေရောင်တွေ သံနဲ့ချစ်ရင် အစင်းထင်
မလား...”

ရာဒီအစစ်က သံနှင့်ချစ်လျှင် အစင်းမထင်ပါ။

“ချစ်လို့ရတယ်ဆရာ လုံးဝအစင်းမထင်ဘူး”

“ဈေးက ဘယ်လောက်လဲ...”

“ရှစ်သောင်းဆရာ...”

“ဟ ဒါဆို အစစ်ဘယ်ပတ်တော့မလဲကွ”

“နောက်တစ်ခေါက်လာခဲ့ကြပါဦး။ ဆရာတို့ ဆရာမတို့ကို
နာရီလက်ဆောင်ပေးချင်တယ်”

ကျွန်တော်တို့သုံးဦးလုံးက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း မယူလို
တော့ကြောင်းနှင့် မပေးရန်ပြောကြသည်။ ခင်မင်လွယ်၍ စေတနာ
ချက်ရောသော လောလီကို ကျွန်တော်တို့သုံးဦးလုံး ချစ်ခင်သွားကြပါ
သည်။

သို့သော် သူပေးမည်ဆိုသော လက်ဆောင်အတွက် ကျေးဇူး

တင်ကြောင်းနှင့် တန်ဖိုးများသည်မို့ လက်မခံလိုပါကြောင်း ကျွန်တော်တို့က ချစ်ခင်စွာ ငြင်းပယ်ကြပါသည်။

လောလီသည် ကွာလာလမ်ပူမြို့ စာပေဟောပြောပွဲနေ့မှာ ဂုဏ်ပြုနှုတ်ဆက်ညစာအဖြစ် ခမ်းနားထည်ဝါသော မြန်မာနန်းတော်စားသောက်ဆိုင်ကြီးမှာ စာရေးဆရာ(၃)ဦးအပါအဝင် ပွဲဖြစ်မြောက်ရေးဆောင်ရွက်သူ (၃၄)ဦးခန့်ကို ကိုတင့်ဇော်နှင့်ပေါင်း၍ ညစာကျွေးကြသည်။ ဟင်းအမယ်ပေါင်းများစွာကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာမှာ၍ ကျွေးပါသည်။ အတော်ပင်အကုန်အကျများပါလိမ့်မည်။ ပျော်စရာလည်းကောင်းပါသည်။ စား၍လည်းကောင်းကြပါသည်။ မြန်မာနန်းတော်ဆိုသောအမည်နှင့်လိုက်အောင် ဆိုင်ကကြီးကျယ်ခမ်းနားပါသည်။ ဝန်ဆောင်မှုလည်း အဆင့်မြင့်ပါသည်။ စားသောက်ဖွယ်ရာများလည်း အလွန်ကောင်းပါသည်။ ဘေးမှာလည်း ရေတံခွန်များလုပ်ထား၍ ရေကျသံလေးနှင့်အတူ အေးချမ်းစွာစားကြရသည်။ အားလုံးစား၍ ကောင်းကြသည်။

စေတနာရှင် လောလီနှင့် ကိုတင့်ဇော်တို့တော့ အကုန်အတော်များကြပါလိမ့်မည်။

စေတနာကောင်းကြသော လောလီနှင့် ကိုတင့်ဇော်တို့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကျေးဇူးတင်ကြပါသည်။ မမေ့နိုင်သော ညစာထမင်းတစ်နပ်ဖြစ်ပါ၏။

ကွာလာလမ်ပူ စာပေဟောပြောပွဲ

မလေးရှားနိုင်ငံတွင် မြန်မာစာရေးဆရာ (၃)ဦး စာပေဟောပြောပွဲအဖြစ်ပွဲငယ် (၅)ပွဲနှင့် ပွဲကြီး (၁)ပွဲ ဟောရသည်။ ပွဲကြီးကို မလေးရှားနိုင်ငံ၏ မြို့တော် ကွာလာလမ်ပူမြို့လယ်မှ အက်စ်အမ်ခန်းမမှာ ဟောပြောရသည်။

၁၄-၁၂-၂၀၀၈ နေ့ (၁၂)နာရီတွင် ကျင်းပမည့် ဟောပြောပွဲအတွက် (၁၃)ရက်နေ့ ညနေကတည်းက မြန်မာများစာက်ကြွစွာပြင်ဆင်ကြသည်။ ခန်းမမှာ အကျယ်ကြီးဖြစ်သည်။ ခမ်းခမ်းနားနား ရှိလှသည်။ စင်မြင့်ထက်မှာ နောက်ခံစာလုံးများကို လှပစွာ စီစဉ်နေကြသည်။ ရှေ့ဘက်မှာ ပလပ်စတစ်ကုလားထိုင်များ ခင်းနေကြသည်။ ဘေးဘက်မှာ ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးခန်းဖွင့်ရန် ကျန်းမာရေးဆေးပညာရှင်များက ခင်းကျင်းပြင်ဆင်နေသည်။

အမျိုးသမီးများကလည်း ဟောပြောပွဲတက်ရောက်သူများကို ထမင်းနှံတစ်ဘူးစီနှင့် ကျောက်ကြွေတစ်ဘူးစီ ဝေငှနိုင်ရန် စီစဉ်နေကြသည်။ လုပ်ကိုင်နေကြသည်မှာ ပျော်စရာ။ တက်ညီလက်ညီ

ရှိကြသည်။ မလေးရှားရောက် မြန်မာတို့၏ မြန်မာစာပေဟောပြောပွဲ ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာမှု၊ မြန်မာဟန်၊ မြန်မာဆန်အောင် ကြိုးစားဖြင့် ဆင်နေကြသည်။

(၁၄)ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ကို မနက်စာ စောစောကွေ့ပြီး နေ့ (၁၁)နာရီအရောက် အက်စ်အမ်ခန်းမကြီးသို့ ခေါ်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ကျန်းမာရေးအဖွဲ့က သွေးချိန်ဆေးခံစစ်စေသည်။ ဂရုတစိုက်ရှိကြပါပေ၏။

ဟောပြောပွဲနားထောင်မည့်သူများ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကြကြပြီ။ ဤမျှကျယ်ဝန်းသောခန်းမကြီးထဲမှ ဤမျှများသောခုံများဖြင့် အောင် လာကြပါမလား။ စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်မိသည်။ ကျွန်တော်ထင်ထားသည်က လူငါးရာတစ်ထောင်ခန့်သာဖြစ်သည်။ ယခုပြင်ဆင်ထားသည်က လူနှစ်ထောင် ကျော်အတွက် ဖြစ်နေသည်။ ဒီခုံတွေ အပြည့်သာ လာနားထောင်ရင်တော့ အံ့သြစရာ... ဟု ထင်မိသည်။

ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာ သုံးယောက်ကို ခန်းမဆေးတစ်နေရာမှာ ထိုင်ခုံကိုယ်စီနှင့်ထိုင်ခိုင်းထားသည်။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာ စားပွဲသုံးခုရှိသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့အမည်ဆိုင်းဘုတ်ကလေးများ ရေးထားသည်။

တစ်နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ရေးသည့်စာအုပ်များကို ရောင်းချပေးနေသည်။ စာအုပ်များက တစ်အုပ်နှင့်တစ်အုပ် အရွယ်အစားအထူအပါးမတူသလို ဈေးနှုန်းလည်းမတူ။ (၈၀၀)တန်၊ (၁၀၀၀)တန်

(၁၂၀၀)တန်၊ (၁၈၀၀)တန် အမျိုးမျိုးဖြစ်သည်။ သို့သော် ရောင်းသူများက စာရင်းမရှုပ်စေရန် စာအုပ်အားလုံးကို ဈေးနှုန်းတစ်မျိုးတည်းနှင့်ရောင်းသည်။ တစ်အုပ်ကို (၁၀)ရှင်းဂစ်ဖြစ်သည်။ တစ်ရင်းအစ်မှာ မြန်မာငွေ (၃၅၀)ခန့်ဖြစ်၍ ဆယ်ရှင်းဂစ်ဆိုလျှင် (၃၅၀၀)ခန့် ဖြစ်သည်။ သူတို့ တန်ဖိုးထားသည်က စာရေးဆရာ၏လက်မှတ်ဖြစ်သည်။

စာအုပ်ဝယ်ပြီးသည်နှင့် သက်ဆိုင်ရာ စာရေးဆရာ၏စားပွဲသို့ရောက်လာကြသည်။ စာအုပ်၏ အတွင်းမှာ စာရေးဆရာများလက်မှတ်ထိုးပေးကြရသည်။ ဟောပြောပွဲခေါ်နီးမှ လက်မှတ်ထိုး၍ ပြီးသည်။

အံ့သြစရာ ခန်းမကြီးထဲရှိ ခုံများအားလုံး လူအပြည့်ဖြစ်နေပြီ။ အားလုံးမှာ မလေးရှားရောက် မြန်မာအလုပ်သမားများ ဖြစ်ကြသည်။ မြန်မာစာရေးဆရာများ ဟောမည့်မြန်မာစာပေဟောပြောပွဲကို အမြတ်တနိုးတန်ဖိုးထားပြီး လာရောက်နားထောင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ချစ်ခင်စရာနှင့် လေးစားစရာ။

ဟောပြောပွဲစီစဉ်သူများက ဆရာဖေမြင့်နှင့် ကျွန်တော်တို့ကိုပုံအင်္ကျီမှာ ပန်းလှလှလေးတစ်ပွင့်စီ ထိုးစိုက်ပေးသည်။ စာရေးဆရာမ ကြူကြူသင်းကိုတော့ ပန်းပွင့်များစွာပါသည့် လှပသော ပန်းစည်းကြီးတစ်စည်း ပေးသည်။ ဆရာမကြူကြူသင်း သဘောကျနေသည်။

ဟောပြောပွဲ စတင်ကြောင်း အခမ်းအနားမှာ သရာမင်သိုက်

ထွန်း ကြေညာလိုက်သည်နှင့် ဝမ်းသာအားရ တီးလိုက်ကြသော လက်ခုပ်သံများက အားတက်စရာ။ ကျွန်တော် နာဇီကြည့်လိုက်သည်။
(၁၂) နာဇီဖြစ်သည်။

စကားပြောစင်မြင့်ကြီးကို ပြင်ဆင်ထားလိုက်ပုံကလည်း တခမ်းတနားဖြစ်သည်။ စကားပြောစင်မှာလည်း ပန်းအလှများနှင့် ဝေနေသည်။

ရှေးဦးစွာဆရာဖေမြင့်ဟောပြောသည်။ မြန်မာအလုပ်သမား များအတွက် ကောင်းကျိုးရှိစေရန်နှင့် အသိအမြင်ကျယ်ပြန့်စေရန် လုံ့လဝီရိယထားပြီး ကြိုးစားကြစေရန် အဆိုအမိန့်များ နိုင်ငံတကာ ဖြစ်ရပ်သာဓကများနှင့် ပြည့်စုံစွာ စေတနာထားဟောပြောသည်။

ပရိသတ်များ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ကြသည်။ မလေးရှား မှာ ဆရာဖေမြင့်၏ စာဖတ်ပရိသတ်များစွာရှိသည်။ မလေးရှားနိုင်ငံ ကွာလာလမ်ပူမြို့ရှိ မြန်မာစာအုပ်ဆိုင်ကြီးများမှာ ဆရာဖေမြင့်၏ စာအုပ်များစွာ တင်ထားကြသည်။ စိတ်ဝင်စားစွာ ဝယ်ယူဖတ်သူများ ကြောင်းသိရသည်။ အောင်မြင်ရေး၊ တိုးတက်ရေး၊ ကြီးပွားချမ်းသာ ရေး၊ စိတ်ကောင်းရှိရေးစာအုပ်ကောင်းများဖြစ်သည်။ ဆရာဖေမြင့် ဟောပြောသည်မှာလည်း သူရေးသောစာအုပ်များမှ အနှစ်ချုပ်များကို ထုတ်၍ဟောပြောခြင်းဖြစ်သည်။ စာဖတ်သူများကောင်းကျိုးရှိအောင် စိတ်ကောင်း၊ စေတနာကောင်းထားသော စာရေးဆရာ ဖြစ်သကဲ့သို့ ဟောပြောရာမှာလည်း စေတနာကောင်းနှင့် ကြိုးကြိုးစားစား ဟော

ပြောသူဖြစ်သည်။

ဆရာမကြူကြူသင်းက ဒုတိယဟောပြောသူဖြစ်သည်။ သူ့ကိုရှယ်ပေးထားသော ပန်းစည်းလှလှကြီးကို ပွေ့ပိုက်ပြီး တက်သွား သည်။ အသေအချာ လှလှပပ ပြင်ဆင်ပြီး သဇင်ပန်းများပန်ထား သည်။ ပုဝါကိုလည်း ခြုံထားသေးသည်။ ပရိသတ်က လက်ခုပ်ဩဘာ ပေး၍ ဝမ်းပမ်းတသာ ကြိုဆိုကြသည်။ တစ်ဦးတည်းသော အမျိုး သမီးစာရေးဆရာမဖြစ်၍လည်း စိတ်ဝင်စားစွာ အားပေးကြခြင်း ဖြစ် သည်။ ကြူကြူသင်းက မိတ်ဆက်စကားပြောကြားပြီးသည်နှင့် သူ့ကလောင်နာမည် ကြူကြူသင်း မှည့်ရသည့်အကြောင်းကို သီချင်း စာလေးနှင့် ရှင်းပြသည်။ “ကြူကြူသင်းတယ် ရွှေနှင်းဆီရယ် သင်းရနံ့ကမွှေးတယ်... မခူးရက်စရာကွယ်... အထူးပဲလှတယ် သူ့ကိုယ်သူပင် ဆူးတွေကိုဆင်... နတ်ဥယျာဉ်ဝယ် ရောင်စုံဖူးပွင့် တယ်...” သီချင်းကိုဆိုပြသည်။ အသံကလည်း ကောင်းသည်။ အဆိုကလည်း ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်သည်။ ပရိသတ်များ သဘောကျစွာ လက်ခုပ်ဩဘာပေးကြသည်။ အဖွင့်ကလေးလှသွားပြီ။

စာဆိုတော်နေ့ကို ဂုဏ်ပြုပြောကြားပြီး ရသစာပေအ ကြောင်း၊ ကဗျာအကြောင်း၊ ကဗျာမှဖြစ်လာသော တေးသီချင်းများ အကြောင်း၊ ရသနှင့်ဝတ္ထုအကြောင်း ဖြစ်ရပ်သာဓကများနှင့်တကွ ဆောပြောပါသည်။ ဟောပြောပွဲအတွေးအကြံ ဝါရင့်သာဘာရင့်ဖြစ် သည်။ (၁၄)နှစ်သမီးကတည်းက ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ကဗျာများ

ရေးသားခဲ့သည်။ (၁၈)နှစ်သမီးမှာ စာပေဟောပြောပွဲ စလိုက်သည်။ အသံကလည်းသာ၍ ဟောပြောတင်ပြပုံသွက်လက်သည်။ ပရိသတ်များ စိတ်ဝင်စားကြပါသည်။

လယ်တွင်းသားစောချစ်က နောက်ဆုံးဟောပြောပါသည်။ ရှေ့ဟောပြောပွဲများတွင် ဟောပြောခဲ့သည့်နည်းတူပင် ဘဝမှစာ စာမှ ဘဝအကြောင်းပြောပါသည်။ ရယ်စရာပြောလျှင် အားပါးတရ ထွက်ပေါ်လာသော ရယ်သံကိုကြားရသည်။ ပြောရသည်မှာ အားတက်စရာ။ နောက်တော့မပြောမီကပင် ရယ်ချင်နေကြသည်။ နည်းနည်းပြောလိုက်လျှင် အများကြီးရယ်သည်။ သူတို့ရယ်သည်ကိုကြည့်၍ ကိုယ်ကမျက်ရည်လည်မိသည်။

သူတို့သည် ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကိုလွမ်းနေကြသူများဖြစ်သည်။ ကိုယ့်နိုင်ငံမှာသာရှိသော စာပေဟောပြောပွဲကိုလည်း လွမ်းနေကြသူများဖြစ်သည်။ ကိုယ့်နိုင်ငံမှ ရောက်လာသောစာရေးဆရာများ ရယ်စရာပြောလျှင် အားပါးတရ ရယ်လိုက်မည်ဟု အားခဲထားသော သဘောဖြစ်နေသည်။ စာဖတ်ကြဖို့နှင့် စာများများဖတ်လျှင် အသိအလိမ္မာဉာဏ်ပညာကြီးမြင့်ကြောင်း စာရေးသူကိုယ်တိုင် ငယ်စဉ်က သိမိငယ်စိတ်ကြောင့် ညံ့ခွဲဖျင်းခဲ့ကြောင်း၊ ဆရာကြီးပီမိုးနင်း၏စာအုပ်တစ်ထပ်ကို သူငယ်ချင်းပေး၍ ဖတ်မိပြီးမှ အောင်စိတ်မွေးပြီးကြိုးစားရမည်ကို နားလည်ခံယူပြီး ကြိုးစားရကြောင်းများကို ပြောပြသည်။

(၁၂)နာရီကစသော ဟောပြောပွဲ ညနေ (၄)နာရီမှ ပြီးသည်။

ဆိုသတ်များက ပြီးသည်အထိခန်းမအပြည့် နားထောင်ကြသည်။

ဟောပြောပွဲပြီးသောအခါ လာရောက်နားထောင်သူများကို တံစမ်းမဲဖောက်ပေးသည်ကလည်း ပျော်စရာ။ တီဗွီ၊ ဒီဗွီဒီ၊ မီးဖူ၊ ဆမင်းပေါင်းအိုး၊ ပန်ကာ စသည်ဖြင့် အစိုးတန်လျှပ်စစ်ပစ္စည်းအလက်ထရောနစ်ပစ္စည်းများ မဲဖောက်ပေးသည်။ မဲပေါက်သူများကို စာရေးဆရာများက ဂုဏ်ပြုဆုပေးရသည်။

ပြီးသော် အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံများရိုက်ကြသည်။ အော်တို၊ အာပိုကလေးများမှာ အမှတ်တရစာတမ်းလေးများရေးပြီး လက်မှတ်ထိုးပေးရသည်။

သူ့ရေသူ့မြေမှာ ကြီးကျယ်စည်ကားသော မြန်မာလူမျိုးတို့၏ မြန်မာစာပေဟောပြောပွဲဖြစ်သည်။ ဝမ်းသာစရာ ဂုဏ်ယူစရာနှင့် ခန့်မနိုင်စရာ။

ဟောပြောပွဲဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ကြသူများ၏တာဝန်ယူ၊ ဆာဝန်ခံဆောင်ရွက်နိုင်မှု၊ သူ့ရေသူ့မြေမှာ မြန်မာလူမျိုးတို့၏ နည်းလုံးညီညွတ်မှု၊ စာပေဟောပြောပွဲကို အမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထားမှုတို့ကို မြတ်နိုးလေးစားစွာ ဂုဏ်ပြုအပ်ပါ၏။

မလေးရှားစင်္ကာပူလေ့လာရေးခရီး

မလေးရှားစာပေဟောပြောပွဲခရီးတွင် ကွာလာလမ်ပူမြို့ အက်စ်အမ်ခန်းမမှာ ပွဲကြီးတစ်ပွဲ၊ စက်မှုဇုန်များမှာ ပွဲငယ်(၄)ပွဲ ဟောပြောသည်။ ပွဲဖြစ်မြောက်ရေးတာဝန်ခံ ဆောင်ရွက်ကြသူများသည် စာရေးဆရာများအတွက် လေ့လာရေးခရီးစဉ်များကိုလည်း ငွေကုန်ကြေးကျများစွာခံ၍ စေတနာထားဆောင်ရွက်ပေးကြသည်။

ကွာလာလမ်ပူမြို့တော်တွင် မောင်းသူမဲ့မြို့တွင်းရထားစီးခြင်း ဘတ်စ်ကားစီးစေခြင်း၊ အတွေ့အကြုံရအောင် ပို့ပေးသည်။ ဦးသန့်လမ်း၊ ဘုရင့်အိမ်တော်၊ အမြွှာမျှော်စင်တို့ကို လိုက်ပို့သည်။ ဆွမ်းအုတ်အရှည်ကြီး (သို့မဟုတ်) နားတောင်းအရှည်ကြီးနှင့်တူသော မျှော်စင်ကိုလည်း အပေါ်အထိရောက်အောင် လိုက်ပို့သည်။ အလွန်မြင့်သော တိုက်တာအဆောက်အဦများကို အပေါ်စီးမှ ဓာတ်ပုံရိုက်ခွင့်ရသည်။ ထင်ရှားသောကုန်တိုက်ကြီးများကိုလည်း စုံအောင်လိုက်ပို့သည်။ ပစ္စည်းအတုများရောင်းချသည့် တရုတ်တန်းဈေးလိုနေရာမျိုးကိုလည်း မကျန်အောင် လိုက်ပြသည်။ တရုတ်တန်းဈေးမှဆိုင်များစွာတို့တွင် မြန်မာများစွာကို တွေ့ရပါသည်။

ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်မှ ခရီးဆောင်သားရေအိတ်တစ်လုံးဝယ်သည်။ အင်္ဂလိပ်လို ဈေးနှုန်းမေးရာ အရောင်းမိန်းကလေးက မြန်မာလိုပြောပြီး အနည်းဆုံးရောင်းနိုင်သောဈေးနှင့် ရောင်းပေးလိုက်သည်။ ဘုန်းတိုက်ကြီးတစ်ခုတွင်လည်း ငွေရှင်းကောင်တာမှာ တာဝန်ယူရသော မိန်းကလေးချောချာက လှမ်းကြည့်သည်ကိုတွေ့ရ၍ ဘေးနားမှာရှိသော ဆရာမကြူကြူသင်းကို 'ဟိုကောင်မလေး ငါ့ကိုကြည့်နေတယ်' ဟု မြန်မာလိုပြောလိုက်သည်။ မိန်းကလေး မြန်မာစကား နားမလည်သင့်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးကပြုံးပြီး 'မြန်မာတွေထင်လို့ကြည့်တာပါ' ဟုပြောမှ ရယ်မိကြရသည်။ မိန်းကလေးက မြန်မာအချင်းချင်းမို့ ရင်းနှီးစွာ ကူညီပါသည်။ စားသောက်ဆိုင်များကိုလည်း မြန်မာဆိုင်များသာမက တရုတ်စား၊ မလေးစား၊ ဗိုလ်စာ နာမည်ကြီးဆိုင်ကြီးများပါ အတွေ့အကြုံမျိုးစုံအောင် လိုက်ကျွေးကြသည်။

ပြင်ပလေ့လာရေးခရီးအဖြစ် ကာစီနိုလောင်းကစားပိုင်းများသော ဂင်တင်းဟိုင်းလင်းတောင်ပေါ် အပန်းဖြေစခန်းသို့လိုက်ပို့သည်။ ဟောပြောပွဲများအားလုံးပြီးသောအခါ ပီနန်သို့ ကိုတင့်ဇော်နှင့် ဦးအောင်တို့လိုက်ပို့သည်။ အဝေးပြေးအဲယားကွန်းဘတ်စ်ကားကြီးနှင့် ညနေမှာထွက်သွားကြသည်။ လမ်းဘေးတစ်လျှောက်လုံး အလှူတံဆိပ်ပင်များ၊ ဖြက်ခင်းများ၊ ပန်းပင်များကို စနစ်တကျရိုက်ထားသည်။ သဘာဝအတိုင်းရှိနေသော ခြုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းဟူ၍ မတွေ့ရ။

လမ်းကကောင်းသည်။ ကျယ်သည်။ အသွားလမ်းအပြည့်
လမ်းရှိ၍ ကိုယ့်လမ်းနှင့်ကိုယ် စိတ်တိုင်းကျ မောင်းနိုင်သည်။ ကိုယ့်
(၁၀၀)ကျော် (၁၂၀)ခန့် မောင်းနေကြသည်။

‘မျက်စိမှိတ်ထားရင်း လေယာဉ်ပျံစီးနေရသလိုပဲ ...’

ဆရာဖေမြင့်ကပြောသည်။ မှန်ပါသည်။ လမ်းများ
ညင်သာညက်ညောသည်။ လမ်းဆုံလမ်းဖြတ်မရှိ။ လမ်းဆုံများမှာ
တစ်လမ်းကအပေါ်၊ တစ်လမ်းကအောက်မှဖြစ်သည်။ ကျွဲ၊ နွား၊
တိရစ္ဆာန်မဖြတ်နိုင်ရန် လမ်းနှစ်ဖက်မှာ ကာဆီးထားသည်။ (၄)မိုင်ခန့်
အကွာအဝေးတိုင်းမှာ လမ်းဘေးတယ်လီဖုန်းရှိသည်။ လမ်းဘေး
တောင်ကြီးများမှာလည်း အဆင့်ဆင့် ခုတ်ဖြတ်ထား၍ အလှအပြ
နေသည်။ ရေဆင်းရေလာကောင်းအောင်လည်း မြောင်းများ
စနစ်တကျ ဖောက်ထားသည်။ လေအေးပေးစက်ကလည်း ကား
မှာ အေးစက်နေ၍ သက်သာစွာ လိုက်ပါရင်း ရှုခင်းအလှများ
ကြည့်ရသည်။

လမ်းဘေးမှာ စက်မှုဇုန်မြို့ကြီးများကို ဖြတ်သွားရသည်။
လမ်းခွဲများအပေါ်မှ သွားသောလမ်းများ အောက်မှသွားသောလမ်းများ
ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဆီအုန်းခြံကြီးများကလည်း စိမ်းညိုစွာ
စည်ကားလျက် သူတို့က အရှိန်အဟုန်နှင့် တိုးတက်နေပြီ။ ကိုယ့်
နိုင်ငံလည်း ဤနယ်တိုးတက်ချင်သည်။ ကျွန်တော်တို့များစွာ ကြိုးစား
ဦးမည်။ ကျွန်တော်တို့ ရေမြေသဘာဝမှာ သူတို့ထက်ပင် သာပါလိမ့်

မည်။ ကျွန်တော်တို့လူမျိုးမှာလည်း စွမ်းရည်သတ္တိရှိသူများဖြစ်ပါ၏။
သူတို့က အခွင့်ကောင်းအခါကောင်းမိသွားကြသည်။ ကြိုးစားလျှင်
နောက်ကျသည်ဟု မရှိပါ။ မိရုံသာမက ကျော်တက်နိုင်အောင်ဝင်
အားထုတ်ကြရပါဦးမည်။

ည(၉)နာရီခန့်တွင် ပိနန်တံတားကြီးကို ကျော်ဖြတ်၍ ပိနန်
ရောက်ကြသည်။ ပိနန်မြို့မှ ကိုအောင်က မြန်မာဆိုင်မှာ ညစာကျွေး
သည်။ ညစာစားပြီး ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ညအိပ်ရပ်နားကြသည်။ နောက်
သစ်နေ့တွင် ပိနန်မြို့သစ်၊ မြို့ဟောင်းများကို လိုက်ပြသည်။ ၁၉၉၁
ခုနှစ် ရောက်ခဲ့စဉ်က ပိနန်တောင်၊ ပိနန်ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ရောက်
သည်။ ယခုတစ်ခေါက်တွင် တောင်ပေါ်မှကွမ်ရင်မယ်တော်ကျောင်း
သို့သွားသည်။ မျှော်စင်အဆောက်အဦအမြင်ဆုံးအထိ ဓာတ်လှေခါး
နှင့်တက်၍ မြို့ရှုခင်းများကို ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။ ပိနန်မြန်မာဘုန်း
တော်ကြီးကျောင်းသို့ သွားရောက်ကြသည်။ ဆရာတော်မရှိ။ နိုင်ငံ
ခြားသို့ကြွနေသည်။ ၁၉၉၁ ခုနှစ်က ဤကျောင်းသို့ ရောက်ခဲ့ဖူးပါ
သည်။ ယခုအခါမှာ အဆောက်အဦများ ဘုရားများ ပိုမို၍ခမ်းနားစွာ
ဆည်ကားတိုးတက်နေပါသည်။

ည (၁၀)နာရီတွင် ပိနန်မှ စင်္ကာပူအထိ သွားမည့်အဝေးပြေး
ဆတ်စံကားစီးကြသည်။ ညခရီးဖြစ်သောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်း
များကို မကြည့်တော့ဘဲ အိပ်သွားကြပါသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် စင်္ကာပူနယ်စပ်သို့ရောက်သောအခါ

ကားပေါ်မှ အားလုံးဆင်းပြီး ပတ်စ်ပို့ဇီထုရန် လှေကားဖြင့် အပေါ်သို့ သွားသည်။ ပန်းခြံတစ်ပတ် ကားစီး၍လှည့်လည်ကြည့်ကြသည်။ ၁၉၉၁ တက်ကြရသည်။ ကားများက သွားနှင့်ပြီးရှေ့မှာစောင့်နေသည်။ ခုနစ်က ရောက်ဖူးသည်နှင့် များစွာကွာခြားတိုးတက်နေပါသည်။ ကိုယ့်ပစ္စည်းအိတ်များကိုပါ ယူသွားရသည်။ နယ်စပ်အကူးအပြတ်မှာ ဆယ်မံ၍ အဆောက်အဦများစွာ တိုးချဲ့ဆောက်လုပ်နေသည်ကိုလည်း ပြဿနာရှိလျှင် ထိုခရီးသည်မှာ ပစ္စည်းနှင့်တကွ ကျန်ရစ်မည် တွေ့ရသည်။

ဖြစ်သည်။ လူကများ၍ တန်းစီစောင့်ရသည်။ မိနစ် (၂၀)ခန့်သာ ဆင်တိုဆာကို ရန်ကုန်မြို့မှ ကန်တော်ကြီးပန်းခြံနှင့် နိုင်ယုတ် ကြာပါလိမ့်မည်။ ဗီဇာထုပြီး၍ ကိုယ့်ကားရှိရာသို့ ခပ်မြန်မြန် လျှောက်ကြည့်မိသည်။ ဆင်တိုဆာသည် အဆောက်အဦများ၊ ကား၊ ရထား၊ ကောင်းကင်ကြိုး၊ရထား စသည်ရပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများနှင့် ခမ်းနားပါ၏။

ကားပေါ်တက် နယ်စပ်ဖြတ်ကျော်ပြီး စင်္ကာပူနိုင်ငံထဲသို့ ခြေအလှ၊ ရေအလှ၊ ကျွန်းအလှ၊ သစ်ပင်တောတောင်အလှမှာ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ သစ်ပင်၊ ပန်းပင်များ လှပစွာစိုက်ထားသည်။ ဆန်တော်ကြီးက သဘာဝအတိုင်း နှစ်သက်စရာ သာယာဇာတိပါ၏။

မီးတိုင်မှစ၍ ဓာတ်ကြိုးများ ရှုပ်ထွေးစွာသွယ်တန်းထားမှု မရှိခြင်းဖြစ် သည်။ နယ်စပ်တွင် သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက်နှစ်ဘက်စလုံး သန့်ရှင်းသော အောက်မှ သဘာဝအတိုင်းရှိနေကြသည့် ငါးများကို ကြည့်ရမည်ထင် သည်။ မကြာမီ စင်္ကာပူမြို့ကြီးသို့ ရောက်လာကြသည်။ ဆင်တိုဆာမှာ ငါးပြတိုက်ကိုကြည့်ကြသည်။ ပင်လယ်ရေ သက်လည်း သဘာဝလိုဏ်ဂူထဲမှာ မှန်ကာ၍ မွေးထားသောငါးများသာ ဖြစ်ပါသည်။ ရေကန်မှာလင်းပိုင်ဆန်ကပ်စက်ကြည့်ကြသည်။ တရုတ် မှာ ကြည့်ရသည်က ပို၍ ဆန်းပြားခမ်းနားပါ၏။

ကားဂိတ်တွင် ကိုဝေမိုးအောင်နှင့် ကိုလှမိုးတို့ လာကြိုကြ သည်။ ဗင်နီဇွဲလားမှာ မြန်မာဆိုင်များစွာရှိသည်။ မြန်မာစာရသည် နီရူးရေရထားစီးကြသည်။ ကြားဖူးနေသောရထား၊ တိဗ္ဗီ၊ ဗွီဒီယိုတို့ ကို မြင်ဖူးနေသောရထားကို ခုမှကိုယ်တိုင်စီးဖူးရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

နှင့်အတူ မြန်မာစာစားပြီး ဈေးဝယ်ကြသည်။ စင်္ကာပူမြို့မှ နာမည်ကြီး ဆင်တိုဆာသို့ ကိုဝေမိုးအောင်၊ မစိုးစိုးပိုင်နှင့် ကိုလှမိုးတို့ လိုက် ဆည်နှင့် ဗစ်တိုးရီးယားဟော်တယ်ပြန်ပြီး ညအိပ်ရပ်နားကြသည်။

ကြသည်။ စင်္ကာပူအထိန်းအမှတ် ခြင်္သေ့ရပ်ကြီးမှာ ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်း နောက်တစ်နေ့တွင် ပြတိုက်သို့သွားရောက်လေ့လာသည်။

စင်္ကာပူမြို့ကြီးရွာလေးဘဝမှ ကမ္ဘာကျော်မြို့ကြီးဖြစ်လာသည်အထိ အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲလာပုံကို အခန်းလိုက်ပြထားသည်။ အစ ပေါက်တွင် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က လမ်းညွှန်ကက်ဆက်ကို လည်ပင်းမှာဆွဲ၍ နားကျပ်တပ်ဆင်ပေးလိုက်သည်။ အခန်းလိုက် နံပါတ်ကို နှိပ်လိုက်ရုံနှင့် ကက်ဆက်ကရှင်းလင်းပြောကြားပေးသည် ကောင်းမလစွ။ ဘယ်သူမှ လိုက်ရှင်းပေးရန်မလို။

ပြတိုက်မှ အတွက်တွင် မမြင်ဖူးသော တူမလေးခင်သီတာကို နှင့် ဖုန်းဆက်ကြည့်သည်။ အဆက်အသွယ်ရသည်။ တူလေးနာမည် က ပြည်မိုး၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ အိမ်နာမည် မင်းမင်းဟုခေါ်သည်။ စင်္ကာပူတစ်ဆင့် ဒူတိုင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့အလုပ်လုပ်နေသည်။ တူလေးက မကြာမီကပင် စင်္ကာပူမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် မေတ္တာမျှကြ ကြောင်း ဖုန်းဆက်ပြောသည်။ ရန်ကုန်မှာ မိန်းကလေး၏မိဘများထံ ကျွန်တော်တို့ သွားရောက်စကားလမ်းကြောင်း စေ့စပ်ပေးရသည်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့တူလေးကို မမြင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့က လည်း သူတို့သမီးကို မမြင်ဘူး။ ကိုယ့်တူတော်တာ၊ လိမ္မာတာဆို သည်။ သူ ရွေးချယ်သောမိန်းကလေးမှာ သင့်တော်သူ ဖြစ်လိမ့်မည် ဟုတော့ ယုံကြည်ပါသည်။ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးချင်သည်။ မိန်းကလေးက သူ့အလုပ်မှ ခွင့်တောင်းပြီး ထွက်လာပြီး တွေ့မည်ဖြစ်ကြောင်းပြော သည်။ တွေ့ရတော့မည်။ ဝမ်းသာစရာနှင့် စိတ်ဝင်စားစရာ။

ကျွန်တော်တို့က ပင်လယ်ကမ်းနား စားသောက်ဆိုင်မှာ

စားသောက်နေသည်။ ထိုနေရာသို့လာရန်မှာသည်။ ရောက်မလာ၊ ဒူးရင်းသီးအဆောက်အဦးရောက်မှ ဖုန်းချင်းဆက်သွယ်လျက် ဆုံမိ ကြသည်။ မမြင်ဘူးသော သူကြီးကြီး (ကျွန်တော့်နော်)အတွက် ရေမွှေးပုလင်း လက်ဆောင်ပါလာသည်။ သူ့ရှက်ကလေးက ချစ်စရာ တိုယ်ထင်ထားသည်ထက်ပင်ပို၍ ပြေပြစ်ချောမောပါသည်။ မိသားစုကို ပြရန် ဓာတ်ပုံအမျိုးမျိုးရိုက်ပြီး ယူခဲ့သည်။ စိတ်ထားကောင်း၍ လိမ္မာ သောတူမလေးကိုတွေ့မြင်သည်နှင့် ချစ်ခင်စိတ်ဖြစ်မိသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တူလေးထံမှ မိန်းကလေးထံသို့ ဖုန်းဝင်လာသည်။ မိန်းကလေးက ကျွန်တော်နှင့် တွေ့နေကြောင်းပြောပြီး ကျွန်တော်ထံပြောင်းပေးသည်။

“လေးလေး တူမချောရဲ့လား” ဟုမေးသည်။

“အေး.. ငါထင်တာထက်တောင် ပိုချောနေသေးတယ်ကွာ ကျွန်တော့်အဖြေကိုသဘောကျ၍ တူကရယ်နေသည်” ညနေပိုင်းမှာ စင်္ကာပူမှပြန်ခဲ့သည်။ မြန်မာငွေနှင့် ခြောက်သောင်းခွဲခန့်ပေးရသော ဈေးကြီးဘတ်စ်ကားဖြစ်သည်။ လေအေးစက်က အေးနေသည်။ ခုံမှာ အနိပ်စက်ပါသည်။ တစ်ခုလျှင် ဗီဒီယိုတစ်ခုနှင့် ဇာတ်ကား (၁၈)ကား ပါသည်။ ကြိုက်ရာကြည့်နိုင်သည်။ အစားအသောက်ကျွေးသည်။ အလွန်စည်းစိမ်ရှိသော မော်တော်ကား ဖြစ်ပါ၏။

ည (၉)နာရီ မလေးရှားနိုင်ငံ ကွာလာလမ်ပူသို့ ပြန်ရောက်

ကြပါ၏။

အေးဂျင့်ရယ်၊ ပွဲစားရယ်၊ မလေးရှားရယ်

မလေးရှားနိုင်ငံ ကွာလာလမ်ပူမြို့တွင် စာပေဟောပြောပွဲရောက်နေစဉ် တည်းခိုနေထိုင်သော ကိုမြင့်အေးအိမ်မှာ စာအုပ်တစ်အုပ်တွေ့သည်။ ချစ်စံဝင်းရေးသော 'အေးဂျင့်ရယ်၊ ပွဲစားရယ်၊ မလေးရှားရယ်' စာအုပ်ဖြစ်သည်။ မဖတ်ရသေး။ မလေးရှားမှာရှိနေစဉ် ဖတ်ကြည့်ရလျှင် ပိုကောင်းမည်ဟု ယူဆ၍ စာအုပ်ကို သွားလေရာယူပြီး ဖတ်ကြည့်မိသည်။

စာအုပ်ကို ဖတ်ရသည်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါသည်။ ဖတ်၍ပြီးသောအခါ စာရေးသူကို လေးစားစွာသဘောကျမိသည်။ စေတနာကောင်းစွာနှင့် ပြည့်စုံနိုင်သမျှ ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားရေးထားသောစာအုပ်ဖြစ်သည်။

ယခုအခါတွင် မြန်မာနိုင်ငံမှ မလေးရှားသို့သွားရောက်၍ အလုပ်လုပ်နေကြသူပေါင်း (၅)သိန်းခန့် ရှိမည်ဟုခန့်မှန်းကြသည်။ အဆင်ပြေသူများစွာရှိသလို၊ အဆင်မပြေသူများလည်း ရှိကြသည်။ အခက်အခဲအမျိုးမျိုး ကြုံတွေ့၍ ဒုက္ခရောက်နေသူတို့လည်း

ရှိကြသည်။ သူတိုင်းပြည် သူမြေ၊ သူ့ရေဆိုသည်မှာ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကိုယ့်မြေကိုယ့်ရေမဟုတ်။ သူ့ပဒေကလည်း သူ့ထက်မှာရှိသည်။ ကိုယ့်ဘက်မှာမရှိ။ စည်းကမ်းစနစ်တကျနေထိုင်နိုင်မှ ထော်ခါကျသည်။ သတိကြီးစွာထားရန်လိုသည်။

'အဖျားတက်အမည်စားရခန်းနီး' မျှော်လင့်ချက်များနှင့် စိတ်ကူးယဉ်ပြီး သူရေမြေသွား စီးပွားရှာခါမှ 'မှန်းချက်နှင့်နှမ်းတွတ်မကိုက်' ဒုက္ခမျိုးစုံကြုံရသူတို့ရှိကြသည်။ အချို့မှာ အသေအချာပေးခြင်းစုံစမ်းခြင်းမရှိ။ သူများပြောသည်ကို နားယောင်ပြီး အိမ်ရောင်းအိမ်ပေါင်သွားကြသည်။ အတိုးကြီးပေး၍ငွေချေးပြီးသွားကြသည်။ ပွဲစားအတုနှင့်တွေ့၍ လေယာဉ်ပျံပေါ်တင်လွှတ်လိုက်ရာ မလေးရှားမရောက်၊ ညောင်ဦးလေဆိပ်ရောက်နေသည်။ အချို့ကတော့ မလေးရှားရောက်သော်လည်း အေးဂျင့်မရှိ အညာခံရ၍ ဒုက္ခရောက်ကြသည်။ အချို့ကတော့ ရသည့်လစာက စားစရိတ်သာသာနှင့် အဖြတ်အတောက်များစွာခံရ၍ နောက်ပိုင်းမှာ အတိုးတွေတက် ဒုက္ခရောက်ရသည်။ ချေးသောငွေကို ကြေအောင်ပြန်မပို့နိုင်။ မပေးနိုင်။ အချို့မှာ အလုပ်ရှင်မကောင်း၍ အလုပ်ခွင်မှာ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ကြသည်။ သူ့အလုပ်ကို ဆက်မလုပ်၍ အဆင်ပြေသောအလုပ်ပြောင်းလျှင် ရောက်စကတည်းက ပတ်စ်ပို့ကိုအလုပ်ရှင်က သိမ်းယူထားသည်။ ပြန်ထုတ်မပေးသောအခါ သူနိုင်ငံမှာ တရားမဝင် ပုန်ကန်ချောင်ကာနေရသော မျက်နှာငယ်ဘဝရောက်ရပြီ။

ကိုယ်တိုင်ရောက်သောအခါ ဤအဖြစ်မျိုးများနှင့် ကြုံတွေ့နေရသူများကို စိတ်မချမ်းသာစရာ တွေ့ရသိရသည်။ ကိုယ်လည်း ဘာမျှမကူညီနိုင်။ သူများနိုင်ငံသွား အလုပ်လုပ်ကြသူများ ထိုကဲ့သို့သော ဒုက္ခမျိုး မကြုံတွေ့ကြစေရန် စာရေးဆရာ ချစ်စံဝင်းက စေတနာထား၍ ‘အေးကျင့်ရယ်၊ ပွဲစားရယ်၊ မလေးရှားရယ်’ စာအုပ်ကို ရေးခြင်းဖြစ်သည်။

ချစ်စံဝင်းသည် မလေးရှားသို့ ဆယ်ကြိမ်ဆယ်ခေါက်သွားရောက်ပြီးမှ ဤစာအုပ်ကိုရေးခြင်းဖြစ်သည်။ မလေးရှားနိုင်ငံမှာ မြန်မာတို့အတွက် အားထားစရာ ဘာတွေရှိသည်။ သတိထားစရာ ဘာတွေရှိသည်။ ဒုက္ခရောက်စရာ ဘာတွေရှိသည်ကို အတွေ့အကြုံနှင့်ယှဉ်၍ အသိပေးဖော်ပြထားသည်။ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးကြုံရသူတို့အကြောင်းကိုလည်း မေးမြန်းလေ့လာပြီးပြည့်စုံစွာ ဖော်ပြထားသည်။ သတိမူဖို့လိုသည်။ ကြောက်စရာတို့ကို ကြောက်ရမည်သာဖြစ်သည်။ မျက်စိကန်းတစ္ဆေမကြောက် ရမ်းသမ်းသွားပြီးမှ ဒုက္ခရောက်လျှင် ကယ်ဖို့အလွန်ခက်သည်။ ထိုအခါ နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေကြိုးရမ မျက်နှာငယ်ကြောက်လန့်စိုးရွံ့သော်လည်း နောက်ကျခဲ့လေပြီ။

ထိုဒုက္ခမျိုးများ မကြုံမတွေ့ကြစေရန် စာရေးဆရာ ချစ်စံဝင်းရေးသားထားသော ‘အေးကျင့်ရယ်၊ ပွဲစားရယ်၊ မလေးရှားရယ်’ စာအုပ်ကို အသေအချာဖတ်သင့်ကြသည်။ ဤစာအုပ်ဖတ်ပြီးမှ မလေးရှားကိုသွားပါဟု ထပ်ဆင့်အကြံပြုချင်ပါသည်။

အထူးသဖြင့် စာအုပ်မှ အပိုင်း(၂) မလေးရှားသို့ တရားဝင်အလုပ်အကိုင် သွားရောက်ရှာဖွေလုပ်ကိုင်ရေးအတွက် သိစရာများအပိုင်းမှာ အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ မလေးရှားသို့သွားရောက်အလုပ်လုပ်ကြမည့်သူတိုင်း ဤအချက်များကို အသေအချာ သိရန်လိုသည်။ ဤအချက်များနှင့် ကိုက်ညီပြည့်စုံရန်လိုသည်။ ထို့ကြောင့် အသေအချာ ဖတ်သင့်သိသင့်သည်။ စာရေးဆရာက အသေအချာလေ့လာပြီး ရေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ နောင်ခါနောင်တမဖြစ်ရအောင် ကြိုကြိုတင်တင် အကြံကောင်းညှဉ်းကောင်းပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

စာရေးသူကိုယ်တိုင် မလေးရှားမှာ ရောက်နေစဉ် ဤစာအုပ်ကိုဖတ်ရခြင်းဖြစ်၍ ကိုယ်တိုင်တွေ့မြင်သိရှိရသော အချက်များနှင့် စာအုပ်ပါ ရေးသားချက်များ ကိုက်ညီမှန်ကန်သည်ကို တွေ့နေရပါသည်။

အခန်း (၈)တွင် မလေးရှားသို့ တရားဝင်ဘယ်လိုသွားကြမလဲ။ အမေးခေါင်းစဉ်ပြု၍ အဖြေများကို ဖော်ပြထားသည်။ အရေးကြီးသည့်နှစ်ချက်မှာ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သန်မာဖို့နှင့် ကိုယ်ခန္ဓာကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းဖို့ဖြစ်သည်။ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့မြေသူ့ရေမှာ နေရာတွင် သတ္တရှိဖို့၊ လုံ့လဝီရိယရှိဖို့ သင့်တင့်မျှတစွာ နေတတ်ဖို့၊ လိမ္မာရေးခြားရှိဖို့ သည်းခံဖို့ စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းရှိဖို့လိုကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ လောဘ၊ ဒေါသ မာန်မာန အတ္တလွန်ကမှုများလျှင် အဆင်ပြေမည်မဟုတ်ပါ။

ကိုယ်ခန္ဓာကြိုင်သန်စွမ်းမှုရှိဖို့လည်း လိုသည်။ ကျန်းမာရေးဆေးစစ်မှု အမှန်အကန်အောင်မြင်ရန် လိုသည်။ အကြံအဖန်လုပ်သွားလျှင် သူနိုင်ငံရောက်၍ ဆေးစစ်သည့်အခါ မအောင်လျှင် ဒုက္ခမျိုးစုံ ကြုံရတော့မည်။

ငွေကြေးအနေနှင့်လည်း (၁၀)သိန်း (၁၅)သိန်း အကုန်အကျခံနိုင်မှ သွားသင့်ကြောင်း နိုင်ငံသားမှတ်ပုံတင်၊ အိမ်ထောင်စုစာရင်းဝင်မှုစံ၍ အမြတ်ခွန်ပုံစံ (၁၇)စသည်တို့ပါ ပြည့်စုံရန်လိုကြောင်း၊ တရားဝင်ရုံးဖွင့်ဆောင်ရွက်နေသော အေးဂျင့်ကုမ္ပဏီ (၇၀)ခန့်ရှိကြောင်း ထိုကုမ္ပဏီများနှင့် ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် ပွဲစား၏ အလိမ်အညာမခံရုံမက အကုန်အကျသက်သာမည်ဖြစ်ကြောင်းကိုပါ အကြံပြုထားသည်။

အခန်း (၉) အလေးရှားသို့ တရားဝင်ဘယ်လိုသွားကြမလဲ။ မေးခွန်း(၁)တွင် စစ်မှန်သော (Agent)နှင့် ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်ရန် လိုကြောင်း အလုပ်သမားဝန်ကြီးဌာနမှ ပြည်ပအလုပ်အကိုင် ရှာဖွေရေးလိုင်စင်ရရှိသော ကုမ္ပဏီအဖွဲ့အစည်းလုပ်ငန်းဖြစ်မှ မှန်ကန်သော Agent ဖြစ်ကြောင်း၊ အချို့သော Agent အတုများသည် ကျေးရွာအထိဆင်း၍ လိမ်ညာလှည့်စားတတ်ကြောင်းများကို သတိပေးနေသားထားသည်။ ထိုစာအုပ်တွင် တရားဝင်လိုင်စင်ရ လိုင်စင်နံပါတ်ရှိသော ကုမ္ပဏီအချို့ကိုလည်း ဖော်ပြထားပါသည်။ လိုင်စင်နံပါတ်အတုတတ်ပြီး လိမ်ညာနိုင်သည်ကိုလည်း သတိထားရန် လိုပါသည်။

အခန်း (၁၀)တွင် အမှန်တကယ် ကုန်ကျမည့်ငွေများကို ပြထားသည်။ သိဖို့ကောင်းပါသည်။ ဆေးစစ်ရာတွင် ကင်းရှင်းရမည် ရောဂါ (၁၆)မျိုးကို ဖော်ပြထားသည်။ ဆေးမအောင်၍ မကျန်းမာလျှင် လုံးဝမသွားသင့်ပါ။ သွားခွင့်ရ၍သွားလျှင် ယူသွားသင့်သော အဝတ်အထည် ပစ္စည်းအသုံးဆောင်များကိုပင် စာရေးသူက အကြံပေးထားသည်။ သူများလူကြုံပါးပစ္စည်းမှာ ဥပဒေနှင့်မကင်းတာပါလျှင် ဒုက္ခကြီးစွာရောက်နိုင်ကြောင်းပါ သတိပေးထားသည်။ မလေးလေဆိပ်တွင် ကြုံတွေ့ရမည်ကိုပါ ကြိုတင်၍ သတိပေးထားသည်။

အခန်း (၁၁)တွင် 'မလေးရှားနေပြီး (၂)နှစ်အကြာ ပြဿနာ' ခေါင်းစဉ်အောက်တွင် လုပ်ခရရှိမည့်ငွေကြေးမမာက ကုန်ကျမည့် အသုံးစရိတ်၊ ပေးရမည့်အခွန်အခတို့ကို အသေအချာတွက်ချက် ဖော်ပြထားသည်။ မသိ၍လည်းကောင်း၊ မေ့လျော့ပေါ့ဆ၍လည်းကောင်း ပေးရမည့်အခွန်အခများကို မပေးမိခဲ့ပါက (၂)နှစ်ကြာ၍ သက်တမ်းတိုးသည့်အခါ ဒုက္ခဖြစ်ရပုံတို့ကိုလည်း တွက်ချက်ပြထားသည်။

အခန်း (၁၂)တွင် မိမိသွားရောက်မည့် နိုင်ငံအကြောင်း မိမိလုပ်ရမည့်အလုပ်အကြောင်း၊ အသေအချာသိအောင် လေ့လာပြီးမှ သွားသင့်ကြောင်း၊ စစ်မှန်သော အေဂျင်စီနှင့် ဆက်သွယ်မိရန်လိုကြောင်း တစ်ဦးတည်းသွားသည်ထက် တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက် သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ သုံးလေးဦးစုသွားလျှင် ပိုကောင်းကြောင်း၊ အကြွေးယူပြီးလာရလျှင် ခြိုးခြံချွေတာစွာနေပြီး အကြွေးဆပ်ရန်

လိုကြောင်း အတုမြင်အတတ်သင်၊ အဆင်သစ် ဒီဇိုင်းသစ်ပေါ်တိုင်း ဝတ်ချင်ဝယ်ချင်လျှင် ဒုက္ခရောက်တတ်ကြောင်း သူများသားမယား၊ လင်ယာကျားတို့နှင့် ကင်းအောင်နေသင့်ကြောင်း မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများရှိ၍ သွားရောက်ကောင်းမှုပြုခြင်းဖြင့် ကောင်းကျိုးရှိနိုင်ကြောင်းတို့ကိုပါ မကြွင်းစေရ၊ မကျန်စေရန် ရေးသားဖော်ပြထားသည်။ ဆွေမျိုးမိဘတို့နှင့် အဆက်အသွယ်မပြတ်အောင် စာရေးရန်ပါ အကြံပြုထားသည်။

အခန်း (၁၃)တွင် မလေးရှားသို့ တရားဝင် နည်းလမ်းများဖြင့် သွားရောက်ရာမှာ (outsourcing) အောက်ဆိုင်း နည်းဖြင့် ဂေါ်ယူရာမှ ကြုံတွေ့ရနိုင်သော အခက်အခဲပြဿနာများကို ပြည့်စုံစွာ ရေးသားထားသည်။ အလုပ်သမားများ၏ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးချင်၍ ကုမ္ပဏီဖျတ်လိုက်သောအခါ အလုပ်သမားများ အားကိုးရာမဲ့ဖြစ်ရုံကို ဖော်ပြထားသည်။

စာရေးဆရာအချင်းချင်း လေးစားမိရသော စာအုပ်ဖြစ်ပါ၏။ နိုင်ငံရပ်ခြားသို့သွားရောက် အလုပ်လုပ်ကြမည့်သူများအတွက် သိစရာ သတိထားစရာ ဆောင်ရန် ရှောင်ရန်တို့ကို စေတနာထားပြီး ပြည့်စုံအောင် ဖော်ပြထားသော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။

မလေးရှားသို့ အလုပ်သွားလုပ်မည့်သူများနှင့် နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ သွားရောက်အလုပ်လုပ်ကြမည့်သူများသည် ချစ်စံစင်ရေးထားသည့် အေးဂျင့်ရယ်၊ ပွဲစားရယ်၊ မလေးရှားရယ် စာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်ပါရန် အကြံပြုအပ်ပါသည်။

မလေးရှားမှ နှုတ်ဆက်ပွဲ

မလေးရှားနိုင်ငံရောက် မြန်မာများ၏ ကရုဏာအသင်းမှ ကြီးမှူး၍ စာပေဟောပြောပွဲဖြစ်မြောက်ရေးကော်မတီ၏ ဖိတ်ကြားချက်အရ ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (၅)ရက်နေ့တွင် ဆရာမမြင့်ဆရာမကြူကြူသင်းတို့နှင့်အတူ မလေးရှားနိုင်ငံ ကွာလာလမ်ပူမြို့သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

လေဆိပ်တွင် စာပေဟောပြောပွဲဖြစ်မြောက်ရေး ကော်မတီဝင်များ ကြိုဆိုရေးဆိုင်းဘုတ်နှင့်တကွ ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုကြသည်။ ဟောပြောပွဲများအဖြစ် ပွဲငယ် (၄)ပွဲ၊ ပွဲကြီးတစ်ပွဲ ကျင်းပသည်။ လေ့လာရေးခရီးများ ဧည့်ခံကျွေးမွေးပွဲများနှင့် ညစာစားပွဲများစွာကို ပြုလုပ်ပေးသည်။ လိုလေသေးမရှိ ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ ဧည့်ခံကြစောင့်ရှောက်ကြသည်။ သူတို့အစီအစဉ်အရဆိုလျှင် နောက်ထပ်ပို့ချင်သောလေ့လာရေးခရီးများစွာ ကျန်သေးသည်။ တစ်လခန့်နေပါနဲ့ မေတ္တာရပ်ခံသည်။ သို့သော် သူတို့အတွက်လည်း အလုပ်ပျက်သည်။ ငွေကုန်ကြေးကျများသည်။ ကျွန်တော်တို့အတွက်လည်း ပင်ပန်းသည်။

ဟောပြောပွဲများပြီးလျှင် ပြန်ချင်သည်။ ကိုယ့်အလုပ်များကို ပြန်လုပ်ချင်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာလည်း စာပေဟောပြောပွဲများ ရှိသေးသည်။ စာရေးစရာများလည်းရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ၂၀-၁၂-၂၀၀၉ မှာ ပြန်ခွင့်ပြုရန် မေတ္တာရပ်ခံရသည်။

မလေးရှားမှာ ရက်ပေါင်း (၁၆)ရက်ကြာပါသည်။ ၁၉-၁၂-၂၀၀၉ နေ့ညတွင် ကိုသန့်ဇော်ဆိုင်မှာ နှုတ်ဆက်ညစာစားပွဲကျင်းပသည်။ စပွန်ဆာများအားလုံး ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ကြသူများအားလုံး ခရီးစဉ်တလျှောက်လုံး ကျွန်တော်တို့နှင့်သွားလာကူညီဆောင်ရွက်ကြသည့် ချစ်ခင်ရင်းနှီးကြသူများအားလုံး စုံညီစွာ တက်ရောက်လာကြသည်။ ဝမ်းသာစရာ၊ ပျော်စရာ။

စားစရာ၊ သောက်စရာအမျိုးမျိုးစုံလင်လှသည်။ အပူကြိုက်သူအပူသောက်၊ အအေးကြိုက်သူ အအေးသောက်၊ စားစရာ ပြီးစရာ ဟင်းလျာများကလည်း တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ စားခြင်း သောက်ခြင်းပြီးသော် သစ်သီးပွဲများ စားကြသည်။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အလှည့်ကျ နှုတ်ဆက်စကားပြောကြသည်။ လွမ်းစရာ၊

နှုတ်ဆက်စကားပြောပြီးတော့ အားလုံးကပင် ဆရာမကြူကြူသင်းကို သီချင်းဆိုပေးရန် တောင်းဆိုကြသည်။ ဟောပြောပွဲအစမှာ ရွှေနှင်းဆီသီချင်းကို အဆိုကောင်းခဲ့သော ဆရာမကြူကြူသင်း ငြင်း၍မရပါ။

ဆရာမကြူကြူသင်းမှာ ပင်ကိုယ်အသံကောင်း၍ သီချင်း

ဆိုခြင်းကိုလည်း စနစ်တကျ ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သည်။ မြန်မာ့အသံသီချင်းကြီးအဆိုတော်ဖြစ်သည်။ ဆိုတရားတီးမှာလည်း အကဲဖြတ်နိုင်လှပဲပဲသည်။ ထိုညက ကြူကြူသင်း 'ရွှေလည်တိုင်နှင့် အခြားရတောင် မလွမ်းတော့ဘူး' သီချင်းကို ဆိုသည်။ အလွန်ကောင်းပါသည်။ အားလုံးသဘောကျစွာ ငြိမ်တိတ်နားထောင်ကြသည်။ ပြီးသည်နှင့် ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်ဩဘာပေးကြသည်။

ဤခရီးစဉ်တွင် ဆရာမမြင့်နှင့် ကျွန်တော်အမျိုးသားစာရေးဆရာနှစ်ဦးနှင့်အတူ အမျိုးသမီး စာရေးဆရာမတစ်ဦးအဖြစ် လိုက်ပါခဲ့သော်လည်း သူ့အတွက် ကျွန်တော်တို့မှာ ဘာမျှ ဝန်တက်ခြင်းမရှိပါ။ နေတတ်၊ ထိုင်တတ်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အိမ်ရှင်များနှင့်လည်း လိုက်လျောညီထွေနေတတ်သည်။ ဟိုဟာလိုချင် သည်ဟာစားချင်တောင်းဆိုချက်မရှိပါ။ သင့်တင့်စွာ နှလုံးသွင်း၍နေတတ်သည်။

သွားစရာရှိလျှင်လည်း သူ့ကိုစောင့်နေရသည်ဟုမရှိ။ ဝီရိယကောင်းစွာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသည်။ ခရီးသွားလျှင် သူ့ကိုယ်သူ နိုင်သည်။ သူ့ပစ္စည်းသူနိုင်သည်။ သူများအတွက် ဝန်တက်ခြင်းမရှိ။ ကျွန်တော်ကမှ ဒူးခေါင်းမကောင်း၍ ကိုမေမြင့်နှင့်သူက စောင့်ခေါ်ရသေးသည်။ ဈေးသွားလျှင်လည်း ဟိုဟာဝယ်ချင်သည်ဟာဝယ်ချင်များပါ။ သင့်လျော်ရာကိုသာ ဝယ်ပါသည်။

စင်ပေါ်မှာလည်း ဆရာမကြူကြူသင်းမှာ ဟောပြောမတ်ကောင်းဖြစ်သည်။ စိတ်ဝင်စားအောင်ပြောနိုင်သည်။ အကျိုးရှိအောင်

လည်းပြောတတ်သည်။ အချိန်ယူရာတွင်လည်း လောဘကြီးခြင်းမရှိ
တစ်နာရီခန့် သင့်ရဲ့မျှအချိန်နှင့် ဟောပြောနိုင်သူဖြစ်သည်။

နှုတ်ဆက်ပွဲတွင် သူသိချင်းဆိုသည်ကို အားလုံးသဘောကျ
၍ ထပ်ဆိုပါရန် တောင်းဆိုကြသည်။ သို့သော် သူက အားလုံးကို
အလှည့်ကျဆိုနိုင်ရန် မေတ္တာရပ်ခံသည်။

ဆရာမမြင့်ကတော့ လုံးဝမဆိုတတ်။ သူဆိုသည်ကို
တစ်ခါမျှ မကြားဘူးပါ။ သို့သော် ဤသို့ဆိုကြပျော်ကြသည်ကို
ဆရာမမြင့် သဘောကျသည်။ ဤအစီအစဉ်မှာ အဆိုကလေးပါရန်
သူအကြံပြုတိုက်တွန်းခြင်းဖြစ်သည်။ မဆိုတတ်သော်လည်း နာ
ထောင်အားပေးခြင်းဖြင့် ကြည်နူးပျော်ရွှင်တတ်သူဖြစ်သည်။

ကိုဇော်ကြီး ဆရာဦးထွန်းအောင်ကျော်တို့မှာလည်း အခါ
ကောင်းကြသူများဖြစ်ပါသည်။ တစ်ယောက်ဆိုပြီးတိုင်း လက်ခုပ်တီး
ကြ၊ ချီးကျူးကြနှင့် ပျော်စရာကောင်းပါသည်။

ကျွန်တော့်အလှည့်တွင် ကျွန်တော်က သင်္ကြန်သီချင်းဆို
သည်။ အများစုတောင်းဆိုချက်အရ ကိုသန့်ဇော်ဆိုင်မှ မိန်းကလေး
များ ကကြသည်။ တူးပို့တေးသံနှင့် မြန်မာဟန်သင်္ကြန်အကတို့က
အဝေးရောက်မြန်မာများကို ကိုယ့်ရေကိုယ့်မြေ အလွမ်းဖြေနိုင်စေ
လိမ့်မည်။

သီဆိုခြင်းပြီးတော့ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။ အမှတ်တရပုံမှာ
အဖြစ်စုကပေါင်းကာ ရိုက်ကြသည်။ သူကင်မရာ၊ ကိုယ့်ကင်မရာ
နှင့် ဓာတ်ပုံပေါင်းများစွာဖြစ်သည်။

ဓာတ်ပုံရိုက်၍ ပြီးပြန်တော့ အော်တိုရေကြရသည်။ အပြန်
အလှန်လိပ်စာ၊ ဖုန်းနံပါတ် ဖလှယ်ကြသည်။ ဘယ်သူမှူးပြန်ချင်ကြ
သေး။ နှုတ်ဆက်ပွဲက သန်းခေါင်ကျော်သော်လည်း လူစုမခွဲနိုင်။
အစုလိုက် အစုလိုက် စကားပိုင်းများဖွဲ့ကြသည်။ မနက်လေယာဉ်ပျံ
တွင်းဆင်းရမည်မို့သာ ည (၃)နာရီခန့်မှာ လူစုခွဲပြီး ပြန်ကြရသည်။

မလေးရှားနိုင်ငံ ကွာလာလမ်ပူမြို့ စာပေခရီးမှ ပျော်စရာ
ကြည်နူးစရာ မေ့နိုင်ပါသော နှုတ်ဆက်ပွဲညဖြစ်ပါ၏။

အိမ်ရှင်၊ ဆိုင်ရှင် ကိုသန့်ဇော်နှင့်တကွ သူ့ဆိုင်မှ ဝန်ထမ်းများ
အားလုံးမှာလည်း နှုတ်ဆက်ပွဲညလေးကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်
ဆရာနာထား၍ ဆောင်ရွက်ပေးကြသည်။ ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းလှ
ပါ၏။ ထိုညမှာပင် ကျန်းမာရေးအားနည်းသော စာရေးဆရာကြီး
အကြာကျေးနှင့် ကဗျာဆရာ ပျဉ်းမနားမောင်နီသင်းတို့ကို တစ်ယောက်
တစ်သိန်းခွဲစီ လှူဒါန်းပေးပါရန် ကျွန်တော်တို့ကို ငွေ(၃)သိန်း ပေးအပ်
လိုက်ပါသည်။ ကိုပြင့်အေး အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ည(၃)နာရီခွဲ၊
အိမ်ရှင်ကိုပြင့်အေးနှင့် မအေးအေးကြိုသောမက သားလေးနှင့်သမီး
လေးပါ ကျွန်တော်တို့ပစ္စည်းများကို ကူညီသိမ်းဆည်းပေးကြပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မနက်စောစောထ၍ လေဆိပ်သို့ လိုက်
ကြပြန်၏။ ၂၀-၁၂-၂၀၀၉ တွင် မလေးရှားနိုင်ငံ ကွာလာလမ်ပူမြို့
နံဘေးက ချစ်စွာသော မိတ်ဆွေများကို နှုတ်ဆက်ပြီး လေယာဉ်ခရီး
ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

သူရေမြေမှာ ကိုယ့်မျက်နှာ

၂၀၀၈ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလမှာ မလေးရှားနိုင်ငံသို့ စာမေးဟောပြောပွဲသွားရောက်ခဲ့သည်။ ပူချန်၊ ဆွန်ဂိုင်းဘလို့နှင့် ကွာလာလမ်ပူမြို့တော်တွင်ဟောပြောသည်။ မလေးရှားရောက် မြန်မာများစွာနှင့် တွေ့ဆုံရသည်။

မြန်မာစားသောက်ဆိုင်ကြီးများက ဖိတ်ကြား၍ လှည့်လည်သွားရောက်ရသည်။ မြန်မာစားသောက်ဆိုင်ကြီးများတွင် စားသောက်နေကြသည့် မြန်မာလူငယ်များနှင့် တွေ့ဆုံရသည်။ သူတို့ခမာရေခြားမြေခြားတွင် လာရောက်အလုပ်လုပ်နေကြရသည်။ ကိုယ့်မြေကိုလွမ်းသည်။ ကိုယ့်ရေကိုလွမ်းသည်။ ကိုယ့်နိုင်ငံ၊ ကိုယ့်လူမျိုး၊ ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးတမ်းများကို သတိရသည်။ ကိုယ့်နိုင်ငံမှာနေလျှင် မသိသာသော ကိုယ့်ရေကိုယ့်မြေမှ အငွေ့အသက် ရနံ့များသည် သူတစ်ပါးနိုင်ငံရောက်နေမှ သတိတရလွမ်းဆွတ်စရာများ ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် အလုပ်နားရက်များတွင် မြန်မာစားသောက်ဆိုင်ကြီးများမှာ မြန်မာအလုပ်သမားများနှင့် စည်ကားနေခြင်းဖြစ်သည်။ မြန်မာသီချင်းသံလေးများ ကြားနေရသည်။ မုန့်ဟင်းခါး၊ နန်းကြီးသုပ်၊ အာပူလျာပူမှစပြီး မြန်မာထမင်း၊ မြန်မာဟင်းတို့က မြန်မာရနံ့သင်းနေသည်။ ဧည့်ခံကျွေးမွေးသော မြန်မာမလေးများကိုလည်း မြင်ရတွေ့ရသေးသည်။ မြန်မာစကားပြောရသည်။ မြန်မာစကားသံကြားရသည်။ တစ်ပတ်တစ်ခါ အလုပ်နားရက်တိုင်းမှာ မြန်မာပြည်ကို အလွမ်းခြေစရာ။ မလေးရှားနိုင်ငံပူချန်းဒေသတွင် မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းရှိသည်။ မြန်မာအလုပ်သမားများ ဤကျောင်းသို့ လာရောက်၍ ဘုရားကန်တော့၊ တရားထိုင်၊ မြန်မာအချင်းချင်း တွေ့ဆုံစကားပြောကြကြောင်း ဆရာတော်က မိန့်ကြားသည်။ နားလည်ပါပြီ အဝေးရောက် မြန်မာတို့ ကိုယ့်ဘာသာနှင့် ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှုကို သတိတရစောင့်ကြည့်သော မြန်မာကျောင်းလေး ဖြစ်ပါသည်။

မလေးရှားနိုင်ငံမှာ ဆရာတော်အတွက် အစစအရာရာ အဆင်ပြေတာတွေ့ရ၍ ဝမ်းသာမိပါကြောင်း လျှောက်ထားရာ ဆရာတော်က -

“ဒကာကြီးရယ် ဘယ်လိုပဲအဆင်ပြေတယ်၊ ပြည့်စုံတယ် ဆိုပေမယ့် ကိုယ့်အမိမြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ရင်ခွင်မှာနေရတာလောက်တော့ ဘယ်အေးချမ်းပါ့မလဲ” ဟု မိန့်ကြားပါသည်။ ဆရာတော် မိန့်ကြားသည့်စကားအမှန်အတိုင်း ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

‘အို... ဟုတ်မှာပေါ့’ ဟု ရင်ထဲမှာ ခံစားနားလည်လိုက်ပါသည်။ ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ့်ရေ မြေမှာရှိနေသူက မသိသာသော်လည်း သုရေမြေရောက်မှ ကိုယ့်ရေမြေ၏ လုံခြုံမှုနှင့် စိတ်ချလက်ချ အေးချမ်းမှုရသည်ကို တမ်းတမိရသည်။

မြန်မာအလုပ်သမားများမှာ အလုပ်ဝင်သည်နှင့် အလုပ်ရှင်သူဌေးက ပတ်စိမ့်ကိုသိမ်းယူထားလိုက်သည်။ သူပြုသမျှ နှပေတော့။ သူတာဝန်ပေးထားသူများ ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေတော့။ အချို့ဆိုလျှင် ပွဲစားများတိုက်သော ‘ငါး’ဆိုသည့် မူးယစ်ဆေးစွဲကြသည်။ လစာနည်းလို့လည်း ပြော၍မရ။ အနိုင်ကျင့်လည်းခံရမည်။ အလုပ်ပြောင်းခွင့်မရှိ။ ပြောင်းသွားလျှင် ပတ်စိမ့်ပြန်မရ။ သူမြေမှာ သူဥပဒေနှင့် ပြုသမျှ ခံရတော့မည်။ တရားမဝင် နေထိုင်သူဖြစ်သွားပြီ။ အချိန်မရွေး ဖမ်းဆီးခံရလျှင် ဒုက္ခရောက်တော့မည်။ ကျီးလန့်စာစားနေရတော့မည်။ ထိုကဲ့သို့ဖြစ်နေသူတို့ များစွာရှိကြ၏။

မြန်မာစားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်တွင် မိန်းကလေးတစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။ ဖြူဖြူသန့်သန့် ချောချောလေးဖြစ်၏။ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ကြည်ကြည်လင်လင်နှင့် မြင်ရသည်မှာ အဆင်ပြေပုံဖြစ်သည်။

မေးမြန်းကြည့်တော့ တစ်လမှာ ရင်းဂစ် ၈၀၀ ရသည်။ ငပလီ မြန်မာစားသောက်ဆိုင်ကြီးမှာပင် မြန်မာမိန်းကလေးအဖော်များနှင့် အတူတကွ အန္တရာယ်ကင်းစွာနေရသည်။ စားသောက်ဆိုင်ကြီးဖြစ်၍ အရောင်းအဝယ်ကောင်းသည်။ မြန်မာအစားအစာ တရုတ်

အစားအစာ အစုံအလင်ရသည်။ အလုပ်လုပ်သော မိန်းကလေးများ အတွက်လည်း စားစရိတ်ကုန်စရာမလို၊ ဆိုင်မှကျွေးသည်။

“သမီးက ဟန်ကျတာပေါ့။ အစကတည်းက ဒီဆိုင်ကို အလုပ်ဝင်တာလား” မေးတော့ - မဟုတ်ပါ။ စက်ရုံတစ်ခုမှာ လုပ်ခဲ့သည်။ လစာလည်းမကောင်း။ ဖြတ်တာတောက်တာကလည်း များသည်။ ဘာမျှမကျန်။ ငွေတိုးနှင့်ချေးပြီးပို့ပေးခဲ့သော မိဘများ အတွက်လည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပြန်မပို့နိုင်။ ကိုယ်တိုင်လည်း နေ့စဉ်ပဲ အာလူးဟင်းသားစားနေရသည်။ ဤမြန်မာဆိုင်ကြီးရောက်မှ ကောင်းကောင်းနေ၊ ကောင်းကောင်းစားသည်။ အိမ်တိုလည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပြန်ပို့နိုင်သည်။

သူ့အတွက် ဝမ်းသာမိရသည်။

“သမီး ပတ်စိမ့်ကောရှိလား” သိချင်သည်ကို မေးကြည့်တော့ စိတ်မကောင်းစရာ။ ယခင်သူဌေးက ပတ်စိမ့်ကို သိမ်းထားလိုက်ပြီ။ ပြန်လိုချင်လျှင် ရင်းဂစ်သုံးထောင်ကျော်ပေးရမည်။ မြန်မာငွေနှင့်ဆိုလျှင် ဆယ်သိန်းကျော်လိမ့်မည်။

“ဒီဆိုင်မှာနေတာတော့ ပူစရာမရှိပါဘူး။ ဘယ်မှမထွက်ရင် အန္တရာယ်မရှိပါဘူး” ဟု ဆိုင်ရှင် ကိုသန့်ဇော်က ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် အပြင်လုံးဝမထွက်ရဘူးလား”

“ထွက်တော့ထွက်ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သတိထားရတာပေါ့။ ဖမ်းရင်တော့ ရှင်းလို့ခက်တာပေါ့”

“သမီးပြန်ချင်ရင်ကော ...

“ကုန်းလမ်းပေါ်ဆရာ။ မလေးရှားနယ်စပ်ကနေ ထိုင်းနယ်စပ်ကူး။ အဲဒီကနေ ဘန်ကောက်မြို့၊ ရနောင်းကနေ ဗြိတိကူးပေါ့။ ရင်းကပ်တစ်ထောင်လောက်ကျမယ်။ မိန်းကလေးဆိုတော့ အန္တရာယ်များတာပေါ့။ အဆင်မသင့်ရင် အဖမ်းအဆီးအချုပ်အနှောင်ခံရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝက်ဖြစ်မှတော့ မစင်ကြောက်လို့မရဘူးပေါ့ဆရာ။ ပြန်ချင်ရင် ဒီနည်းပဲရှိတယ်”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မောသွားပါသည်။ မိန်းကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မျက်နှာငယ်လျက်။

‘ဪ... သုရေမြေမှာ ကိုယ့်မျက်နှာ’

‘ငါ့သမီးလေးသာဆိုရင်’ ဟု တွေးမိသောအခါ ညအိပ်ပျော်ရန်လွယ်မည် မဟုတ်ပါ။

ယောက်ျားလေးများနှင့် တွေ့ဆုံမေးမြန်းရာမှာလည်း ပတ်စီပိုရိုလျက်ပင် ရဲရဲနေ၊ ရဲရဲသွား၍မရ။ သံသယရှိ၍ ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးခံရလျှင် ပြောရဆိုရသည့် ဘာသာစကား အခက်အခဲ၊ သုရေသုမြေ သူဥပဒေ၊ သူ့ဝန်ထမ်းအရာရာမျက်နှာငယ်လှသည်။

ကိုယ့်ရေ ကိုယ့်မြေမှာလိုတော့ လုံခြုံစိတ်ချစွာ ဘယ်မှာနေခွင့်ရမည်နည်း။ ပွဲလန်းသဘင်ရှိ၍ ကြည့်ရာမှာပင် နောက်ကျကျနေရာမှ ခပ်လျှိုလျှိုကြည့်ရသည်။ ရှေ့တွက်ကဲချင်၍မရ။ ကိုယ့်ရေကိုယ်မြေ ကိုယ့်နိုင်ငံမဟုတ်။

မလေးရှားနိုင်ငံမှ ပြန်လာပြီးနောက် သင်္ကြန်အပြီးမှာ စစ်တွေဦးသို့ စာပေဟောပြောပွဲသွားရင်း စစ်တွေဟိုတယ်မှာ တည်းခိုသည်။ ဟိုတယ်၏ရှေ့တွင် ပင်လယ်ကြီးရှိသည်။ ပင်လယ်ကမ်းသားတွင် အရိပ်အာဝါသကောင်းသော သစ်ပင်မြင့်ကြီးများ စိတန်း၍ မြေတိနေသည်။ သစ်ရိပ်တွင် သံပြင်က ဖြူဖွေးလျက်။ ပင်လယ်ရေပြာပြာက ထိုင်းလုံးကြီးများကို ကမ်းဆီသို့ သယ်လာသည်။ သာယာလှပသော ခြင်းဖြစ်၏။

“ဆရာတို့တော့ နေ့ခင်းကျရင် အထူးအဆန်းမြင်ရတော့မယ်။ သင်္ကြန်ပြီးပထမဆုံး တနင်္ဂနွေနေ့မှာ တစ်မြို့လုံးနီးပါး ကမ်းခြေတိုတွက်လာ အနားယူပြီး စားကြသောက်ကြပျော်ကြလိမ့်မယ်” ဟု ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းများကပြောသည်။

မှန်ပါသည်။ ဆယ်နာရီကျော်ကတည်းက အဖွဲ့လိုက်၊ အုပ်စုလိုက်၊ မိသားစုလိုက် ရောက်လာကြသည်။ ခင်းစရာ၊ ထိုင်စရာ၊ စားစရာ၊ သောက်စရာ၊ ကစားစရာများ အစုံပါလာကြသည်။ လူငယ်များက တီးမှုတ်စရာ ဂစ်တာစသည့် တူရိယာများ ပါလာသည်။ ဤလေ လူအများစည်ကားလေဖြစ်လေ၏။ သစ်ပင်ရိပ်မှ ဖြူလှသော ဆံပြင်မှာ အုပ်စုလိုက်နေရာယူကြသည်။ စားသောက်ကြသည်။ ကစားကြသည်။ ဆိုကြတီးကြသည်။

ညနေပိုင်း နေအေးတော့ ပင်လယ်ကမ်းနားသို့ ဆင်းကြည့်ပြီး စီးမှုတ်သံများနှင့်အတူ ကသူများကနေကြသည်။ ဟချို့က

၁၃၀

သုရေမြေမှာ ကိုယ့်ချက်မှာ

မော်တော်ကား အမိုးပေါ်မှာ ကနေသည်။ လူငယ်တစ်ယောက်ဆိုလျှင် ကားခေါင်မိုးပေါ်မှာ စားပွဲခုံတင်ပြီး စားပွဲခုံပေါ်တွင်ကနေသည်။ လိမ့်မကျအောင် တိုင်ထောင်ပေးထားသည်။ တိုင်ကိုဆွဲကိုင်၍ အားပါးတရ လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးကနေသည်။ ကြည့်ရမြင်ရသည်မှာ ပျော်စရာ။ လူအားလုံးပျော်နေကြသည်။

ကျွန်တော်က သူတစ်ပါးတိုင်းပြည်မှ ပြန်လာတာ မကြာသေး၍ သုရေ သုမြေမှာ မျက်နှာငယ်ရသူများနှင့် ကိုယ့်ရေကိုယ့်မြေမှာ လွတ်လပ်စွာ အားပါးတရ ပျော်နေကြသူများကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်နေမိသည်။

‘ကလိုက်စမ်းကွာ ... ပျော်လိုက်ကြစမ်း .. ဒါကိုယ့် ရေကိုယ့်မြေ ကိုယ့်နိုင်ငံကွ၊ မင်းအတွက် အစစအရာရာ စိတ်ချရတယ်။ ခိုင်လုံတယ်ကွ’။

စိတ်ထဲမှ ကျေနပ်စွာ ပြောနေမိပါ၏။

လယ်တွင်းသားစောချစ်

